

Det er tid til at vælge

Den 14. maj 2024

EIRNS—Den russiske præsident Vladimir Putin vil bruge den 16.-17. maj på at lægge en strategi i Beijing sammen med Kinas præsident Xi Jinping. Kreml meddelte i dag, at de to “vil have en omfattende diskussion af hele spektret af spørgsmål vedrørende det overordnede partnerskab og strategiske samarbejde mellem Rusland og Kina.”

Kinas nye ambassadør i Indien, Xu Feihong, ankom til New Delhi den 10. maj, efter at posten havde været ubesat i 18 måneder. Efter at have været Kinas assisterende udenrigsminister og haft adskillige diplomatposter kan han bestemt betegnes som en udnævnelse på højt niveau. Ved ankomsten udtalte han: “Præsident Xi og premierminister Modi er blevet enige om den vigtige vurdering, at Kina og Indien er samarbejdspartnere og ikke konkurrenter. Og opnået en vigtig fælles forståelse af, at vores to lande er hinandens muligheder for udvikling og ikke trusler. Dette bør tjene som de grundlæggende retningslinjer for væksten i de gensidige relationer.” Xu tilføjede: “Som præsident Xi Jinping sagde, hvis Kina og Indien taler med én stemme, vil hele verden lytte. Hvis begge lande går sammen, vil hele verden være opmærksom.”

Grænsestridighederne mellem Kina og Indien er endnu ikke blevet løst, men Indiens premierminister Narendra Modi har sat det på dagsordenen. Det er værd at bemærke, at Kina har genvundet sin position som Indiens største handelspartner og overhalet USA. Det bliver et spørgsmål om spekulationer, hvor længe et intrigant London eller et kluntet Washington kan holde Indien orienteret mod en geopolitisk konfrontation med Kina. For eksempel forsøgte det amerikanske udenrigsministerium umiddelbart efter, at Indien havde underskrevet en tiårig aftale med Iran om udvikling af havnen i Chabahar, at sætte New Delhi på plads og truede med at

indføre sanktioner mod dem.

Så længe USA er dybt afhængig af den største finansielle boble i historien, vil landet, som Lyndon LaRouche plejede at beskrive det, være "den store, dumme kæmpe i britisk snor". I dag informerede den britiske forsvarsminister Grant Shapps – som muligvis ikke var helt rask efter den hurtige russiske militære fremrykning (over 96 km. på 3 dage) i den lange weekend – ikke kun Ukraine om, at Storbritannien aldrig ville give dem et pusterum fra deres fuldstændige ødelæggelse, medmindre de erobrede Rusland, men han understregede, at "det er meget, meget vigtigt, at USA følger den britiske ledelse" i dette. Han sagde faktisk, at efter USA lige havde punget ud med 61 milliarder dollars mere til indsatsen, satte Storbritanniens forøgelse af deres indsats med ikke mindre end 4 milliarder dollars dem i stand til at presse USA endnu mere....

USA og hele den vestlige verden er nødt til at løbe, ikke gå, til en kilde med kultur, menneskelighed og optimisme – LaRouches "Oase-plan". Man kan være sikker på, at Putin og Xi ikke synger "Rockin' to the Free World" i denne uge.

Foto: kremlin.ru

Menneskets værdighed er i vores hænder – et erkendelsesmæssigt spring ind

i fremtiden!

Ugentlig dialog med Helga Zepp-LaRouche Onsdag den 15. maj 2024

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 15. maj 2024; jeg er Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller poste dem på chat-siden.

Helga, der er mange udviklinger på den transatlantiske/NATO-krigsfront, som vi skal diskutere i dag, men jeg vil gerne begynde med dine tanker om det møde, der starter i morgen, når Ruslands præsident Putin tager til Kina for at besøge sin modpart, Kinas præsident Xi Jinping. Det ser ud til, at du havde ret, da du for omkring to uger siden rapporterede, at du ikke troede, at Blinkens og andres bestræbelser på at forstyrre forholdet mellem Rusland og Kina ville virke, og at forsøget på at bryde alliancen ville mislykkes. Hvad er dine forventninger til dette møde, som starter i morgen?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det bliver endnu et stort skridt i retning af at opbygge et dybere forhold mellem Kina og Rusland. For Putin tager dertil på et statsbesøg, og han tager flere medlemmer af sit genopbyggede kabinet med sig, den nye forsvarsminister og også [tidligere forsvarsminister] Shoigu vil være der; og også Lavrov og en forretningsdelegation. Så jeg forventer, at man vil diskutere forberedelserne til det kommende BRIKS-topmøde senere i oktober, fordi Rusland har formandsskabet i år. Og som

udenrigsminister Lavrov sagde for nylig, er Ruslands rolle i BRIKS at udvide relationerne mellem de nye lande, og interessant nok nævner han Egypten, Etiopien, Iran og De Forenede Arabiske Emirater og Saudi-Arabien – det var ikke så klart hele tiden – og han sagde, at de vil diskutere udnævnelse og accept af nye medlemmer, selvom han endnu ikke har nævnt, hvilke det vil være.

Jeg tror derfor, at dette møde vil være et springbræt, for selv de vestlige medier som {The Economist} er fulde af historier om, at den gamle orden er døende, den er i opløsning, og åbenbart er fremkomsten af BRIKS som en levedygtig, ny institution, der faktisk er åben for alle; hvis det vestlige og amerikanske lederskab ikke ville være så indelukket. Hvis de vestlige og amerikanske ledere ikke var så forelskede i sig selv og arrogante, ville de tage imod tilbuddet fra både Xi Jinping og Putin, som for nylig sagde, at han stadig er helt åben for dialog med Vesten, men på lige fod og i øjenhøjde og ikke på en arrogant måde, hvor man kigger ned. Hvis Vesten var smart, ville de simpelthen sige: "Se, der er ved at opstå en ny virkelighed, det er i vores egen interesse at samarbejde," men det forventer jeg ikke på kort sigt – måske har de brug for et par chok mere for at indse, at deres system ikke fungerer.

Så jeg tror, at dette møde bliver meget, meget vigtigt. Og da vi er på vej ind i et halvår med tektoniske, dramatiske forandringer, hvor verden ved udgangen af dette halvår slet ikke vil se ud, som den gør nu, mener jeg, at vi ser Ruslands massive fremmarch på den ukrainske slagmark; der er panik i Kiev, selv CNN rapporterede, at det ukrainske militærs tab, især i de sidste dage, var utrolige. Jeg tror, at Rusland rykkede 100 km frem på tre dage, og flere eksperter som [Larry Johnson] (<https://www.youtube.com/watch?v=WhtTsBYgfgk>) siger, at det er slut, og at det ikke engang er realistisk, at NATO kan flytte tropper ind i Ukraine. Han latterliggjorde det ved at sige, at hvad skulle NATO gøre, hvordan skulle de få

tropper derind, de ville blive skudt på stedet, som russerne har sagt, at de ville, der ville ikke være nogen logistisk opbakning til dem. Han sagde, se på situationen: Rusland producerer tre gange så mange artillerigranater som USA og Europa tilsammen. Rusland bygger på en måned lige så mange kampvogne, som Europa og USA tilsammen bygger på et år. Så det er meget tydeligt, at den militære krig vindes af russerne, og der er også kinesiske kommentarer til udnævnelsen af Ruslands nye forsvarsminister Andrey Belousov, at han er den grundlæggende kraft bag de utrolige russiske økonomiske succeser, som modstod sanktioner fra Vesten. Tyskland kollapser, Rusland bevæger sig opad. Rusland er nu den femtestørste økonomi i verden, men at udnævnelsen af denne økonomispecialist, som har et fremragende ry, betyder, at Rusland forbereder sig på om nødvendigt at være i den ukrainske militære situation i lang tid: Det er det kinesiske syn på sagen, som kommer til udtryk i [{{Global Times}}] (<https://www.globaltimes.cn/page/202405/1312176.shtml>).

Så jeg tror, at Ukraine-sagen snart vil være overstået, så får vi den forværrede finanskrisen i Vesten, som der skrives meget om, og så får vi BRIKS-topmødet i oktober: Alt dette vil ske før det amerikanske valg, så jeg tror, at landskabet strategisk vil ændre sig ekstremt dramatisk, og de fleste mennesker i Vesten er ikke engang vågnet op til, at disse ændringer finder sted. Så jeg er helt sikker på, at eftersom det blev annonceret, at Xi Jinping og Putin vil diskutere hele spektret af strategiske spørgsmål, tror jeg, at alle disse ting vil være på deres diskussionsdagsorden, og jeg forventer, at der kommer nogle vigtige erklæringer bagefter.

SCHLANGER: Helga, vi har et spørgsmål fra Storbritannien. Han skriver: "Der er spekulationer i de vestlige medier om omrokeringen i Rusland, den såkaldte omrokering af forsvarsledelsen, hvad tror du, der foregår?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har allerede været inde på, at ud fra alt, hvad vi kan vide om det på nuværende tidspunkt, er den nye

forsvarsminister en fremragende styringsorienteret økonom, eller også har han hjulpet med at få den russiske økonomi ud af bombardementet med sanktioneerne, og han vil forsøge at strømline den militære del af økonomien med den civile del af økonomien, så den civile økonomi kan blomstre på trods af de militære ting, der skal tages hånd om. Og jeg tror, at sanktioneerne i en vis forstand, der er endda en opfattelse af, at sanktioneerne faktisk har hjulpet Rusland, fordi de tvang landet til at gøre sig uafhængigt af vestlig indflydelse, og jeg tror, at det også omfatter en styrkelse af den finansielle sektor, selv om der stadig er rester af de gamle måder at gøre tingene på, som de blev indført i den umiddelbare post-sovjetiske periode af Jeltsin. Men den er også ved at blive rensset ud.

Så jeg synes, at situationen i Rusland ser ret stabil ud. Jeg tror, at samfundet er blevet angrebet af Vesten på den måde, det er blevet i flere år, ikke kun militært i Ukraine, men også hele dæmoniseringen af Rusland og sanktionsregimet og alt det her. Jeg tror, det har ført til en forandring i Rusland, hvor det at slippe af med vestlige påvirkninger i form af postmoderne kultur og forskellige andre påvirkninger, der er blevet afvist, har hjulpet Rusland til at gå mere tilbage til sin traditionelle kultur, til traditionel poesi, til traditionelle værdier, og jeg tror, at Rusland på russisk vis gør præcis, hvad Kina gjorde, da Kina var på vej op – de tog ikke en vestlig model til sig, men de gik tilbage til kinesiske værdier. Så nogle mennesker vil måske beklage sig over det, men ud fra et universelt historisk synspunkt er det nok det bedste, der kunne ske, at hver kultur genaktiverer sin egen bedste tradition.

Og de eneste, der ikke gør det, er Vesten: Vi fejrer ikke 200-året for premieren på Beethovens {Niende Symfoni}, som ville have opløftet os betydeligt, hvis vi havde gjort det. Det blev gjort her og der af Barenboim og nogle andre, men jeg synes, at Vesten burde gøre det samme! Vi burde genoplive vores

bedste traditioner, og så kunne vi leve i et fredeligt samarbejde i stedet for dette geopolitiske vanvid, som griber fat i de vestlige etableringer lige nu.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra en journalist fra Libanon, som skriver: "Med alt det frem og tilbage over Bidens beslutning om at sætte nogle våbenleverancer til Israel på pause, er våbenrørledningerne stadig åbne, selv om Netanyahu praler med, at han ikke overholder Bidens røde linje vedrørende Rafah." Han spørger: "Tror du, at Biden vil trække sig fra en yderligere konfrontation med Netanyahu? Og hvad kunne han gøre?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at uanset hvad Biden gør, så er det ikke Biden. Det er klart, at han ikke altid er der fuldt ud, og jeg tror, at det i langt højere grad er hele det apparat, som Ray McGovern kalder MICIMATT, som er det militærindustrielle kompleks plus tænketanke, efterretningstjenester, medier, den akademiske verden og så videre. Denne politik vil fortsætte, medmindre protesterne breder sig til mere end 100 amerikanske universiteter, men også til Europa: Der er mange universiteter i Italien, Frankrig, selv i Tyskland, det spreder sig. Jeg tror, at studenterbevægelsen, som ikke kun handler om Gaza, som er det emne, der gør folk ekstremt oprørte, men som er en langsom erkendelse af, at hele fortællingen om den vestlige model er en fortælling: Det er ikke sandheden. Og jeg tror, der er en opvågning blandt de unge i USA, og forhåbentlig kan man også se tegn på det i Europa, og det vil være en faktor, som Biden skal holde øje med, for det er en gruppering, som i høj grad bidrog til hans valgsejr i 2020. Og hvis disse vælgere vender sig væk fra Biden, vil han sandsynligvis tabe valget, så det er en stor faktor i situationen.

Jeg tror, at politikken over for Netanyahu, det han kunne gøre, er at gå med [Oase-planen] (<https://laroucheorganization.com/article/2024/02/10/oasis-plan-larouches-solution-middle-east>): Vi har præsenteret et

meget, meget fornuftigt og gennemførligt forslag til, hvordan vi kan få fred i Sydvestasien på permanent basis. Oase-planen er ideen om at gøre ørkenen grønnere, at producere store mængder ferskvand og ved hjælp af fredelig atomenergi afsalte vand, bygge kanaler, faktisk bygge nye floder, overrisle landbruget, genplante ørkenen med skov. Hvis man har en vision om, hvordan Sydvestasien kunne se ud om 30 år, ligesom Tyskland, med hensyn til infrastrukturens tæthed, et integreret infrastruktursystem, nye byer, er der allerede store udviklingskorridorer, der er ved at blive bygget i forskellige grader, alle dele af Bælte & Vej Initiativet, men det kunne virkelig blive et internationalt projekt. Og USA og Europa bør holde op med at spille geopolitiske spil og efterligne det britiske imperiums store spil og begynde at samarbejde om virkelig at opbygge regionen og overvinde spændinger ved hjælp af fælles økonomisk udvikling.

Vi repræsenterede dette program. Du kan gå ind på vores [hjemmeside](<https://www.youtube.com/watch?v=7TvJt6nLYpI&t=1s>) og se på vores [konference den 13. april](<https://schillerinstitute.com/blog/2024/04/13/conference-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development-between-israel-and-palestine-and-for-all-of-southwest-asia/>), vi havde en meget fremragende konference; vi havde en opfølgende [konference i København den 8. maj](<https://schillerinstitut.dk/si/2024/05/copenhagen-diplomatic-seminar-may-8-2024-stop-the-killing-and-start-rebuilding-gaza-and-the-region-with-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development/>), og ideen om Oase-planen cirkulerer lige nu blandt regeringer, blandt mange vigtige institutioner, og det er noget, der kunne sættes på dagsordenen. Og det ville straks ændre dynamikken, for når man først giver et perspektiv med håb for fremtiden, er det grundlaget for en fredelig løsning i regionen. Så det er udfordringen.

SCHLANGER: Nu nævnte du studenterprotesterne, og hvad der

kommer ud af det. Der er en kontakt fra Canada, som skrev ind og sagde: "Selvom jeg er begejstret for at se studenterprotester i USA mod Israels angreb på Palæstina og civilbefolkningen og protestere mod USA's støtte til Israel, er jeg bekymret for, at disse unge kan blive brugt, ligesom Black Lives Matter-bevægelsen, til at polarisere USA yderligere." Hvad er dine tanker om, hvordan dette kan blive en positiv bevægelse?

ZEPP-LAROUICHE: USA er allerede polariseret. Hvis du taler med nogle mennesker, der er demokrater, om Trump og omvendt, taler du allerede med to helt forskellige verdensbilleder, og der er ingen mellemvej mellem dem. Du skal ikke være bange for polarisering. Fra et historisk synspunkt mener jeg, at USA, som startede som en republik, som startede som "håbets fyrtårn og frihedens tempel" for alle republikansksindede mennesker i hele verden, blev videreført af præsidenter som John Quincy Adams, Lincoln, og det gentog sig med Franklin D. Roosevelt og Kennedy, og problemet er, at USA har mistet sin vej. De har afvejet fra tanken om at være en republik, og på grund af ondskabsfuldt fusk har de taget det britiske imperiums model til sig som en måde at styre verden på i en unipolær verdensorden, baseret på det "særlige forhold" mellem angloamerikanerne. Og den orden fungerer ikke: Det er præcis det backlash, det tilbageslag, som vi ser lige nu med det Globale Syd, at alle de politikker, der blev fremmet af denne indsats for at bevare en unipolær verden, efter at Sovjetunionen var forsvundet eller gået i opløsning, det fungerede bare ikke.

Og den politik har udløst og forårsaget alle de ting, vi ser nu, rundt omkring på kloden, både med hensyn til spændinger og krige, men også med hensyn til BRIKS, fordi BRIKS i en vis forstand er en reaktion på, at betydningsfulde lande ikke ønsker at være under kontrol af en verdenspolitimand. Xi Jinping sagde på et tidspunkt, at "hvis Indien og Kina taler med én stemme, så lytter verden", fordi de tilsammen

repræsenterer omkring 3 milliarder mennesker! Og BRIKS bliver nu meget større, og den Globale Majoritet, det Globale Syd, repræsenterer 88% af verden, og de ønsker ikke at blive styret af den unipolære verden.

Så jeg tror, at jo hurtigere der kommer en erkendelse af, at USA virkelig bør vende tilbage til sin gamle tradition som republik og acceptere John Quincy Adams' udenrigspolitiske opfattelse af at være i en alliance af fuldstændigt suveræne nationalstater og bare være en af mange, ikke være den eneste eller det "udvalgte folk" eller det nødvendige land eller alle disse ting, som virkelig giver næring til en forkert selvopfattelse. Hvis USA ville tænke på at gå tilbage til at være en republik, at være til fælles bedste, ikke kun for sit eget folk, men i samarbejde med andre folk, kunne verden blive rettet op meget hurtigt. Og jeg tror, at de studerende bidrager med en meget vigtig del til at få USA tilbage til den rigtige vej.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, som jeg tror var lidt sarkastisk ment, og som henviser til Netanyahu og Biden og alle andre, der omtaler disse studerende som "antisemitiske". Spørgeren skriver: "FN rapporterer om fundet af massegrave ved hospitaler i Gaza, hvor nogle af personerne i gravene er lagt i håndjern og begravet levende. Er det antisemitisk at fordømme Israel for dette?"

ZEPP-LAROCHE: Naturligvis ikke! Det er klart, at selve begrebet antisemitisme bliver instrumentaliseret for at forsøge at fastholde fortællingen. Jeg talte med nogle kolleger og henviste til en meget interessant artikel af Caitlin Johnstone, som er en australsk journalist. En af [artiklerne i hendes blog] (<https://caitlinjohnstone.com.au/2024/05/09/empire-managers-explain-why-this-new-protest-movement-scares-them/>) blev genoptrykt i {Consortium News}. Hun gjorde en meget vigtig observation ved at sige, at grunden til, at de studerende bliver angrebet som "antisemitiske", er, at det handler om

kontrollen med fortællingen, at kontrollen med fortællingen er afgørende, og at de studerendes protester truer med at forstyrre dette. Og hun citerer f.eks. den administrerende direktør for Palantir, [Alex Karp] (<https://twitter.com/PalantirTech/status/1788316740847276358>), som på en videokonference siger præcis det: at det handler om kontrollen med fortællingen, og hvis den bliver brudt, vil USA aldrig mere være i stand til at udkæmpe nogen krig. Og det synes jeg bestemt er noget, man skal tænke over, for det militærindustrielle kompleks i USA, men også i Tyskland, for eksempel Rheinmetall, jeg tror, de har firedoblet deres aktivværdi, de har en 10% stigning i produktionen – jeg mener, utroligt! Og profitten er gigantisk, fordi der altid er uansvarlige mennesker, som ønsker at tjene penge på andres død.

Så jeg tror helt sikkert, at begrebet antisemitisme bliver brugt i denne situation, for hvis man ikke kan se på, hvad der sker, og blive oprørt i den dybeste del af sit hjerte, så har man mistet al menneskelighed! Jeg vil sige, at denne [senator Lindsey Graham] (<https://docs.google.com/document/d/1GCky4Dz0bASPdfsdQz-vymmVA08WTlov6Fy6FktGVfU/edit>), se på, hvad han sagde. Han sagde, ja, bombningen af Hiroshima og Nagasaki med atomvåben var det helt rigtige at gøre, og på samme måde har israelerne ret til at gøre, hvad de er nødt til.

Jeg mener, er det her stadig menneskeligt? Eller er det et forvrænget sind – det er meget høfligt af mig at sige det på denne måde. Men det her er sindssygt, det er helt ud over det sædvanlige! Og hørte jeg fra nogen af massemedierne et ramaskrig over sådan en udtalelse fra Lindsey Graham? Jeg mener, at Lindsey Graham nok er den største antisemit, fordi sådanne udtalelser vil være med til at føre til Israels ødelæggelse. Han gør ikke Israel nogen tjeneste ved at sige sådan noget.

SCHLANGER: Okay, her er et spørgsmål, der lige er kommet ind:

“Kan det neoliberale banksystem og den neokoloniale monopolisme reformere sig selv, eller vil det blive tvunget til at gøre det?”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke så sikker på, at de kan reformere sig selv. Fordi vi gentagne gange har ført kampagne for genindførelsen af Glass-Steagall-loven om bankadskillelse, og sidste gang vi førte en seriøs kampagne for flere år siden, omkring finanskrisen i 2008, fløj direktørerne for de største banker rundt i USA og lagde pres på delstatslovgiverne for at overbevise dem om, at de ikke skulle røre ved det, og at det ville få de alvorligste konsekvenser, hvis de gjorde det. Så jeg er ikke sikker.

Jeg tror, at magteliten, som tjener penge på spekulation og derivater, og som har været med til at opbygge denne utrolige gæld ved at have dette spekulative system, ikke vil give op og være fornuftige. Jeg kan godt se det: Jeg lader altid tvivlen komme folk til gode og tænker, at det sidste menneske bør finde en måde at blive menneske på igen, hvis de er på en anden kurs. Men jeg tror, at det nok vil kræve et chok. Jeg tror, at vi skal være parate til at gå i retning af [Lyndon LaRouches fire love] (https://larouchepub.com/lar/2021/4850-the_four_new_laws_to_save_the-lar.html). Jeg tror, det ville være rigtig godt, hvis folk ville diskutere det med deres folkevalgte på alle niveauer – Kongressen, Senatet, delstatslovgivere – for jeg tror, at chokket kommer hurtigere, end folk måske tror. Jeg tror, vi sidder på en komplet krudttønde af et system, som er fuldstændig overbelastet: Den stigende gæld kan ikke betales, de udestående derivatkontrakter kan ikke reddes: Så det kræver enten en mobilisering af befolkningen – jeg ved, at vi har uafhængige kandidater som [U.S. Senate candidate Diane Sare] (<https://www.sareforsenate.com/>) i New York og U.S. [Congressional candidate Jose Vega] (<https://votevega.nyc/>) i Bronx, hvor LaRouches fire love er med i deres valgprogrammer. I resten af verden tror jeg, at der er en massiv indsats for at skabe et af-dollariseret system, for at have handel i

nationale valutaer, for til sidst at skabe en anden reservevaluta, men det er ikke en nem proces, og den gamle tradition skaber en sårbarhed. Men jeg tror, at ideen om at planlægge en sådan reorganisering er af allerstørste betydning.

SCHLANGER: Jeg har et par spørgsmål mere til dig, Helga. Jeg vil lægge to sammen: Nogen skrev ind om de demonstrationer, der foregår i Georgien lige nu, som er en tidligere sovjetisk republik, og det ser meget mistænkeligt ud. Personen skriver: "Det ser ud til, at der er en ny Maidan-lignende kupoperation på vej. Kan vi forvente mere af den slags?"

Og jeg har lige fået en besked om, at der har været et mordforsøg mod Slovakiets premierminister Robert Fico, som blev skudt fem gange. Hans tilstand er ikke kendt, men personen skriver: "Det ligner den slags operation, der ville være en destabilisering. Nogen tanker?"

ZEPP-LAROUCHE: Motiverne for den terrorist, der skød Fico fem gange, er endnu ikke kendt. Heldigvis ser han ikke ud til at være i en dødelig tilstand, og han bliver behandlet på hospitalet lige nu, men jeg tror, at uanset hvad der kommer ud af denne efterforskning, så har vi i historien set, hvad de såkaldte "ensomme attentatmænd" var: De var næsten aldrig ensomme snigmordere. Men vi må vente på, hvad der sker.

Men jeg tror, at vi befinder os i en utrolig farlig periode, for jeg forventer, at de næste mange måneder vil betyde en fuldstændig ændring af den strategiske situation. Og det er klart, at den slags "wetworks" og Maidan-indsatser går i den retning i Georgien, fordi den georgiske regering ønsker at lave en lovgivning, der forbyder udenlandsk finansierede NGO'er at operere der. Og vi har set i Ukraine, som Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet havde brugt mindst 5 milliarder dollars på disse NGO'er, og nu er der et åbenlyst forsøg på at omskrive historien, at det var et "demokratisk" regeringsskifte i Ukraine, hvilket det ikke var: Fordi der var den orange revolution i 2004, så var problemerne meget klare,

og vi dækkede det hele på stedet, så du kan ikke overbevise os om at omskrive historien, når vi var vidne til og rapporterede om det på stedet, da det skete.

Så alle bør være ekstremt opmærksomme og på vagt, for som jeg sagde, forventer jeg, at verden vil se helt anderledes ud ved udgangen af dette år.

SCHLANGER: Vi har et andet spørgsmål, som lige er kommet ind. Theo skriver: "Det forekommer mig, at Biden-administrationens juristeri og juridiske forfølgelse af præsident Trump svarer til statens angreb på Lyndon LaRouche. Er det sådan?" Og så spørger han: "Hvordan kan vi holde historien om denne forfølgelse op, så staten ikke frit kan gøre dette i fremtiden over for modstridende ledere?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil ikke sige, at situationen er helt sammenlignelig, for min mand gjorde ikke nogen af de ting, han blev beskyldt for. Jeg ved ikke, om der er hold i anklagerne mod Trump. Hvad der er klart, er, at uanset substansen i det, bliver det brugt ude af proportioner – jeg ved ikke, om hr. Trump havde noget med fru Daniels, og jeg vil ikke engang vide det – men det kan ikke helt sammenlignes med det, Lyndon LaRouche blev beskyldt for, hvilket var en komplet parodi. Ramsey Clark, som var tidligere justitsminister i Johnson-administrationen, og som var LaRouches advokat, sagde, at sagen mod min mand var den største krænkelse af retfærdigheden, den største parodi på retfærdighed i USA's historie. I betragtning af, at dette blev gjort mod en præsident, nemlig præsident Trump, vil jeg sige, at det faktisk er på et lignende niveau, og de anvendte metoder er de samme, og jeg kan kun sige, at hvis præsident Trump havde haft modet til at åbne alle dokumenterne i Russiagate, hvilket han kunne have gjort, da han stadig var præsident, kunne dette problem have været elimineret. Jeg tror helt sikkert, at det var et stort problem. Og han kunne også have frikendt min mand i slutningen af sin præsidentperiode, da han frikendte flere andre mennesker, og han ville have gjort sig selv en stor

tjeneste ved at gøre det.

Så jeg kan kun sige, at jeg har blandede følelser over for denne sag. Alligevel er det det samme apparat, og det er, hvad Dietrich Bonhoeffer sagde med hensyn til nazisterne: Da de først kom efter sigøjnerne, så kom de efter socialdemokraterne, så kom de efter jøderne, og da de kom efter mig, var der ingen tilbage til at forsvare mig – jeg tror bestemt, at det budskab gælder for denne situation.

SCHLANGER: Jeg har et sidste spørgsmål til dig, Helga, fra Bob, som siger: "Jeg har lært meget af at lytte til dig, men her er et spørgsmål til dig. Findes der et militærindustrielt kompleks eller såkaldte Deep State-aktører i Kina og Rusland, som arbejder sammen med vestlige globalister?"

ZEPP-LAROUICHE: Nej. Jeg tror, det er en af de falske historier, der cirkulerer for at forvirre folk. Jeg mener, selvfølgelig har man nogle gange en agent her eller der, og de bliver opdaget og smidt ud, men jeg tror, at Kina er et meget centraliseret land, hvilket er en af grundene til deres effektivitet. I Rusland vil jeg sige, at der efter Prigozhins og Navalnyjs død ikke er nogen nævneværdig opposition. Jeg tror, at landet har bevæget sig i en anden retning: De vender sig mod Asien til ulempe for Vesten. Det er Vestens egen skyld, det er virkelig dumt. Men Rusland er også ved at blive ret sammenhængende, og jeg udelukker helt muligheden for nogen forbindelse til det militærindustrielle kompleks.

Jeg mener, der var bestræbelser på at adskille Rusland fra Kina. Blinken gjorde sit bedste for at opnå det, da han var i Kina. Der var andre udviklinger, hvor russerne fik at vide, at de skulle løsrive sig fra Kina, og at de ville få alle mulige fordele, hvis de gjorde det. Det nægtede de blankt. Så jeg vil helt klart sige "nej" til dit spørgsmål.

SCHLANGER: Jeg håber, at det afklarer det for alle de mennesker, der bliver ofre for denne form for misinformation. Helga, det er alt, hvad vi har tid til i dag. Tak, fordi du kom, og jeg håber at se dig igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Og vær venlig at hjælpe os med at distribuere videoerne om Oase-planen til alle, som det måtte vedrøre, folk i Mellempøsten, lovgivere, folkevalgte overalt, hvor I er, og lad os prøve at opbygge en vælgerskare for [en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), i traditionen fra Den Westfalske Fred, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten, og så kan vi overvinde denne krigsfare og etablere en fredsorden.

Verden – først og fremmest USA – er kaldet til at stoppe et nyt Auschwitz i Gaza

Den 12. maj 2024. Verdens nationer ved, at befolkningen i Gaza er begyndt at sulte og er ved at dø af kulde og sygdom, men i stedet for at hjælpen kommer hurtigt frem, bliver den lige nu blokeret af Israels militære styrker. De ved, at de samme mennesker, mens de forsøger at overleve uden mad, vand, brændstof eller hospitaler, bliver bombet og beskudt og tvunget til at marchere fra det ene "sikre" sted til det andet, mens krigshandlingerne breder sig over Gaza – igen – mellem israelske, Hamas- og Islamisk Jihad-styrker.

At stoppe dette "Auschwitz i Gaza" er nu vores alle sammens ansvar, og i særdeleshed USA's, af grunde, der er meget indlysende. USA må ændre sin politik med svage indvendinger mod folkedrab kombineret med robuste våbenleverancer til Israel for at gennemføre det. Det må handle for at stoppe det

folkemord, som nu har drevet et halvt dusin udviklingslande – senest Egypten – til Verdensdomstolen for at få ordre til at stoppe det, og andre er klar til at slutte sig til.

USA's borgere må gøre noget for at forhindre, at dette "nye Auschwitz i Gaza" dræber hundredtusinder i de kommende uger og måneder.

Præsident Joe Biden har, presset af unge amerikanere på universiteter og gymnasier, af arabisk-amerikanske og irsk-amerikanske vælgere og andre, der er nødvendige for genvalg, forsøgt sig med et patetisk "pisk og gulerod"-tilbud til Israel og bedragerisk diplomati for at aftvinge den israelske regering et løfte om ikke at sende sine styrker ind i Gazas sidste by, Rafah. Denne korrupte mindre end halve indsats har ikke virket. Amerikanske borgere må nu mobilisere sig og handle på alle mulige måder for at gennemtvinge en reel 180-graders ændring af den amerikanske politik i retning af endeløse kolonikrige og nedslagtinger.

Den eneste hurtige og effektive måde, hvorpå USA – og Europas nationer – kan gøre dette, er blevet gjort klart gentagne gange af Helga Zepp-LaRouche, bl.a. på et yderst vigtigt møde i Den Internationale Fredskoalition den 10. maj:

Træk våbenstøtten tilbage og ræk hånden ud til BRIKS-gruppens nationer, såsom Kina, Egypten og Iran, og til Israel, for at bekendtgøre og indkalde til en fredskonference i Sydvestasien, iværksat af en våbenhvile i Palæstina, og baseret på økonomisk udvikling af regionen, der gør den store verdensørken fra Nordafrika til Østasien grøn, genopbygning af Gaza. Modellen, der omfatter Sydvestasien, er LaRouches "Oase-plan".

Denne idé om en fuldstændig ændring af amerikansk politik, som en øjeblikkelig handling, bør motivere os til at stoppe det folkemord, som truer 2 millioner palæstinensiske mennesker i Gaza.

Foto: UNRWA Facebook

Schiller Instituttets diplomatiske seminar i København

Stop drabene, genopbyg Gaza og regionen med 'Oase-planen'

9. maj – Schiller Instituttet i Danmark afholdt den 8. maj et seminar i København for det diplomatiske samfund og andre gæster med temaet "Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling." Fire ambassadører og mange andre diplomater kom personligt fra tolv ambassader, som repræsenterede Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika samt Vesteuropa.

Publikum var intenst engageret i løbet af de tre timer, hvor de hørte de spændende præsentationer og deltog i dialogen, hvis fokus både var at bidrage til en øjeblikkelig afslutning på død og ødelæggelse i Gaza og at skitsere en udviklingsvej.

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, var ordstyrer og fremhævede Schiller Instituttets aktuelle indsats i mange lande for at fremme dialogen om begrebet "fred gennem udvikling" i Palæstina, Israel og globalt for at bidrage til en ny økonomisk og sikkerhedsmæssig verdensarkitektur.

Den 13. april afholdt Schiller Instituttet internationalt en daglang online-konference, som nu er tilgængelig i videoarkiv, med titlen "[Oase]-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele

Sydvestasien.” Siden februar har en 14-minutters video cirkuleret om “Oase-planen”.

Kort fortalt går konceptet ud på, at udvikling af infrastruktur til at levere pålideligt vand, strøm, transport, sundhedspleje, boliger og andre basale ting til støtte for moderne agroindustriell aktivitet er grundlaget for sikkerhed af gensidig interesse. I Trans-Jordan indebærer det opførelse af nye vandledninger og nuklear afsaltning, nye højhastigheds-jernbanelinjer, der forbinder Afrika, Asien og Europa, rigelig elektricitet og meget mere.

I 1975 præsenterede statsmanden og økonomen Lyndon LaRouche (1922-2019) denne tilgang som ” Oase-planen” for Sydvestasien, da han besøgte regionen, og samme år udsendte han også sit forslag til finansiering af “Den Internationale Udviklingsbank”.

Schiller Instituttets invitation til hele det diplomatiske samfund i København opfordrede til diskussion af et nyt paradigme i denne ånd:

“Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.

Schiller Instituttets seminar i København vil være et vigtigt bidrag til dialogen om, hvordan vi kan bringe fred og velstand til denne længe lidende del af verden og indlede et nyt paradigme for internationale relationer.”

Et videoarkiv på engelsk fra arrangementet den 8. maj i København er tilgængeligt her.

Talere: Fred gennem udvikling

De tre hovedpræsentationer begyndte med Helga Zepp-LaRouche, via videolink fra Tyskland. Hun er grundlægger og leder af

Schiller Instituttet og har i årtier samarbejdet med sin mand, Lyndon LaRouche (1922-2019), om udviklingsdiplomati.

Den anden var H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark. Disse to fortsatte i dialog deres udvekslinger, der blev indledt på den tidligere internationale Schiller Institut-konference den 13. april, herunder om det presserende spørgsmål om, hvorvidt "politiske" forskelle skal løses, før "økonomisk" udvikling kan gennemføres.

Den tredje taler var Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som er medforfatter til Schiller Instituttets bog fra 2017: Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa, og har lavet den arabiske oversættelse af EIR-bogen: The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge.

Helga Zepp-LaRouche begyndte sin præsentation med titlen: "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling" med de forfærdelige nyheder om starten på det israelske angreb på Rafah. Hun gav en global strategisk analyse af faren for regional og global krigsførelse og beskrev truslen om endog atomkrig fra optrapningen i Sydvestasien og som en udløber af NATO-Ukraine-Rusland-konflikten.

Zepp-LaRouche opfordrede diplomaterne til at samarbejde om at fremme "Oase-planen" som en løftestang for at nå frem til et nyt paradigme og en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, den eneste vej ud af den eksistentielle krise, som verden gennemgår. Hun beskrev sine ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som hun udsendte til international diskussion i 2022. Udskriften af hendes bemærkninger i deres helhed er tilgængelig i dette nummer af EIR.

Stop drabene, begynd genopbygningen

H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian talte om temaet "Stop drabene

og start genopbygningen". Han holdt en meget skarp tale om den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk, konflikten historie og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkedrabene. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene, og han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet og understøttet af økonomisk udvikling. Diskussionen omfattede spørgsmålet om en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ambassadør Hassassian taler ud fra lang erfaring og engagement. Han er tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Han var vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Han har en kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati, Ohio. Se hans interview 15. marts 2024 med Schiller Institutet.

LaRouches Oase-plan

Hussein Askary præsenterede konkrete områder af den økonomiske geografi og udviklingsprincipperne i Oase-planens tilgang under emnet "Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien." Han udfordrede især aksiomerne bag nulvækstbevægelsen og dens politiske udtryk. Han forklarede, at udviklingsprincipper er baseret på den virkelighed, at menneskeheden kreativitet forvandler naturen.

Askary brugte eksempler fra sin nylige rejse til Xinjiang for at vise den kinesiske udviklingspolitik for at gøre ørkenen grøn. I diskussionsperioderne kom der mange forskellige spørgsmål op, bl.a. om der er for mange mennesker i verden, og hvad man skal gøre ved terrorisme i Vestafrika, hvor han understregede behovet for økonomisk udvikling som en modgift.

Diskussion om at fremme en global oase-plan

I løbet af diskussionsperioden besvarede Helga Zepp-LaRouche et spørgsmål, der kom op ved at appellere til det Globale Syd om at lade deres stemmer blive hørt.

Et konkret forslag blandt debattørerne er, at Oase-planen skal være på dagsordenen på nogle af de symposier om sikkerhed, der hvert år afholdes af fonde og nationer. Palæstinensiske stemmer kunne formelt anmode om dette. H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian tilføjede at få diskussionen i gang på universiteterne og understregede vigtigheden af Oase-planen som en katalysator for økonomisk udvikling og Schiller Instituttets og LaRouche-bevægelsens arbejde med at fremme den.

Den umiddelbare mulighed for at udtale sig på en formel international platform kommer kun to dage efter mødet i København, hvor FN's Generalforsamling den 10. maj har spørgsmålet om en palæstinensisk stat på dagsordenen til debat og formodentlig afstemning.

Den generelle reaktion på selve seminaret fra diplomaterne var, at de var taknemmelige for ideerne, som er meget forskellige fra det, der rutinemæssigt præsenteres. Som en asiatisk diplomat sagde: "Jeg er helt overvældet. Det vil tage mig dage at tænke over alle de nye ideer, der blev præsenteret."

Helga Zepp-LaRouche rapporterede til Den Internationale Fredskoalition: "Det var et ekstremt vigtigt opfølgingsmøde på diplomat- og ambassadørniveau, og ud af dette møde kom en fuldstændig forpligtelse til at fortsætte organiseringen, løfte den op på et højere niveau ved at forsøge at få en stor international konference med deltagelse af stater om behovet for alvor at sætte Oase-planen, udviklingsplanen for hele regionen Sydvestasien, på dagsordenen."

Stop Auschwitz i Gaza

Ikke korrekturlæst

Den 11. maj. Situationen i Gaza er nu i tilintetgørelsesfasen. I dag udsendte de israelske forsvarsstyrker (IDF) en "hasteadvarsel", hvor de bad beboerne i de centrale dele af Rafah om at evakuere, fordi deres område vil blive en "farlig kampzone", og om straks at tage til den "humanitære zone" i kystområdet Al Mawasi. På samme måde får palæstinenserne i den nordlige Gaza-lejr Jabalia besked på at evakuere til den nordvestlige del af Gaza By.

Hvad er der i disse "humanitære zoner"? Ikke noget som helst. Intet vand, ingen elektricitet, ingen sundhedspleje, ingen boliger, ingen mad. Intet som helst. IDF's erklæring i dag hævder dog, at deres ordrer til civile om at flytte sker "i overensstemmelse med international lov". Faktisk terroriserer IDF's ordrer mennesker, som allerede er frataget deres livsgrundlag.

IDF lukkede de to grænseovergange Rafah og Kerem Shalom for seks dage siden. Et kor af talsmænd for offentlige og private hjælpeorganisationer slår alarm. UNICEF rapporterer, at der i seks dage ikke er kommet brændstof eller humanitær hjælp ind i Gaza. I dag forventes fem hospitaler, 28 ambulancer og 17 klinikker at blive lukket ned. Verdensfødevareprogrammet og UNRWA rapporterer, at der fra denne weekend ikke vil være mere mad at dele ud.

Omkring 300.000 mennesker er flygtet fra Rafah-området på ordre fra IDF i de seneste dage; nu forsøger tusindvis af andre at forlade området. Oxfams talsmand kaldte det "samvittighedsløst".

Sydafrika indgav i går en anmodning om en nødforanstaltning til FN's Internationale Domstol i Haag for at få domstolen til at opfordre FN til at handle for at fjerne Israel fra Gaza. I den sydafrikanske anmodning hedder det: "Den situation, som det israelske angreb på Rafah har medført, og den ekstreme risiko, det udgør for humanitære forsyninger og basale tjenester i Gaza, for det palæstinensiske medicinske systems overlevelse og for selve overlevelsen af palæstinenserne i Gaza som gruppe, er ikke kun en forværring af den eksisterende situation, men giver anledning til nye kendsgerninger, som forårsager uoprettelig skade på det palæstinensiske folks rettigheder i Gaza."

Nationen Libyen indgav i går en "interventionserklæring" til ICJ til støtte for den nye sydafrikanske ansøgning, der kræver et stop for Israels folkemord. I Libyens ansøgning hedder det, "at Israel har overtrådt folkedrabskonventionen ved at begå folkedrab på det palæstinensiske folk og ved at undlade at forhindre folkedrab og undlade at straffe folkedrab", hvilket er i strid med FN's vedtægter.

I Gaza er der allerede over 35.000 døde og over 78.000 sårede. Medmindre den nuværende udryddelsesproces stoppes, vil dødstallet stige til flere hundrede tusinde, og det vil gå ud over de 2 millioner mennesker i Gazastriben.

Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde, verdens muslimske befolkning generelt og hele det internationale samfund står over for spøgelse af en masseudryddelse af det palæstinensiske folk.

Denne udryddelsesproces foregår ikke i skyggen. Den sendes på mainstream- og alternative medier time for time. Hele verden ser med.

Nu er det tid til at gribe ind og stoppe dem, der indfører Auschwitz i Gaza. Der skal være våbenhvile, omfattende humanitær bistand, handling for en palæstinensisk stat og

lancering af en " Oase-plan" for udvikling, der skal transformere det umiddelbare Transjordanien og hele regionen fra Nordafrika til Sydasien og Europa.

Internationalt er der bølger af protester mod folkedrabet, som ses i gademøder fra Spanien til Australien. Studerende fortsætter med at demonstrere på hundredvis af universitetscampusser i dusinvis af lande. I USA er der nu en voksende modstand fra fakultetet og andre mod forsøget på brutal kontrol over universiteterne fra forsvarerne af Israels handlinger i Gaza.

Den umiddelbare opgave er at bringe denne aktivering i effektivt fokus så hurtigt som muligt. Den Internationale Fredskoalition (IPC) gør i denne weekend de stærke budskaber om dette og om faren for en atomkrig som følge af optrapningen mod Rusland i Ukraine og andre steder tilgængelige, som blev præsenteret på IPC's ugentlige møde den 10. maj af flere militær-, ingeniør- og andre specialister. Diskussionen i det hele taget omfatter spørgsmålet om en national march i USA, økonomiske chokblokader mod Israel og til enhver tid og på alle måder at give ordre til Biden-administrationen om straks at stoppe Auschwitz i Gaza.

Ved retssagerne mod de nazistiske krigsforbrydere i Nürnberg blev princippet om, at man er ansvarlig for en forbrydelse, "hvis man vidste eller kunne have vidst", at den ville blive begået og få konsekvenser, overholdt. Vi ved, hvad der foregår i Gaza i dag. Vi ved, hvem der gør det. Vi ved, hvem der støtter det. De begår afskyelige forbrydelser i vores navn. Nu er det tid til at stoppe dem. Find ud af, hvad du kan gøre, og gør det.

Foto: UNRWA Facebook page

Hussein Askary fortæller om Danmarks "Oase-plan"-seminar: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem

Ikke korrekturlæst

Hussein Askary brugte mange billeder og en video, som kan ses i videoen, eller her er Husseins diabilleder (flere end han faktisk brugte.)

9. maj 2024

TOM GILLESBERG: Hussein Askary, som er Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, vil nu føre os ind i det forjættede land med titlen: "Det umulige er selvforskyldt; fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien."

HUSSEIN ASKARY: Mange tak. Deres Excellencer, mine damer og herrer, kære Helga, det er dejligt at være tilbage i København. Grunden til, at jeg kom til Schiller Instituttet, er faktisk, at jeg var i Oslo; jeg forlod Irak i 1991 efter den forfærdelige Kuwait-krig og oprøret. Jeg endte som politisk flygtning i Norge. I Oslo blev jeg uddannet som tolk og oversætter, så jeg lærte mig norsk og begyndte at arbejde som tolk og oversætter. Da Oslo-aftalerne var i gang, blev jeg tolk for en delegation af palæstinensiske børn, som kom sammen med Yasser Arafat, og Shimon Peres var der selvfølgelig også. Men samtidig kom Schiller Instituttet til byen, og de sagde, at der ikke ville blive nogen fred uden økonomisk udvikling. Så jeg tog til seminaret, og jeg var chokeret. For første gang var der nogen, der sagde, at økonomisk udvikling skulle komme før politiske løsninger. Da jeg kom fra Irak, havde jeg allerede indset, at problemet i Irak ikke var Saddam Hussein. Problemet i Irak er meget større. Derfor er selv den konflikt, vi nu ser i Palæstina og Gaza, en del af et globalt system.

I øvrigt var det ikke Gud, Jehova, der lovede den zionistiske bevægelse, det var en herre i Storbritannien ved navn Lord

Alfred Balfour i 1917 efter ordre fra den britiske kejser. Men Oase-planen har tre udfordringer. Vi har den politiske udfordring, hvordan vi løser konflikten og opnår politisk enighed. Helga og Hans Excellence ambassadøren dækkede det. Vi har en teknisk udfordring, som handler om, hvordan man udvikler et område, hvor der f.eks. er mangel på vand. Det er nemt, som jeg vil vise. Derefter er den sværeste del det begrebsmæssige spørgsmål, som Helga sagde, at de sidste tre punkter i hendes ti principper for global fred og udvikling fokuserer på. For alle de konflikter, vi har i verden i dag, er skabt af den opfattelse, at mennesker for det første er egoistiske og onde; for det andet, at der er begrænsede naturressourcer til at brødføde alle og gøre alle velstående, og derfor bør de magtfulde tage kontrol over de begrænsede naturressourcer. Jeg kan fortælle jer, at der ikke er nogen begrænsede naturressourcer; hverken på planeten Jorden eller i universet, og det kan vi bevise. Så denne idé om et nulsumsspil, at nogen skal vinde, og nogen skal tabe, fordi der ikke er nok til alle. Det var f.eks. grundlaget for det britiske imperium og Thomas Malthus, som er velkendt, og som i det 18. århundrede sagde, at den menneskelige befolkning vokser hurtigere end de naturlige ressourcer, og derfor bør vi reducere befolkningen for at kunne blive ved med at leve.

Så har vi den såkaldte nazistiske lebensraum-idé, som siger, at den ariske race har brug for en masse jord i Ukraine for at kunne dyrke mad til arierne, fordi der ikke er plads nok til alle. Derfor er vi nødt til at eliminere befolkningen i Østeuropa og dyrke mad til den ariske race. Det er det samme med den zionistiske bevægelse, som siger, at der ikke er plads nok til både os og araberne i det historiske land Palæstina. Det er alt sammen noget vrøvl! Vi kan faktisk have mange flere mennesker på planeten Jorden, end vi har nu, som ville få en meget bedre, højere levestandard, bedre miljø og mere plads at leve på. De vil bo mindre overfyldt, hvis vi udvikler hele verden.

Så det er den største udfordring; at få folk til at forstå, at mennesker er gode, og at vi er skabt i Guds billede som kreative væsener, og at vi kan ændre verden til det bedre. Det er den sværeste del af den krise, vi har i dag, for de fleste mennesker tror ikke på, at det er sandt. Jeg kan fortælle jer, at hvis I læser vores publikationer i stedet for at lytte til

BBC, CNN og Al-Jazeera, så er fattigdommen i verden ved at blive reduceret. Vi har færre fattige mennesker i verden nu. Planeten bliver grønnere, først og fremmest takket være Kina og Indien; det viser en undersøgelse, som NASA har foretaget i løbet af de sidste 20 år. Der er flere grønne områder i verden, end vi havde for 40 år siden. Men vi har områder, hvor vi har ørkendannelse, og det er der en politisk grund til.

Så vores løsning på disse problemer, vores optimisme, er ikke.. Vi er ikke utopister. Vores optimisme, vores ideer er baseret på historiske fakta, videnskabelige fakta og fakta på jorden. Verden har ændret sig og ændrer sig stadig. Centrene for den produktive magt i verden har flyttet sig. Vi har Kinas fremgang, Indiens fremgang, Asien; selv i Afrika. Se for eksempel på Etiopien. Etiopien er ikke det Etiopien, som man forestillede sig for ti år siden; det er fuldstændig forandret nu. Ja, der er stadig fattigdom, men Etiopien er ved at udvikle sig til en moderne økonomi. Mange nationer i Afrika – vi har BRIKS-nationerne, der er på vej frem. Vi har hele Shanghai Cooperation Organization; der er den arabiske verden, Saudi-Arabien og Egypten. Man ved ikke rigtig, hvad der foregår der, for den økonomiske udvikling, der finder sted der, er betagende, men det bliver ikke dækket i rapporterne; alt, hvad man hører om Egypten, er, at de har en enorm gældskrise. Men det er bare penge, men hvad der sker i virkeligheden, den fysiske økonomiske virkelighed, er anderledes.

Så vores idé er en idé, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche har udviklet siden Berlinmurens fald, om at integrere hele verden med økonomiske udviklingskorridorer. Det var før det kinesiske Bælte & Vej Initiativ; det er i overensstemmelse med det kinesiske Bælte & Vej Initiativ, og vi er meget taknemmelige for, at Kina lancerede det. Vi forsøgte at forklare, hvorfor denne idé er så vigtig. Så løsningen på krisen i Gaza og de andre kriser i verden skal have en global løsning, fordi de mennesker, der er involveret i selve konflikten, ikke er i stand til at løse problemet. Derfor må eksterne kræfter som stormagterne blive enige om en ændring af politikken, så alle overlever. For Israel er ved at ødelægge sig selv; USA er ved at ødelægge sig selv lige nu økonomisk, socialt og kulturelt. EU er ved at ødelægge sig selv ved at skabe disse geopolitiske nulsumsspil og ambitioner.

Den løsning, vi har foreslået, er mere global, fordi kilden til problemet er global. Oase-planen beskæftiger sig med et nøgleproblem, men det er ikke kun det. Det er problemet med manglen på vand. Faktisk havde Yitzhak Rabin allerede nævnt det før disse aftaler. Han sagde, at hvis vi ikke løser vandproblemet, vil vi ende i nye konflikter. Mange af de israelske besættelseskrige blev udkæmpet for at kontrollere vandressourcerne omkring dem – i Golanhøjderne, i det sydlige Libanon, på Vestbredden og så videre. Men problemet med ørkendannelse og tørke er et globalt problem; det er en del af et større globalt system. Dette er et overdrevet billede af ikke bare ørken, det er tørre områder, halvtørre områder og også ørkenområder, der strækker sig fra Atlanterhavet i Marokko og Mauretanien hele vejen til nær Beijing i Kina, i Gobi-ørkenen.

Vi ser på denne region; den plejede at blive kaldt den frugtbare halvmåne. Det var her, landbruget blev opfundet. Det er lidt af en myte, for landbruget blev opfundet i mange dele af verden efter istiden, samtidig. Men det var i dette område, landbruget startede. Men det er ikke længere en frugtbar halvmåne; det er plaget af ørken, af sandstorme og støvstorme som dette [billede] taget med satellit, der normalt starter i nærheden af Irak, og som starter i denne del af Syrien, hvor amerikanerne er nu. Men så vidt jeg ved, planter de ikke træer for at løse dette problem, fordi deres hænder er bundet til våbnene, så de er ikke i stand til at plante træer der. Det er et af problemerne. Disse ting er ikke nationale eller endda regionale, for de kan strække sig til mange områder. Jeg giver jer bare dette billede for at vise, at det ikke er et begrænset problem. Det strækker sig hele vejen til Kina og Beijing, sand- og ørkenstormene. Men der bliver gjort noget for at afbøde det. Kineserne gør ørkenerne grønnere. Det vil jeg snart give et eksempel på. Vi har andre problemer, som at Tchadsøen i Afrika er ved at tørre ud, og der er syv nationer involveret omkring den, og titusindvis af mennesker, som er afhængige af vandet til græsning og landbrug, og de bliver nødt til at flytte et andet sted hen. Vi, Schiller Instituttet, har faktisk fremmet en idé kaldet Trans Aqua om at bringe vand fra Congofloden til Tchadsøen.

Løsningerne på disse problemer findes. Jeg vil give eksempler fra f.eks. Kina, hvis vi får tid. Men vi går tilbage til denne

idé, som Lyndon LaRouche [fremførte, som] var i Abu Dhabi i 2002 før invasionen af Irak. Han præsenterede sin idé om, hvordan denne region i Vestasien – jeg kan ikke lide udtrykket Mellempsten, fordi det er et britisk kolonialt udtryk. Jeg bruger det ikke, og jeg anbefaler ikke, at folk bruger det. Det er Vestasien, Nordafrika, og hvordan udviklingen kan finde sted der. Med vægt på opbygning af infrastruktur, transport, vand, strøm og industrialisering af regionen. Olie og gas bør bruges som industrielt materiale i stedet for at blive brændt af som brændstof. Til brændstof og elektricitet bør man i stedet bygge atomkraft; det var hans anbefaling. Fem år senere startede De Forenede Arabiske Emirater deres atomkraftprogram, og nu har de fire atomkraftværker færdige i Abu Dhabi med 4400 MW strøm, som bruges til afsaltning, hvilket er et andet aspekt af denne plan. Men samtidig sagde Lyndon LaRouche, at der er et andet problem, som skal løses, nemlig spørgsmålet om, at det globale finans- og banksystem er ved at kollapse. Det var før krisen i 2008, men det er en systemisk krise; det kollapser stadig. Trykning af penge forhindrer det i at gå helt i opløsning, men de fysiske økonomiske realiteter i verden er anderledes. Så han anbefalede at etablere et nyt finansielt system for at støtte den økonomiske udvikling. Så vi har nu alternativer som Asian Infrastructure Investment Bank, den nye udviklingsbank for BRIKS-landene. Men han anbefalede også at opbygge en arabisk udviklingsbank ved at bruge de enorme ressourcer i Golflandenenes formuefonde. Golflandene har finansielle ressourcer på omkring 4 billioner dollars. Traditionelt er de investeret i Europa, mest i Storbritannien, i USA og på finans- og bankmarkederne, i fast ejendom, men nu bruges en del af pengene til udvikling i Saudi-Arabien, i Emiraterne, men også til investeringer i Asien, i Kina, i Afrika. Så det er en vigtig kilde. Spørgsmålet om finansiering dukker altid op. Hvordan finansierer man disse ting? Men der er løsninger, som vi har præsenteret.

Under alle omstændigheder, hvis man ser på denne region, så er det her, kontinenterne og havene mødes. Det er det mest interessante geografiske område, og det har også enorme naturressourcer og menneskelige ressourcer. Hvis vi tager en cirkel rundt om hele regionen, inklusive Etiopien, har vi mere end 500 millioner mennesker, for det meste unge mennesker. Så

det er en enorm ressource, der kan investeres i, hvis vi industrialiserer denne region.

Så ideen med alle de linjer, I ser på vores kort, er ikke bare en kamelkaravane eller en jernbane, der bringer varer fra Kina til Europa. Vi taler om udviklingskorridorer. En udviklingskorridor er ca. 100-150 km bred; et bælte. Det er derfor, kineserne er interessante; præsident Xi Jinping taler om et økonomisk bælte af Silkevejen. Det er ideen; at man har infrastruktur, man har en flod eller vandkanaler, man har motorveje, man har højhastighedstog, olie- og gasrørledninger, elektricitetsledninger. Og omkring dem bygger man nye by-, industri- og landbrugscentre, for i mange dele af Eurasien har man naturressourcer, men man har ikke vand. Man har vand, men man har ikke mineraler. Man har en befolkning og menneskelige ressourcer, men man har ikke energiressourcer. Så man er nødt til at bygge bro over disse kløfter og bringe udvikling til alle dele. Det er også en del af vores idé for udviklingen af Afrika – at bygge et stort antal udviklingskorridorer.

Men vand er afgørende. Så for at vende tilbage til denne Oaseplan, så præsenterede Lyndon LaRouche, som Helga nævnte, den allerede i 1975, før borgerkrigen i Libanon startede på opfordring af Henry Kissinger. Denne region blev holdt i oprør; den blev holdt i brand hele tiden af globale strategiske grunde. Det handler ikke om jøder og muslimer eller kristne og arabere; det er alt sammen skabt af store geopolitiske magter, som har denne kyniske idé om mennesker og natur. Idéen, især for Palæstina, Israel, Jordan, Libanon, Syrien og endda Egypten. Ideen var at skabe nye vandressourcer, fordi det ikke er nok at dele vandet i regionen. Der er ikke nok vand i regionen til at blive delt af befolkningen, som vokser. Så man er nødt til at skabe nye ressourcer. Det er min pointe. Vi mennesker er skabt i Guds, Skaberens, billede, fordi vi kan skabe nye ressourcer. Vi er ikke afhængige af naturen. For hvis vi lod naturen bestemme, ville ingen af os være her i dag; selv vores forfædre ville være forsvundet for længe siden. For mennesker tilpasser sig ikke naturen; vi tilpasser naturen til vores behov. Vi ændrer miljøet omkring os ved at bygge infrastruktur, både for at beskytte os selv, men også for at øge vores evne til at brødføde, klæde os på og skaffe boliger til flere og flere mennesker. Det betyder ikke, at vi skal ødelægge naturen, men

vi skal have denne form for symbiose med naturen. Men det er os, der bestemmer, for ellers stopper denne ørken ikke nu. Disse ørkener og ørkendannelsen er faktisk et naturligt fænomen, som startede med istidens afslutning. Hele den region, jeg viste i Afrika, var søer og skove, og der var dyr og alle mulige ting, der skete der. Men hvis vi lader naturen gå sin gang, bliver den meget destruktiv. Så vi er nødt til at kontrollere naturens kræfter. Som for eksempel med vandet; vi har Jordanfloden. Jordanflodens årlige vandføring er 1,2 milliarder kubikmeter; en kubikmeter er 1.000 liter. Når Jordanfloden når Det Døde Hav, er den næsten udtørret. Sammenlign dette med Saudi-Arabiens afsaltning af havvand, som er på 2,2 milliarder kubikmeter; det er dobbelt så meget som Jordanfloden. Så Saudi-Arabien er faktisk allerede i gang med at skabe nye Jordanfloder, men de bruger olie og gas til at drive afsaltningen. Det er ikke en smart idé, hvis man kan bygge atomkraft, for det er renere, og desuden kan man bruge olien og gassen til industrielle formål af høj værdi. Så ideen med Oase-planen er at skabe nye vandressourcer.

Bare for at give dig et eksempel på naturen og mennesket, for folk siger: "Åh, man er nødt til at tilpasse sig naturen for at opfylde sine behov. Man kan ikke overgå, hvad der er i naturen." Der er lande i regionen, f.eks. i Kuwait, som bruger 2500% mere, end kuwaiterne får fra naturen, fordi det næsten aldrig regner i Kuwait. Så hvordan gør de det? De overgår de naturlige ressourcer, de har, med 2500%, fordi de afsalter havvand; de er ikke afhængige af naturen, for hvis det ikke regner, dør man.

Dette er et billede, der er produceret for nylig, bare for at fokusere på Palæstina, Israel og Jordan. Disse ideer eksisterede faktisk i Oslo-aftalerne. For eksempel kanalen fra Det Røde Hav til Det Døde Hav. Der er også en idé om at bygge en kanal – disse kanaler er ikke til navigation; Netanyahu ved ikke, hvad han taler om, når han taler om Ben-Gurion-kanalen. At grave en kanal så stor som Suez-kanalen gennem denne region, det er en vanvittig idé. Det, vi taler om, er akvædukter; rørledninger eller vandløb til vandoverførsel. Ideen er at bruge højdeforskellen mellem Det Røde Hav, Middelhavet og Det Døde Hav, for Det Døde Hav er det laveste punkt på planeten, hvad angår land. Det ligger 400 meter under havets overflade. Når man bringer vand fra Middelhavet og Det

Røde Hav til Det Døde Hav, kan man derfor bruge højdeforskellen til at generere vandkraft. Så kan man bruge en del af den kraft til elektricitet, og resten kan man bruge til afsaltnings af vand, så man kan skabe flere vandressourcer. Så det fandtes faktisk i aftalerne med Jordan, for eksempel, men israelerne nægtede at finansiere dette projekt.

Nu tilføjer vi en anden dimension til dette og siger: "I er også nødt til at bygge atomkraftværker både ved Israels og Palæstinas kyst, selv i Gaza, og i Aqaba i Jordan." Det er det andet problem. Det er sværere end at få en våbenhvile i Gaza. Folk siger: "Hvordan kan du tale om atomkraft? Det er farligt. Der er al den stråling." Det er faktisk svært at overbevise folk i fredsbevægelsen, fordi de har den her grønne ideologi om, at atomkraft ikke er gavnligt. Så det er et meget vanskeligt koncept. Men uden atomkraft har vi ingen chance for at generere elektricitet og varme til afsaltnings af vand.

Som jeg sagde, er der mange nationer i regionen – De Forenede Arabiske Emirater har atomkraft; Egypten bruger nu atomkraft, de har et russisk anlæg. I Abu Dhabi var det koreanerne. Rusland samarbejder også med Tyrkiet om at bygge et atomkraftværk. Mange nationer i Afrika er nu ved at få øjnene op for dette. Kina bygger atomkraftværker i Pakistan; de taler ikke så meget om det, fordi det er følsomt. Selv i Pakistan spurgte jeg mine forældre: "Er atomkraftværket i Karachi færdigt?" De sagde: "Tys! Lad være med at tale om det. Ja, det er færdigt nu; det producerer strøm. Men vi taler om solenergi, fordi europæerne og amerikanerne ville blive vrede på os." Dette er fremtiden.

Nu kan vi, som Helga sagde, gå et skridt videre. I stedet for den nuværende fissionsreaktor kan vi gå over til fusionskraft. Det ville give menneskeheden en uendelig strømkilde i tusindvis af år; det er muligt. Så dette er en kombination af vand – vi har allerede, jeg vil ikke gå for meget op i de tekniske aspekter. Jeg vil bare gerne præsentere konceptet. For uden at øge ressourcerne er det meget svært at skabe fred i regionen. Hvordan løser man f.eks. problemet med bosætterne på Vestbredden? De kan tage til Negev, hvor israelerne er rigtig gode til at anlægge marker i ørkenen. Man kan faktisk bygge nye byer i Negev. Det er ganske levedygtigt. Man behøver ikke at dræbe bosætterne, man kan flytte dem. Ligesom man flytter dem fra Gaza, kan man flytte dem til Negev. De kan få

et rigtig godt liv der, og israelerne er rigtig dygtige til ørkenlandbrug. Det er disse begrebsmæssige spørgsmål, som jeg tror, er de sværeste for folk at absorbere og afklare.

Vi vil selvfølgelig lave flere undersøgelser. Vi taler med ingeniører og økonomer i Israel, i de arabiske lande og i Frankrig. Vi samler alle de ideer, der er nødvendige for at skabe en levedygtig palæstinensisk stat med [de] økonomiske ressourcer til at eksistere.

Jeg vil gerne give et eksempel. Jeg sagde, at verden har ændret sig, men det bliver ikke dækket af BBC eller CNN. De giver dig et billede af, at verden bliver fattigere, at miljøet er mere ødelagt nu, at livet er umuligt, at der er for mange storme og orkaner. Men faktisk har verden ændret sig dramatisk, og meget få mennesker har bemærket det. Kina er det bedste eksempel. 800 millioner mennesker er kommet ud af fattigdom. Det er et mirakel. Og som Helga sagde, har Kina gjort et område, der er større end Tyskland, grønt i løbet af de sidste 20 år.

Så jeg var i Xinjiang, denne vestlige region i Kina, som alle har hørt meget forfærdelige historier om. Næsten alt er ubegrundet; de fleste arabiske og muslimske lande støtter den kinesiske politik i Xinjiang for at skabe sikkerhed. Fordi Xinjiang og [inaud; 27:09] blev rystet af forfærdelige terroraktioner fra islamiske terrorgrupper, men også separatistiske grupper. Dette rapporteres meget sjældent. Der var forfærdelige terrorangreb fra 1995 til 2016. Denne region er nabo til nogle af de mest ustabile områder – Jammu Kashmir, Pakistan, Afghanistan og også Tadsjikistan og disse lande, som er stabile nu, men de andre er ustabile. Så hvad gjorde kineserne for at løse dette politiske problem? De traf sikkerhedsforanstaltninger, men de bombede ikke landsbyer, bryllupper og begravelser, som NATO gjorde i Afghanistan og Pakistan. De samlede de ekstremistiske elementer og fokuserede derefter massivt på økonomisk og social udvikling. Det var vigtigere end de sikkerhedsforanstaltninger, der blev truffet. Og de ventede ikke på at stoppe terrorismen i 2016 for at starte den økonomiske udvikling. De startede allerede Go West-strategien i 2007-8. Så udviklingen af de vestlige regioner i Kina var en nødvendighed for ledelsen. Vi kan ikke have stabilitet, især ikke i Xinjiang, uden økonomisk udvikling. Derfor hælder den kinesiske regering enorme ressourcer i denne

region for at udvikle den og give befolkningen – jeg har ikke tid til at vise jer alle filmene. Nogle af de byer, jeg så, som Urumtsi og Korla, som jeg vil vise, er de mest avancerede. De er på et europæisk niveau for byområder.

Jeg besøgte mange dele af Xinjiang – det var i april – men det mest forbløffende var at tage til Korla. Det ligger ved siden af den næststørste sandørken i verden. Selv jeg, som troede, at jeg vidste noget om Kina, troede, at jeg ville komme til en tør, støvet gammel by. Det var den mest overraskende oplevelse, jeg havde. Dette var en af de mest avancerede byer, jeg nogensinde har set. OK, den er udfordret af Xinjiang og andre, men miljøet der er ekstremt interessant. Under alle omstændigheder har man i denne region et af de største produktive områder for bomuldsproduktion og frugtproduktion. Man kan forestille sig, at det er meget tørt. Mængden af nedbør – regn og sne – i Xinjiang-regionen er 150 ml om året. Det svarer til Saudi-Arabien. Det er halvdelen af, hvad der f.eks. regner i Afghanistan. I Danmark er nedbøren 800 ml om året, så det er seks gange mere. Men på trods af det har de en enorm landbrugsudvikling i gang i denne region takket være brugen af moderne infrastruktur, moderne vandteknologi, herunder israelsk drypvanding og japansk gasningsteknologi, som de har lært og gennemfører.

Jeg vil gerne slutte af med at vise en video. Jeg er ved at lave en række videoer fra min rejse. Jeg har allerede skrevet en artikel om den økonomiske udvikling i regionen, men jeg vil lave artikler og videoer. Den er ikke redigeret, og derfor er den lidt lang, men jeg kan spole frem.

[VIDEO]: Jeg taler til jer fra den sydlige del af byen Korla i Xinjiang, hvor der ikke er så langt til verdens næststørste ørken, som er Takla-Makan-ørkenen. Men overraskende nok finder man her en enorm landbrugsaktivitet i Xinjiang. Det er meget interessant, at gården hedder Oasis Farm. Nye teknologier, maskiner og robotter revolutionerer landbrugsprocessen ved hjælp af droner og moderne sensorer til måling af jordtemperatur og jordfugtighed.

ASKARY: Dette er ørkenområdet; det grænser op til ørkenen i Yulin County. Det er den samme region, men man kan allerede fra vejsiden se disse mandehuller. Fordi der allerede er bygget veje, el-ledninger og vandrør, før der er landbrug og bycentre. Men infrastrukturen er der allerede til at skabe en

ny civilisation der, til at bosætte folk der. Meget af jorden bliver indvundet til landbrug, især til bomuldsproduktion. Sådan ser det ud i dele af Irak eller dele af Afrika syd for Sahara. Men forskellen er, at man starter med at bygge den infrastruktur, jeg talte om – strøm, vand, transport. Så bringer man landmændene ind. Disse ting sker nu; de er allerede sket. Det er ikke noget, der ligger i fremtiden; fremtiden er her allerede. Det er det, folk skal tænke på. For hvis vi bare følger nyhederne hele tiden, de forfærdelige nyheder om verden, så glemmer vi, at tingene ændrer sig, og at forandring er mulig. Men min pointe er, at i Xinjiang, uden denne enorme økonomiske udvikling og sociale udvikling og endda kulturelle udvikling, som vil være et chok for mange mennesker. For den kinesiske regering forsøger at bevare uighurerne og andre etniske gruppers kulturer. Det vil jeg vise i en særlig video.

Men jeg vil lige slutte af med at vise denne by, som jeg troede bare lå på siden af ørkenen. Det her er Korla; jeg troede, det ville være et støvet sted i ørkenen. Men det er en af de mest moderne byer, og den er grøn. Desuden har de bygget en kunstig flod midt i byen, hvor folk tager sightseeing-færger, hvilket jeg også gjorde. Så man kan forvandle noget på en virkelig forbløffende måde ved hjælp af teknologi, kreativitet og de tilgængelige naturressourcer, som alle tror er umuligt. Så kan man forvandle det til – Korla er kendt for pæren; verdens største producent af pærer.

Jeg vil slutte af med disse billeder, men min pointe er, at det, der er udfordrende for folk, er at forstå, at vi faktisk kan ændre tingene. Vi er kreative, vi er gode. Vi kan gøre noget godt i verden, og det bør være princippet for at opnå fred i for eksempel Palæstina og Gaza. Ja, vi har politiske udfordringer, vi har tekniske udfordringer, alle disse ting. Men som jeg sagde, da jeg var i Oslo i 1994, var valget at bygge for fred i Palæstina, hvis man ikke gør... En ting, som Rabin sagde, og som jeg tror tog livet af ham, var, at vi er nødt til at ændre vores aksiomer. Det betyder, at vi skal ændre den måde, vi tænker om os selv, om andre og om naturen. Jeg tror, det var det farligste, Rabin sagde, for uden at ændre de aksiomer, vi har, og som dominerer verdens geopolitiske system – at magt giver ret; de magtfulde tager det hele; der er kun vindere og tabere; der er begrænsede

naturressourcer; vi bør ikke ændre naturen. Alle disse aksiomer, der bliver plantet i vores sind, bør fjernes, så vi rent faktisk kan skabe fred, sikkerhed og udvikling. Mange tak skal I have.

Se videoen for den spændende diskussion. Den begynder 38:28 minutter inde i videoen.

Helga Zepp-LaRouche hovedtale til Oase Plan-seminar i Danmark Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen – LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling

Onsdag den 8. maj 2024

TOM GILLESBERG: Velkommen, alle sammen. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark. Jeg har fornøjelsen af at være ordstyrer ved vores arrangement: "Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen – LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling."

I disse tider vågner man op om morgenen og er glad for at være vågnet, og så tjekker man nyhederne for at se, om det er blevet værre i løbet af natten. Vi har allerede siden den 7. oktober set næsten 35.000 dødsfald i Gaza, og det er dem, der

er registreret og ikke bare gemt under murbrokkerne. Næsten 80.000 er blevet alvorligt såret, og man skal huske, at 40 % af alle disse er børn og mange kvinder. Det er civile, der bliver slagtet: Det er et folkedrab. Det er ikke kun mig, der siger det – Den Internationale Domstol sagde allerede for over tre måneder siden, at det, vi ser i Gaza, er et sandsynliggjort folkemord på palæstinenserne. Desværre er det ikke blevet stoppet. Regeringer som min egen siger: “Nej, vi følger, hvad USA gør, og de siger, at vi ikke skal gøre noget. Så vi gør ikke noget.” Bomberne bliver stadig leveret i store mængder. Man spørger sig selv, hvordan det vil ende, for det, vi ser nu, hvor den israelske hær går ind i Rafah, ved vi selvfølgelig ikke, hvad der kommer ud af, men én ting ved vi, og det er, at den sidste livline af forsyninger til Gaza nu er blevet afbrudt.

Hvordan skal det hele ende, spørger man sig selv? Derfor synes jeg, at det er særdeles, særdeles belejligt med dette seminar. Vi har nogle meget bemærkelsesværdige talere. Først skal vi høre Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international præsident for Schiller Institutet. Hun var hustru til og samarbejdspartner gennem årtier med den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche. Jeg vil ikke bruge en time på at fortælle jer om alt det, hun har været involveret i og er involveret i. Hun vil være på først, online fra Tyskland, og tale om “Oase-planen: Fred kun gennem udvikling.”

Derefter har vi Hans Excellence, Prof. Dr. Manuel Hassassian, den palæstinensiske ambassadør i Danmark, men også tidligere ambassadør i Storbritannien i ti år og ambassadør i Ungarn. Han har en mastergrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Han var også vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden, professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning, og han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Efter at Helga har talt,

og vi har haft nogle spørgsmål og svar med hende, vil han tale om " Stop drabene og start genopbygningen".

Så holder vi en kort pause, og derefter kommer den tredje taler, Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som også er medforfatter til bogen: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa". Han kommer netop fra et besøg i Kina, hvor han fik stor indsigt, som han mener også vil være meget, meget nyttig for genopbygningen, ikke kun af Gaza, ikke kun af Palæstina, men af hele den Sydvestasiatiske region. Han vil tale om "Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Sydvestasien."

Vi vil optage talerne, og vi ønsker også en fri og ærlig diskussion, så alt, hvad folk bidrager med i diskussionsprocessen, vil ikke blive offentliggjort, medmindre folk giver deres udtrykkelige samtykke. Da vi kun har et begrænset antal mennesker her af sikkerhedsmæssige årsager, vil vi gerne være i stand til at offentliggøre talerne og få disse meget, meget vigtige ideer ud til et meget bredere publikum.

Vi starter nu med Helga Zepp-LaRouche, der taler om "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling."

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne hilse på jer alle sammen. Som Tom lige har sagt, kommer disse konferencer om Oase-planen på et dramatisk tidspunkt i historien. Hamas meddelte i en erklæring i går, at de accepterede aftalen om våbenhvile med Israel, herunder udveksling af gidsler og fanger, som blev foreslået af de egyptiske og qatarske mæglere. Men få timer efter, at Hamas havde meddelt, at forhandlingerne om en våbenhvile for gidsler var en succes, beskød israelske krigsfly mål i den palæstinensiske by Rafah. Israel sendte også landstyrker ind for at erobre den palæstinensiske side af den vigtige grænseovergang til Egypten, rapporterer Axios' reporter Barak Ravid med henvisning til kilder med solidt kendskab til udviklingen. I går aftes omkring kl. 20 lokal tid (UTC+3) meddelte Netanyahus kontor, at krigskabinettet

enstemmigt havde besluttet, at Israel vil fortsætte sin operation i Rafah for at lægge militært pres på Hamas for at fremme frigivelsen af gidslerne og andre af krigens mål. Omkring kl. 22 lokal tid udtalte Netanyahus kontor, at forslaget om våbenhvile er en del af Israels nødvendige krav, men at de alligevel vil sende en delegation af mæglere fra fagbevægelsen for at udtømme muligheden for at nå frem til en aftale på betingelser, der er acceptable for Israel.

Mens bomberne faldt over Rafah, forklarede talsmanden for det amerikanske udenrigsministerium, Matthew Miller, at USA ikke kan støtte et omfattende angreb på Rafah, da det vil føre til yderligere tab af menneskeliv og forstyrre leverancerne af humanitær hjælp. "Vi støtter ikke, at Israel iværksætter en omfattende militæroperation i Rafah, da det vil gøre det utroligt vanskeligt at opretholde den øgede humanitære bistand, som vi har leveret indtil nu."

Det, der sker i Rafah, er begyndelsen på den offensiv, som truer med at føre til en katastrofe for mindst 1 million mennesker. De blev advaret med løbesedler og telefonopkald om at tage til Khan Younis, en by, som allerede er fuldstændig ødelagt, uden nogen form for hjælp! "Venner er lammet af frygt og ved ikke, om de skal blive i andre områder af Rafah indtil sidste øjeblik eller tage af sted nu. Dette er barbarisk psykologisk krigsførelse oven i de igangværende massakrer." Det er helt uacceptabelt. Dette var den erklæring, der blev sendt med beskeden fra den uafhængige journalist Vanessa Beeley i går.

Netanyahu havde tidligere sagt, at han ville gennemføre offensiven, uanset om Hamas går med til aftalen eller ej, og den eneste magt, der kan stoppe dette, er naturligvis USA. Men præsident Biden nøjedes med ret ineffektive appeller. Dette hænger naturligvis sammen med den interne situation i USA. For årsagen til den meget voldsomme nedkæmpelse af amerikanske studerende, som havde protesteret på over 100 universiteter, og hvor over 2.000 blev arresteret, og mange blev smidt ud af

universiteterne, afspejler etablissementets panik over at miste kontrollen over hele den israelske fortælling. For ifølge de seneste meningsmålinger mener 50 % af de unge mellem 18 og 29 år, at Israel begår folkedrab. Da det er valgår, frygter det vestlige etablissement og især USA for deres personlige politiske fremtid.

Det er helt klart, at de mennesker i Gaza, som lider under denne utrolige situation, og selv mange jøder over hele verden og mange andre, er fuldstændig forfærdede over det, der foregår. De siger: I kan ikke diskutere en Oase-plan lige nu, for vi er nødt til først at stoppe kampene, vi er nødt til at have en våbenhvile, vi er nødt til at have humanitær hjælp for at redde liv. Og andre mennesker siger: Nej, vi skal først have en politisk løsning; først derefter kan vi tænke på økonomisk udvikling.

Lad mig give jer grundene til, at vi mener, at Oase-planen skal sættes på dagsordenen på trods af alle de argumenter, der bliver fremført, eller endda på grund af dem: Fordi situationen i Gaza er en del af en strategisk situation, som lige nu, mens vi sidder her og taler, er på randen af en optrapning til en potentiel global atomkrig. Præsident Putin beordrede for et par dage siden manøvrering af træningen af indsættelsen af taktiske atomvåben i det sydlige militærdistrikt. Formålet er tydeligvis at garantere Ruslands territoriale uafhængighed som reaktion på en lang række meget provokerende udtalelser og trusler fra vestlige embedsmænd mod Den Russiske Føderation. Denne gentagelse af indsættelsen af taktiske atomvåben er en reaktion på følgende udviklinger i den seneste tid: For det første gentog Macron den 2. maj i The Economist, at Frankrig ville sende franske tropper til Ukraine, efter at han allerede havde sagt det for nogle uger siden. Han sagde også, at han ønsker at holde Frankrigs og NATO's politik over for Rusland tvetydig med hensyn til den franske hensigt, så Rusland kan gisne. Derefter sagde den britiske udenrigsminister Cameron, at Ukraine har ret til at

bruge britiske våben, herunder missiler med lang rækkevidde, til at angribe mål på russisk territorium. Fra USA sagde mindretalslederen i Repræsentanternes Hus, Hakeem Jeffries (D): "Vi kan ikke tillade, at Ukraine taber. Hvis det ser ud til, at de taber, så skal vi ikke bare sende penge, men også sende soldater ind i Ukraine."

Nu har det russiske udenrigsministerium netop informeret alle NATO-lande om, at den russiske hær vil identificere enhver modifikation af F-16-jagerfly til Ukraine som en atomvåbenbærer. Hvis et F-16-fly udstationeres i Ukraine, antager Rusland, at NATO planlægger en provokation mod Rusland, fordi Rusland klassificerer flyet som et fly med dobbelt anvendelse: ikke-atomart og atomart. Disse fly har længe været det vigtigste våben for NATO's fælles atommission. Ruslands udenrigsministerium oplyste i går, at den britiske ambassadør Nigel Casey var blevet indkaldt til det russiske udenrigsministerium for at modtage en kraftig protest over de seneste udtalelser fra den britiske udenrigsminister David Cameron. Han fik at vide, at Moskva betragter Camerons ord som et stærkt bevis på den alvorlige optrapning af Storbritanniens tiltagende involvering i militære aktioner mod Rusland. Casey blev advaret om, at Rusland kunne reagere på brugen af britiske våben til at angribe Rusland ved at angribe alle britiske militæranlæg og -udstyr på Ukraines territorium og andre steder. Den 4. maj bemærkede det russiske udenrigsministeriums talskvinde Maria Zakharova, at NATO's omfattende Steadfast Defender-øvelser er en klar indikation af, at alliancen forbereder sig på en potentiel konflikt med Rusland. "Lige nu finder NATO's største øvelse siden Den kolde Krig, Steadfast Defender, sted nær Ruslands grænser. Ifølge deres scenarie øves koalitionsaktioner mod Rusland ved hjælp af alle instrumenter, herunder hybride og konventionelle våben. Vi er nødt til at se i øjnene, at NATO seriøst forbereder sig på en 'potentiel konflikt' med os, som højtstående NATO-repræsentanter i øvrigt taler åbent om," siger hun.

Forskellige militærekspertter i Europa og andre steder er enige om, at den ukrainske hær lige nu er ved at gå i opløsning. De forventer store russiske sejre i løbet af de næste uger, måske endda i denne måned, og at krigen vil være slut ved udgangen af sommeren. Som følge heraf er NATO i panik, fordi det ville betyde et fuldstændigt tab af militær status efter Afghanistan – og andre krige, der ender på samme måde – og det er derfor, de er involveret i disse provokationer. De siger alle sammen: "Åh, vi behøver ikke at bekymre os, for Putin bluffer bare." Men NATO-tropper i Ukraine, britiske våben i Rusland, udstationering af atomvåben i Ukraine – hvad F-16 ville være – udgør en eksistentiel trussel for Rusland. Scott Ritter, den tidligere FN-våbeninspektør i Irak, sagde, at hvis dette sker, vil disse tropper – franske tropper og andre tropper – blive dræbt med det samme, og taktiske atomvåben vil blive affyret mod beslutningscentrene, de amerikanske baser i Rumænien, Polen, Frankrig og Tyskland.

Det amerikanske etablissement er på dette tidspunkt tydeligvis overbevist om, at de ikke kan trække sig tilbage, eftersom hele NATO så ikke længere ville være levedygtigt. Men den russiske militærdoktrin er meget klar: Når de røde linjer, set fra deres synspunkt, overskrides, vil det resultere i en global atomkrig.

Jeg må tilføje til denne optrapning i Ukraine, at krigen i Gaza har potentiale til at udvikle sig til en regional krig, der involverer Israel og Iran, som helt klart også kan udvikle sig til en global atomkrig, da Rusland og Kina ikke vil kunne tolerere en krig mod Iran, der involverer USA, Storbritannien og inddragelse af NATO-medlemslande.

Derfor er vi nødt til at sætte Oase-planen på dagsordenen nu, da en vision er den absolut afgørende del af en indsats for at undgå Tredje Verdenskrig. Oase-planens udformning er en måde at forstå, hvorfor kun tænkningen i et helt nyt paradigme kan få menneskeheden væk fra afgrunden. Vi er nødt til at overvinde geopolitikken. Ideen om, at fremkomsten af det

Globale Syd, BRIKS+, som allerede udgør den Globale Majoritet, der repræsenterer 70 % af verdens BNP og 80 % af verdens befolkning, disse majoriteter i verden er ikke det kollektive Vestens fjende! Vi må lære af den Westfalske Fred, at hvis krigen fortsætter, vil der ikke være nogen tilbage i live til at nyde sejren. Derfor må vi begynde at tænke på, at vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på kloden. Jeg formulerede mine ti principper som grundlag for diskussionen om, hvad en sådan ny arkitektur ville indebære.

I den sammenhæng er Oase-planen det regionale udtryk for en sådan ny arkitektur. Hvis man kigger på kortet, vil man se, at en stor del af det Sydvestlige Asien er ørken, ørken, ørken. Nøglen til fred er derfor produktion af store mængder nyt, ferskvand. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, foreslog allerede i 1975 Oase-planen med ideen om at bygge kanaler mellem Middelhavet og Det Døde Hav og Det Røde Hav. Derefter, med hjælp fra atomenergi, at afsalte store mængder havvand, gøre det tilgængeligt til kunstvanding, gøre ørkenerne grønne, udvikle landbrug, skovrejsning, grundlæggende infrastruktur, nye byer og industrier. Vi er nødt til at betragte hele regionen mellem Indien og Middelhavet, Kaukasus og Golfen som én integreret region, som, hvis den udvikles, vil blive centrum for udviklingen mellem Asien, Afrika og Europa som en del af et World Land-Bridge program, som er en plan, vi allerede udviklede i 2014 som svar på Xi Jinpings annoncering af Den Nye Silkevej, hvor vi udviklede en plan for udvikling af infrastruktur for hele kloden.

I de sidste ti år er der sket mange fremskridt i realiseringen af dele af denne plan. For eksempel har Kina gjort store dele af sit territorium grønt – faktisk på størrelse med Tysklands territorium. De har næsten gjort en tredjedel af Hake-ørkenen i Indre Mongoliet grøn, som nu er ved at blive en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller. I

Zhengxiangbai, ikke langt fra Beijing, er tusindvis af hektar skov blevet genoprettet på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mu Us Shadi-ørkenen. Tredive procent af ørkenen er nu dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt erstattede landbrugsjord er nået op på 700.000 ha., hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd, og Hake-ørkenmodellen giver en fremragende erfaring for andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer.

Med de mest avancerede atomenergisystemer, der nu er under udvikling i forskellige lande, vil det være muligt at afsalte store mængder vand svarende til at skabe helt nye floder. Så i stedet for at tro, at man skal kæmpe for smalle strimler land ved havet, kan man ved at generobre ørkenerne skabe smukke landskaber, som kan løse de tilsyneladende uløselige konflikter om territorier på et helt andet plan. Sydkoreanske virksomheder bygger nu, hvad der bliver de første operationelle små modulære reaktorer i ny skala – såkaldte SMR'er – som led i Sydkoreas forsøg på at blive verdens førende konstruktør af SMR'er. Sydkorea er ingen nybegynder inden for atomkraft og bygger sine egne reaktorer, som f.eks. APR-1400-modellen, der udgør rygraden i landets 26 reaktorer, som snart bliver til 30. De er i færd med at færdiggøre atomkraftværket i De forenede arabiske Emirater, som består af fire APR-1400-reaktorer, hvoraf tre allerede er i kommerciel drift, mens den sidste vil være online ved udgangen af dette år.

Der er også konceptet med den europæiske hurtige reaktor med smeltet salt og forskellige reaktortyper med thoriumcyklus, som har betydelige sikkerhedsfunktioner og derfor ikke er omstridte.

Vi søsætter denne kampagne for Oase-planen for at få et internationalt kor af kræfter, af lande, af universiteter, af tænketanke, af enkeltpersoner, der kræver dens realisering. Menneskeheden er kommet til det vigtigste øjeblik, det som den

tyske digter Friedrich Schiller kaldte {punctum saliens} i et stort klassisk drama: Det er det øjeblik, hvor en beslutning vil afgøre hele fremtiden for menneskehedens eksistens. En fortsættelse af det samme paradigme, som vi har set i den sidste periode, vil føre til en sikker udslettelse af hele den menneskelige art. Hvis vi derimod designer en helt ny arkitektur, vil vi forhåbentlig åbne en ny æra for menneskeheden. Så vi beder alle lyttere og seere om at deltage i denne kamp for vores alle sammens overlevelse. Mange tak skal I have.

{ Åben diskussion }

{H.E. ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian,} Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark: Mange tak for din veloplagte tale. Vi forstår, at Oase-planen har været i gang i en periode nu, men jeg ved ikke, hvad reaktionerne er i konfliktområderne, når man introducerer en sådan plan for dem, mens de er i de indledende faser af forhandlinger eller konflikt, eller hvad ved jeg. Hvilken modtagelse tror du, at folk i krigszoner vil få, når de hører sådan en plan?

Jeg stiller dig bare dette udfordrende spørgsmål, for der, hvor jeg kommer fra, tror jeg, at det er vigtigere for os at finde politiske løsninger først og derefter tænke på økonomisk udvikling for at opretholde den lange levetid for enhver form for fred, der kan udvikle sig ud af konflikten. Så jeg ved ikke fra andre konfliktområder, om denne plan bliver værdsat som en optakt til en politisk eller en konfliktløsning.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, de første reaktioner er ret interessante. Vi havde en tidligere Oase-plan-[seminar], som jeg mener, du deltog i, hvor ambassadørerne fra Rusland, Hviderusland og Sydafrika talte og var ekstremt positive over for dette perspektiv. Og i mange, mange hundrede, hvis ikke tusinder af diskussioner, som Schiller Instituttets repræsentanter har i forskellige lande, er der en voksende idé om, at man er nødt til at ændre tilgangen fuldstændigt. Så jeg

ser det som en opbygningsproces. Det er en gigantisk forandring, og man kan ikke forvente, at det sker på én dag, men det er en organiseringsproces, hvor vi forsøger at organisere flere og flere lande og institutioner til at bakke op om denne plan.

Med hensyn til argumentet om, at der først skal findes en politisk løsning, så har vi hørt det i mange, mange årtier, og det blev faktisk altid sagt i FN-debatten: Man skal have en politisk løsning først, og så kan vi tænke på økonomisk udvikling.

Men det har vist sig at være forkert, for har det ført til fred? Har det ført til en politisk løsning? Nej, det har det ikke. Og argumentet på den anden side er, at hvis man er i en situation som det palæstinensiske folk lige nu, så er desperationen så enorm, at folk ikke kan falde til ro, fordi de prøver at overleve fra den ene dag til den anden.

Men hvis man har en idé om, hvordan hele denne region i Sydvestasien, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne, kan udvikles – og vi vil i løbet af seminaret høre meget konkrete planer – så kan man inspirere unge menneskers fantasi, ikke kun i Palæstina, men også på amerikanske universiteter, i de pro-palæstinensiske demonstrationer, som ikke er antisemitiske, de er simpelthen en reaktion på den forfærdelige situation, der finder sted. Hvis man fremstiller en sådan vision, er de lande, der er naboer til Palæstina, til Israel, Jordan, Syrien, Golfstaterne, Tyrkiet, Egypten, selv Irak, Afghanistan – alle disse lande er ikke kun bekymrede over, hvad der foregår, men også over faren for en optrapning af krigen. Det var efter min mening kun Irans yderste tilbageholdenhed, at Hizbollah ikke er involveret, at houthierne gør noget, men mere eller mindre på egen hånd (tror jeg); men [der er]faren for, at krigen kan optrappes til en total krig, der involverer Israel og Iran og dets forskellige venligtsindede organisationer. Hvis dette optrappes, er jeg overbevist om, ligesom mange

andre observatører i lang tid, at hvis det kommer til en regulær krig mellem Israel og Iran, tror jeg, at vi er på vej mod Tredje Verdenskrig, fordi hverken Rusland eller Kina vil se passivt til, at deres allierede, Iran, bliver angrebet.

Og grunden til, at jeg nævnte situationen i Ukraine, er, at man ikke kan se isoleret på situationen. For grunden til, at denne krigsfare eksisterer, er, at den eksisterende verdensorden, som tidligere var en unipolær verden, det neoliberale system, det vestlige system, som troede, at de var vinderne af Den kolde Krig, at historien var slut, som Francis Fukuyama udtalte dengang, ønskede at bevare den unipolære verden, og denne politik har ført til en enorm modreaktion, som nu viser sig i form af fremkomsten af et helt nyt økonomisk system. Så længe NATO-landene betragter Rusland og Kina, et nyt system, der er ved at opstå, som en fjende, der skal bekæmpes og undertrykkes, er det den virkelige drivkraft bag denne optrapning af krigsfaren.

Så man er nødt til at tænke på, hvad man gør, hvis der sker et paradigmeskift i hele verdenssituationen – og som jeg sagde, skal det ses som en del af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden, i traditionen fra Den Westfalske Fred, fordi Den Westfalske Fred afsluttede 150 års krigsførelse, fordi alle de kæpende parter kom til den konklusion, at hvis de fortsatte med at kæmpe, så ville der ikke være nogen tilbage til at overleve.

Så de satte sig ned ved forhandlingsbordet i fire år, og ud af det kom freden i Westfalen, som var begyndelsen på international lov. Og i dag, hvor vi er truet af den umiddelbare fare for en global atomkrig, er vi nødt til at betragte helheden og sige, at hvis det kommer til en sådan global atomkrig, vil der helt sikkert ikke være nogen tilbage til at overleve og nyde sejren, fordi vi alle vil være døde! Idéen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er baseret på udvikling for alle og ikke udelukker noget land, er den eneste måde, vi kan løse den nuværende krise på. Det er

min dybeste overbevisning, og derfor ved at fokusere på realiseringen af Oase-planen for Sydvestasien, hvor alle nabolandene har en grundlæggende interesse i at bringe fred til regionen. Det er samtidig vejen til at begynde at tage et større strategisk spørgsmål op, nemlig hvordan vi kan give os selv som menneskehed en orden, der gør det muligt for menneskeheden at overleve i et øjeblik, hvor selve dens eksistens i stigende grad er i fare?

Mrutyuanjai Mishra, journalist og lærer fra Indien: Mit spørgsmål er, om der er en rolle, som neutrale lande kan spille? Jeg kommer fra Indien, og Indien har insisteret på, at vi ikke vil være en del af det, og at folk bør sætte sig ned og tale sammen. Men kunne man danne en koalition af neutrale lande, kunne det også være en løsning? Det er mit spørgsmål til dig. Mange tak skal du have.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er præcis den rigtige vej at gå, for hvis man ser på den strategiske situation mellem USA og Rusland, så er det den værste situation nogensinde. Mellem USA og Kina går det i virkeligheden også i retning af konfrontation. Xi Jinping har lige været i Frankrig, og nu er han i Serbien og Ungarn. Forholdet mellem Kina og Europa er lidt i midten.

Så hvor er den kraft, der kan skabe stabilitet? Hvor er forandring mulig? Og hvis man ser på situationen, mener jeg, at den eneste måde, hvorpå vi kan gribe ind og nedtrappe denne nuværende krigsfare, er, at det Globale Syd, som udgør størstedelen af verdens befolkning, må lade deres stemme lyde meget højere. Som premierminister Nehru og præsident Sukarno allerede sagde på Bandung-konferencen i 1955, at hvis det kommer til krig, vil landene i det Globale Syd måske blive ramt lidt senere, men de vil også dø som følge heraf: Og derfor er det Globale Syd en umiddelbar, berørt partner – lande i det Globale Syd har absolut ret til at tale som en ligeværdig stemme og lade deres stemme blive hørt!

Jeg er absolut overbevist om, at hvis BRIKS-Plus eller en koalition af neutrale lande, som du siger, ville indkalde til en særlig session i FN's generalforsamling eller et andet forum og grundlæggende erklære, at der skal være en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur; der har været mange diskussioner om den nødvendige reform af FN, og det Globale Syd er slet ikke repræsenteret der på nogen effektiv og passende måde; Men hvis det Globale Syd ville tale med én stemme – man tager alle lande, selv de lande, der ikke umiddelbart er involveret i konflikten, som Brasilien, Indonesien, Indien, Egypten, Sydafrika, Nigeria og nogle andre lande – hvis de ville tale med én stemme, så tror jeg ikke, at USA eller Europa eller nogen anden kan modsætte sig det!

Det er bare den tankegang, at man er nødt til at træde ud af boksen, når situationen er så desperat, som den er lige nu, og derfor glæder jeg mig over din overvejelse og kan kun opfordre til, at disse såkaldt neutrale lande går i den retning, du foreslår.

{S.E. ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian:}} Et spørgsmål til dig: Eftersom du har været fortaler for Oase-planen, vil jeg gerne høre fra dig, hvilke forhindringer du støder på, når folk dybest set forsøger at udfordre dig på denne Oase-plan, som ikke er i den langsigtede strategi for at skabe magtbalance i verden eller for at opretholde fred, men på kort sigt. Hvad er det for spørgsmål, der ofte kommer til dig som en udfordring, når du præsenterer din plan?

ZEPP-LAROUCHE: Argumenterne er dybest set, at man ikke kan ændre den nuværende orden, fordi det er USA's magt, der bryder den op. Eller hvad med finansieringen? Eller et af de hyppigste argumenter er, at den politiske løsning skal findes først, og så kan vi tænke på den økonomiske udvikling.

Men min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde, at da Oslo-aftalen blev underskrevet, var det et håbefuldt øjeblik, fordi

der grundlæggende var mulighed for en fredsplan. Men min mand sagde, at man straks skulle sætte entreprenørmaskiner, vejbygningsmaskiner, ind på området, og skovle, og begynde at bygge ting, så folk på stedet oplevede fordelene ved den økonomiske forbedring.

Det var også det, premierminister Nehru gjorde, da han ville gennemføre Den grønne Revolution i Indien, og bønderne var ikke tilhængere af det, fordi de havde deres gamle mønstre og gamle måder. Og det Nehru gjorde var at tage de landmænd med, som kunne se fordelene ved de økonomiske ændringer i Den grønne Revolution – som var en rigtig grøn revolution, og ikke som økologerne i Tyskland. Han arbejdede sammen med landmændene, og pludselig fik de større høst, mere mad og flere penge, og de kunne købe moderne udstyr: Det eksempel påvirkede så de andre omkring dem, og de kunne få hans reformer igennem. På samme måde, hvis man starter økonomisk udvikling et sted, selv hvis man siger, lad os starte med udviklingen af Jordan: Jordan er et land, som har en af de ringeste vandressourcer på planeten, og de kunne drage utrolig stor fordel af en sådan kernekraftbaseret afsaltning, og de andre lande omkring dem vil se det.

Hvis du tager til Dubai eller Abu Dhabi, var disse lande for flere år siden ørken! Efter at man opdagede olien, begyndte man at investere i kunstvanding, og når man nu kører langs kysterne i disse lande, er de frodige oaser. Der er en ø, som tidligere var fuldstændig ørken, og nu er der vegetation; noget af vegetationen er allerede 20-30 år gammel og derfor mere udviklet. Så er der nyere vegetation, men det er som en Edens Have! Selv fuglene har ændret deres trækruter, fordi de har opdaget denne ø som et sted, hvor de kan yngle og hvile sig undervejs.

Så ideen er, at man skal stimulere de unges fantasi. De unge skal overbevises om, at det er værd at udvikle sig, at blive videnskabsmand, at blive ingeniør, at få børn, at stifte

familie, hvilket er utænkeligt lige nu under de nuværende forhold. Og Oase-planen er en måde, hvorpå folk kan begynde at tænke på et nyt paradigme. Og nabolandene, som nogle af Golfstaterne, de har enorme ressourcer, de har statslige investeringsfonde, de investerer i ting som fodboldklubber og andre ting, som måske er gode til underholdning, men de er ikke så eksistentielle som denne Oase-plan.

Vi er nødt til at overbevise disse lande om, at de skal hjælpe med at finansiere dette. Der er også modellen med Egypten: Egypten har involveret mange af sine egne borgere i at hjælpe med at bygge den anden Suez-kanal, og Egypten har en utrolig tilgang baseret på udvikling af atomkraft og nye byer: Og jeg tror det er denne idé, at man er nødt til at ændre hele forventningen til, hvad fremtiden kan bringe.

For Israel er spørgsmålet også, om man er nødt til at bryde terrorismens cyklus, for tanken om, at man kan gøre det af med Hamas, er ifølge mange eksperter en fuldstændig illusion. Selv hvis man dræber den nuværende Hamas-ledelse ved at gøre hvad der sker lige nu, er det grundlaget for en ny generation af terrorisme.

Så der er en grundlæggende interesse for alle i at gå i retning af Oase-planen. Og efter min mening er det bedste, vi kan gøre, at afholde mange konferencer som denne, men også at organisere universiteter, tænketanke og andre for at diskutere detaljerne i denne plan, så ideen om denne vision bliver almindeligt kendt.

Michelle Rasmussen, Vicepræsident, Schiller Instituttet i Danmark: Jeg har et sidste spørgsmål: Kan du forklare folk her din idé om, hvad der er den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Som jeg sagde, er den inspireret af Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religiøs krigsførelse. Trediveårskrigen var bare den sidste fase af den. Og på det

tidspunkt var en tredjedel af alt i Europa ødelagt, landsbyer, kvæg og mennesker døde, så man erkendte, at man var nødt til at sætte sig til bords for at finde en løsning. De fandt frem til flere principper, og det første var, at man for fredens skyld skal tage hensyn til den andens interesser. Det var et ekstremt vigtigt princip, for hvis man ser på fredsaftalernes historie, har der aldrig været en fred mulig, som ikke anvendte dette princip. Det er grunden til, at Versailles-traktaten, som ikke tog hensyn til Tysklands eller Kinas interesser, kun var et springbræt til Anden Verdenskrig.

Det næste princip i Den Westfalske Fred var, at man for fredens skyld skal holde op med at tænke på, hvad den ene eller den anden side har gjort mod hinanden, for i krig begår begge sider forbrydelser. Hvis man bliver ved med at sige: "Du gjorde det her mod mig, og du gjorde det her mod mig", vil det aldrig stoppe. Man må lægge det til side og erstatte hadet med kærlighed. Det ser ud til at være en stor opgave, men jeg tror, at hele læren fra Mahatma Gandhi, Martin Luther King og Nelson Mandela om, hvordan man overvinder apartheid i Sydafrika, er, at der kun er den ene vej. Man skal holde op med at hade, og man skal erstatte hadet med kærlighed.

Det tredje princip, som var vigtigt, var, at statens rolle i genopbygningen af et krigshærgede område er ekstremt vigtig, fordi man ikke kan regne med, at private interesser gør det. Det var det, der førte til kameralisme indenfor økonomisk teori.

Så med det udgangspunkt er vi nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. Den skal omfatte Rusland, Kina, Iran, Nordkorea, men også USA, Europa og naturligvis alle landene i det Globale Syd. Det betyder, at vi er nødt til at have en tilgang til menneskehedens eksistentielle problem.

Jeg har fremsat ti principper, som jeg foreslår, at I kigger på bagefter: Jeg kan kun opsummere dem meget hurtigt.

Det første princip må være absolut national suverænitet for hvert land, for den eneste måde, hvorpå individet kan deltage i regeringen, er ved et suverænt land, som har en eller anden form for repræsentativt system. Hvis man har overnationalt institutioner, er individet udelukket fra deltagelse, og det betyder, at det ikke kan fungere. Så national suverænitet er den absolutte forudsætning.

For det andet skal man udrydde sult i verden. I øjeblikket er der halvdelen af verden, 4 milliarder mennesker, som ikke får nok mad at spise; 2 milliarder har ikke adgang til rent vand. Mange milliarder har ikke nok energi eller infrastruktur: Så at overvinde fattigdom og underudvikling er et første princip, som er meget nemt, fordi vi har alle teknologierne. Det er bare sådan, at systemet er struktureret på en sådan måde, at det ikke fungerer; men teoretisk set ville det være meget nemt at udrydde sult på et år!

Så det andet punkt er, at vi har brug for et universelt sundhedssystem i alle lande, fordi den nyligt overståede coronavirus-pandemi viste, at de lande, der ikke har et sundhedsvæsen, er på spanden og har utrolige, unødvendige tab. Et moderne sundhedssystem i alle lande.

For det tredje har man brug for et universelt uddannelsessystem i alle lande, fordi videnskab og teknologi og kreativ fornuft er de eneste kilder til velstand. Det er universel uddannelse for alle børn, alle unge og alle voksne, der er kilden til rigdom, og derfor er det absolut nødvendigt, at alle børn får adgang til universel uddannelse.

For det fjerde har man brug for tilstrækkelig energi fra ressourcer med høj energigennemstrømningstæthed, fordi der er en sammenhæng mellem antallet af mennesker, der kan forsynges, og energigennemstrømningstætheden i den energikilde, der bruges i produktionen, og derfor fungerer det ikke med kun solenergi og vindkraft, fordi man kun kan forsynges måske 1 milliard mennesker på planeten, og derfor har man indtil videre brug for fossile energiresourcer, som er alt for

dyrebare til at blive brændt af for evigt, fordi de skal bruges til kemisk produktion og lignende ting. Derfor har man brug for atomenergi, fjerde generations atomenergi, og også et lynprogram for termonuklear fusionsteknologi, som vil bringe os en størrelsesorden højere op, og det er helt afgørende.

Dernæst er der brug for udvikling af infrastrukturen, fordi den infrastrukturelle åbning af alle kontinenter er en forudsætning for industrialisering og tilmed for landbrug. For hvis man ikke har et infrastruktursystem, kan man ikke transportere sine landbrugsprodukter: Man har brug for veje, højhastighedstog til gods- og passagertrafik, havne, broer og integrerede vandveje. Derfor er tilgangen med Verdenslandbroen virkelig det, der er brug for.

Så de første to tredjedele af mine foreslåede principper handler alle om økonomi, meget konkrete tiltag, og de sidste tre principper har jeg tilføjet for at vise, at der er brug for et helt nyt paradigme i tankegangen. For hvis man ikke tager det intellektuelle spring til at tænke menneskeheden først, vil det hele ikke fungere. Hvis man bliver på det geopolitiske niveau, hvor man siger, at der er en interesse for et land mod et andet land; eller en gruppe lande mod en anden gruppe lande, vil det føre til nye krige og konflikter, som vi har set det før i tiden. Men hvis man tænker, at vi er én menneskehed, og at det er det vigtigste, og man så på en eller anden måde bringer sine nationale interesser i overensstemmelse med den ene menneskeheds interesser, så kan man løse alle problemer. Det er Nicholas af Cusas tankegang, som udviklede metoden med at tænke på "modsatningernes sammenfald", at tænke sådan først, og så have et ordnet princip for at nærme sig problemerne.

Det sidste princip er, at man er nødt til at blive enige om menneskesynet, at mennesket er godt af natur. At alt ondt kommer fra manglende udvikling og derfor kan overvindes netop ved udvikling, økonomisk, personligt, empatisk, moralsk og på alle andre mulige måder. Så idéen om, at mennesket er godt, er

virkelig den vigtigste, for hvis man ser på, hvilke traditioner og filosofier der antager, at mennesket er godt, så er det de tre abrahamske religioner; det er også hinduismen, humanismen i filosofisk forstand. Hvis man ser på, hvem der mener, at mennesket er ondt, er det imperier og oligarkier, som alle mener, at man har brug for en elite, der dominerer de onde masser, og at man er nødt til at have en Leviathan og en stærk stat med stærke foranstaltninger til at undertrykke folk. Det er det, der skal overvindes.

Så jeg tror, at vi i historien er nået til et punkt, hvor jeg længe har ment, at vi ikke vil være i stand til at løse problemer på et delvist niveau, kun på et regionalt niveau, fordi man er nødt til at bringe hele verden i orden for at få den til at fungere. Så det er kernen i [den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), og jeg tror, at hvis man starter med de intellektuelle i alle lande, som kan starte en dialog om disse spørgsmål, så kan vi inspirere regeringerne til at gennemføre det.

GILLESBERG: Tak, Helga.

Israel-Palæstina-fred er ikke et spil – lær, hvordan dialog fungerer

Billede: William Burns

Ikke korrekturlæst

10. maj 2024. I går tog CIA-direktør William Burns til Israel for at mødes med premierminister Benjamin Netanyahu og nogle af hans medarbejdere. Burns havde tilbragt flere dage i Kairo, hvor han gjorde sit bedste for at få Hamas og Israel til at indgå en aftale om frigivelse af gidsler og en våbenhvile. Han havde brug for at få Hamas til at droppe deres krav om en "permanent våbenhvile" og i stedet acceptere USA's forsikringer, eller måske bare antydninger, om, at en "langvarig ro" på sigt kunne indarbejdes i den "permanente våbenhvile". Med det i hånden tog han i går til Israel for at overbevise dem om, at Hamas måske havde indtryk af, at en "varig ro" ville overgå til en "permanent fred", men bare rolig, både USA og Israel ved, at løfter er til for at blive brudt, og at en ny krig kan blive erklæret på et øjeblik.

Burns' salgstale, som blev rapporteret af Israels Channel 12 News, er lærerig. Han forklarede, at selv om aftalen indebærer en afslutning på krigen, så er dagens fred blot morgendagens nye krig. Hans sprog var, at Israel ikke skulle betragte "krigens afslutning" som et "punktum", men snarere som et "komma". Og efter kommaet kunne scenariet for en alliance mellem Israel og Saudi-Arabien overtage regionen. Det er underforstået, at indledningen af nye fjendtligheder vil være rettet mod Iran og den islamiske shiamuslimske verden – et klassisk britisk imperialistisk spil. Hvis Channel 12's rapport er korrekt, solgte Burns ikke kun Hamas en falsk udsigt til fred, baseret på en tilgang med "stol på os, I har virkelig ikke noget andet valg", men han solgte også Israel en fremtid med permanente fjendtligheder. Det eneste, Netanyahus bande skulle gøre, var formentlig at sætte en dæmper på drabene længe nok til at få Biden igennem valget i november. Hvem kunne vide, at det at behandle Israel som en stedfortræder i årtier i en region, der ikke har fået tilstrækkelige fysisk-økonomiske udviklingsprojekter, ville gøre ens hjælpestyrker til utilregnelige psykopater?

Hustling-metoden, hvor man kunstigt og midlertidigt forsøger

at sammenføje sådanne konkurrerende interesser, gik i vasken i dag, da begge sider forlod Kairo-forhandlingerne med uforrettet sag. Findes der en bedre metode til at håndtere så tilsyneladende uløselige og modsatrettede interesser?

Midt i de stigende trusler fra Vesten om en direkte konfrontation med Rusland gjorde den nyindsatte præsident Vladimir Putin det klart, at hvis de er nødt til at udslette vestlige militære systemer, vil de gøre det, men han nægter at konkludere, at nutidens hyldede fjende ikke har nogen sjæl og ingen egne legitime interesser. Ruslands autoritative TASS offentliggjorde i dag, på dagen for Ruslands fejring af sejren over nazisterne i Europa, den specifikke analyse af Putins tiltrædelsestale den 7. maj i et interview med Helga-Zepp LaRouche, lederen af Schiller Instituttet, med princippet om Den Westfalske Fred. Den lød bl.a:

“Den russiske præsident Vladimir Putins indsættelsestale fremkaldte nøgleprincippet i Den Westfalske Fred fra 1648, som opfordrede lande til at respektere hinandens interesser, udtalte Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, i et interview. “Det er af eksistentiel betydning, at præsident Putin i sin indsættelsestale gentog sin åbenhed over for at føre en dialog med Vesten på lige fod og med respekt for hinandens interesser,” sagde hun... Putins tale “fremkalder ånden fra Den Westfalske Fred, som opstod, da krigsparterne i Trediveårskrigen indså, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen i live til at nyde sejren”, sagde analytikeren. “Hovedprincippet i Den Westfalske Fred var erkendelsen af, at man for at få fred er nødt til at respektere den andens interesser,” fortsætter hun...

“I sin tale signalerede statsoverhovedet, at Moskva er klar til en dialog om sikkerhed og strategisk stabilitet, hvis partnerne er enige om at føre samtaler “ikke ud fra en styrkeposition, uden arrogance, praleri eller en følelse af overlegenhed, men på lige fod og med respekt for hinandens interesser”.”

Metoden er ikke afhængig af, at man lader som om, der ikke er nogen reelle problemer med ens modstander. Men evnen til at genkende den mest grimme, egoistiske, patetiske og nedværdigende adfærd og alligevel vide, at man har at gøre med en af Guds skabninger eller en kultur, der har haft smukke øjeblikke nok til at overleve, er en afgørende kvalitet for lederskab.

TASS nøjedes ikke med at "droppe et navn" i dækningen af Zepp-LaRouche-analysen. Ved at rejse et dybere spørgsmål, Westfalen-princippet, signalerer det en anerkendelse af vigtigheden af værdige dialogpartnere i Vesten – noget, der ikke er uden betydning, når lande måler og overvejer deres mulige veje fremad.

Føj din stemme til dialogen. En fremragende start er den plan, Burns gik glip af, den, der respekterer både Israels og Palæstinas interesser, Oase-planen.

Foto: UNHCR/ J.M Ferré/ September 2013

**Xi møder Macron – er en ny
fredsoffensiv mulig?
Webcast med Helga Zepp-
LaRouche grundlægger og
formand for Schiller**

Instituttet

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 8. maj 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 8. maj 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chatrumssiden.

Helga, der er en utrolig mængde aktivitet på forkant, på de diplomatiske modprotester og så videre, men vi vil starte med et meget enkelt spørgsmål, som jeg har modtaget fra flere forskellige mennesker, og det er: Hvad er din vurdering af resultatet af det to dage lange topmøde mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den franske præsident Emmanuel Macron?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det overordnet set er ret vigtigt, faktisk meget vigtigt, fordi det var 60-årsdagen for genoptagelsen af de diplomatiske forbindelser. Frankrig var faktisk det første land under Charles de Gaulle, der anerkendte Folkerepublikken Kina, og kineserne har lagt meget stor vægt på det faktum og forholdet til Frankrig. På samme måde er den franske industri, ligesom den tyske, fast besluttet på ikke at tillade den såkaldte "de-risking" (som bare er et andet ord for "afkobling"), og jeg tror derfor, at dette er et meget vigtigt skridt. Jeg ved ikke, hvorfor kansler Olaf Scholz, som besøgte Macron lige i dagene før Xi Jinpings besøg, foretrak at tage til Litauen, til de baltiske lande, i stedet. Jeg tror helt klart, at Macron forsøgte at få andre kræfter på banen, så han hentede Ursula von der Leyen ind, hvilket jeg ikke tror var det bedste valg, for denne kvinde er udpræget anti-kinesisk og repræsenterer udelukkende

anglofærens syn på Kina.

Men i betragtning af vanskelighederne og den utroligt anspændte strategiske situation, som uden tvivl er præget af krise, mener jeg, at det var vigtigt. Jeg synes også, det er yderst bemærkelsesværdigt, at Macron følte det nødvendigt at understrege i Xi Jinpings nærvær, at Frankrig ikke er i krig med Rusland og ikke har planer om et regimeskifte i Moskva. Dette kommer umiddelbart efter, at han to gange har meddelt, at Frankrig vil sende franske tropper til Ukraine, hvis Ukraine taber på slagmarken. Det sagde han allerede i begyndelsen af sidste måned, og den 2. maj gentog han det igen i sit interview med The Economist den 29. april. Så jeg synes, det er ret vigtigt, og det afspejler naturligvis også Xi Jinpings perspektiv, som er meget større end det, man kan få fra de fleste europæiske ledere på nuværende tidspunkt. Så jeg synes, det var ekstremt nyttigt og vigtigt.

SCHLANGER: Helga, lad os fortsætte med dette. Der kom et spørgsmål ind fra London, og spørgeren sagde: "Udenrigsminister David Cameron sagde, at den britiske regering har fortalt Ukraine, at de kan bruge britiske våben til at ramme mål i Rusland. Den anglo-amerikanske tænketank Atlantic Council bifaldt denne beslutning og sagde, at Putin ikke har gjort alvor af sine trusler, og at det er godt at afsløre hans bluff med hensyn til hans røde linje." Så spørgeren skrev: "Tror Cameron ikke på Putin og Lavrov, når de siger, at de vil reagere hårdt på sådanne angreb? Er Cameron og de andre så forblændede, at de tror, at der ikke vil komme et svar, hvis Kerch-broen for eksempel bliver revet ned?" Og så spørger han også: "Hvad med de russiske taktiske atomøvelser? Er de ikke opmærksomme i Vesten?"

ZEPP-LAROUCHE: Det hurtige svar er: Ja, de er så vildledte. Jeg tror faktisk, at den kliniske definition af sindssyge er, når man har mistet realitetssansen og ikke længere kan se nogen sammenhæng mellem årsag og resultat. Sådan er det helt sikkert for mange af provokatørerne i Vesten. Jeg tror, at det

faktum, at Putin svarede ved at beordre manøvreringen af de taktiske atomvåben i det sydlige militærdistrikt, skal ses som et direkte svar. Det var en af embedsmændene i NATO's tænketank, William Alberque, som understregede, at Rusland regelmæssigt foretager sådanne øvelser og manøvrer, men det er helt uhørt at annoncere sådanne manøvrer som svar på udtalelser fra vestlige ledere, og Alberque sagde, at vi er i ukendt farvand med hensyn til atomare signaler. Og det bør registreres. For det var Macron, der sagde, at han ville sende franske tropper til Ukraine; det var Cameron, der sagde, at ukrainerne kan bruge britiske missiler til at nå dybt ind i Ruslands territorium. Så sagde den demokratiske leder i Kongressen, Hakeem Jeffries, at hvis Ukraine taber, så skal der ikke kun sendes amerikanske penge, men også amerikanske soldater.

Derefter havde man en diskussion om indsættelse af F-16, hvortil det russiske svar var, at de betragter F-16 som et dobbeltvåben, der både er i stand til at bære atomvåben og konventionelle våben, men de vil antage, at det bærer atomvåben, og de vil straks nedkæmpe alle disse – andre kommentatorer som Scott Ritter var meget eftertrykkelige og sagde, at hvis sådanne ting sker, vil disse soldater blive dræbt, eller sandsynligvis lejesoldater, blive dræbt på stedet, men der vil være et svar bagefter. Ritter mener, og han er trods alt tidligere FN-våbeninspektør i Irak og har en ekstremt opdateret viden om våbensystemer: Han sagde, at han tror, at hvis dette sker, fra Macron, Cameron eller Jeffries, så vil det russiske svar være at bruge taktiske atomvåben, ikke inde i Ukraine, men mod de beslutningscentre, hvorfra disse våben og mennesker udstationeres. Det vil sige baser i Rumænien, Polen, Frankrig og Tyskland. Og jeg tror, det er alvorligt ment.

Hvis man lytter til Putins indsættelsestale, synes jeg, at han er ekstremt streng, ekstremt kold, meget, meget alvorlig. Han sagde: "Hør her: Rusland er stadig parat til en dialog med

Vesten, men kun på et ligeværdigt niveau, ikke at vestlige ledere forsøger at tale ned til Rusland. De er nødt til at opgive deres konstante forsøg på at svække Rusland, inddæmme det og så videre.

Så vi er nået til et punkt, hvor enten de vestlige ledere bliver bragt til fornuft, eller også går vi ind i tredje verdenskrig. Jeg så også tidligere i dag en udtalelse fra Jeffrey Sachs, som sagde, at vi er på vej ind i tredje verdenskrig, at vi ikke får sandheden at vide, at vi ikke får krigsplanlægningen at vide eller andre lignende ting, og jeg kan kun være enig: Det er enten inkompetence eller vildfarelse og på en eller anden måde ideen om, at man er nødt til at ødelægge Rusland, man er nødt til at ødelægge Kina for den sags skyld (nogle af dem tænker på samme måde), og det er nødt til at stoppe! Vi har brug for en offentlig reaktion fra befolkningen, for disse ledere, som tydeligvis er håndlangere og nikkedukker, har ingen ret til at lede verden i denne retning, som kan betyde civilisationens udslettelse.

SCHLANGER: Helga, der var en rapport tidligere i dag om, at USA suspenderer våbenleverancer til Israel, i hvert fald to kategorier af våben. Og en podcaster har spurgt, om dette er ment som en opfølgning på advarslerne til Israel? Mener Biden nu alvorligt, at han muligvis vil stoppe våbenleverancerne til Israel?

ZEPP-LAROUCHE: Det håber jeg, men jeg tror det ikke. Jeg tror bare, det er en advarsel. Det er suspenderet, det er ikke elimineret. Og i lyset af, at Netanyahu og hans krigskabinet sagde, at uanset hvad Hamas siger til den mulige aftale, som Qatar og Egypten har forhandlet på plads, så vil Israel gå videre med IDF's angreb på Rafah, hvor mere end 1 million palæstinensere befinder sig i en absolut desperat situation. Jeg så nogle beskeder fra korrespondenter fra regionen, og de beskriver, hvordan disse mennesker er i absolut rædsel og tænker frem og tilbage på, om de skal tage til et andet hjørne af Rafah, for indtil videre er kun 100.000 mennesker blevet

rådet til at tage til Khan Younis! Kan du forestille dig dette? Khan Younis er fuldstændig ødelagt! Det er et af de områder, som folk er blevet bedt om at forlade, og hvor de mest massive bombardementer har fundet sted.

Så det er absolut kynisk, og det er ren psykologisk krigsførelse oven på den massakre, der finder sted. Så i lyset af alt dette mener jeg, at indstillingen af disse våbenleverancer absolut ikke er tilstrækkelig.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en person, der beskriver sig selv som en person, der havde været en "deprimeret kyniker", indtil hun så protesterne på de amerikanske universiteter. Så hun skriver: "Mine venner fortæller mig, at disse protester er orkestreret af Soros og FBI som en del af et kaosscenarie, der skal aflede opmærksomheden fra de drab, der fortsat finder sted i Gaza. Men jeg blev rørt over det, Alastair Crooke sagde til dommer Napolitano, nemlig at han var imponeret over den empati, demonstranterne udviste for ofre for den israelske aggression." Så hun spørger: "Hvad er dit syn på protesterne på campus? Er de ved at sprede sig i Europa? Har de en chance for at ændre USA's politik?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det gør de. De spreder sig til Europa, de er allerede dukket op på Sorbonne og andre franske universiteter. De dukkede op på det frie universitet i Berlin, hvor studerende slog lejr, og politiet kom ind, som de havde gjort i USA. Men meget vigtigt var en erklæring fra flere universitetsprofessorer, der forsvarede de studerendes ret til at udtrykke deres mening. Og jeg synes, det er meget, meget vigtigt. På samme måde var der mange professorer i USA, som forsvarede de studerende.

Jeg tror, at det, der sker her, er, at unge mennesker – der er noget godt ved unge mennesker, at de i de fleste tilfælde endnu ikke er forkælede! De føler stadig, hvad der er retfærdigt og rigtigt, og jeg tror ikke, at den nuværende protest har noget med antisemitisme at gøre. Det er et meget

modbydeligt forsøg på at diskriminere disse studerende, for der er mange jøder blandt dem, både i Israel og i USA, som er lige så forfærdede over det, de ser komme fra Netanyahu. Netanyahu er ikke lig med "jødedom", det er simpelthen noget, medierne har fundet på! Det, der foregår, er, at de vestlige etableringer, men tydeligvis Biden-administrationen, er forfærdede over, at hele deres pro-israelske fortælling er ved at falde fra hinanden, at de er ved at miste kontrollen. Der var ekstremt vigtige meningsmålinger i USA, hvor 50 % af alle unge mellem 18 og 29 er overbeviste om, at det, Israel gør i Gaza, er folkemord, og de er meget oprørte over det. I USA er der valgår, og ved sidste valg var den yngre generation en vigtig faktor i valget af Biden; og hvis han skal frygte, at den faktor forsvinder, er det derfor, de slår ned med så stor brutalitet, og det gør det klart for hele verden, at USA's forfatning står på spil! For der er en, som er stærkere i USA end næsten alle andre steder, og det er First Amendment: Retten til ytringsfrihed, retten til at forsamles, retten til at udtrykke sin mening. Og hvis de rettigheder bliver knust, hvad så med det berømte "demokrati"? Hvad med den berømte "regelbaserede orden"? Alt det ryger ud af vinduet.

Så det, der i virkeligheden sker, er, at hele fortællingen om, hvad Vesten repræsenterer, går i vasken med denne politiundertrykkelse, og jeg tror, at det faktum, at de studerende og andre unge ikke er enige i det, virkelig er menneskehedens eneste håb om, at USA vil komme tilbage til sit fornuftige sind.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en politisk aktivist i Tyskland, som henviser til det kommende valg til EU-parlamentet i juni. Han spørger: "Tror du, at der kan ske noget i nogle af de europæiske lande, som ved George Galloway-valget i Storbritannien, hvor der sker en fuldstændig udbrydelse fra de etablerede partier?"

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg. Det er meget interessant, at Galloway har en hel kandidatbevægelse, jeg kan ikke huske det

absolutte antal, men det er meget stort, måske så mange som 200 eller deromkring. Og de har alle som punkt 1 på deres valgprogram Gaza og at stoppe folkedrabene i Gaza. Og i betragtning af, at hundredtusinder af mennesker demonstrerede i Storbritannien, kan jeg godt forestille mig, at dette vil føre til et jordskælv, ikke kun i Storbritannien, men forhåbentlig også i nogle EU-lande.

SCHLANGER: Lad os håbe det! Her er et spørgsmål fra en pensioneret musikhørelærer, som skrev: "Bare en note for at takke dig," med henvisning til mig, "for dit forslag i går i Daily Update om, at folk skulle lytte til Beethovens {Niende Symfoni}," i anledning af 200-året for dens premiere i Wien. Hun sagde: "Jeg kunne ikke holde op med at græde under fjerde sats. Beethovens og Schillers budskab er så smukt. Efter min ydmyge mening kan kultur hjælpe med at bygge bro mellem forskellige nationer. Helga, jeg vil gerne høre dine tanker om det."

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kunne ikke være mere enig med dig. Beethoven og Schiller er for mig – og ikke kun for mig, er jeg sikker på – de tårnhøje giganter for det, jeg elsker ved Tyskland, det, jeg elsker ved den klassiske kultur. Og jeg synes, at de begge er de bedste inden for deres felt. Jeg ved, at der er folk, der ikke er enige i det, men hvis man lytter meget til Beethoven, er det det bedste, man overhovedet kan gøre for sin sjæl og sit hjerte, og det samme gælder Schiller: Disse to giganter blandt de tyske klassikere har en helbredende kraft, fordi de bringer universet tilbage i form, de får det til at se smukt ud igen, og de tager dig med ind i dette idealrige, som er så forskelligt fra den virkelighed, vi står over for i øjeblikket, men det hjælper med at opløfte dig. Og det er den tankegang, man har brug for, når man skal håndtere de forfærdelige ting, der sker i verden i dag.

Jeg tror, at værdierne, billedet af mennesket, som udtrykkes af Schiller, der ønsker, at mennesket skal være en smuk sjæl, af Beethoven, der har en absolut streng idé om, hvad geni er,

det er vigtigere at "bade" sig selv muligvis hver dag, for at komme igennem denne periode og blive inspireret til at være så kreativ, at man kan komme med tilgange til, hvordan man håndterer problemerne omkring os. Så det er jeg helt enig i. Og vi bør virkelig søge tilbage til disse to giganters værdier.

SCHLANGER: Her er en kommentar, vi lige har fået fra Louisa, som siger: "Det er en trist tid, hvor medierne er medskyldige i det barbariske, brutale folkemord", og hun spørger: "Hvordan kommer man uden om dette problem med medierne?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har gode nyheder til dig: For vi, LaRouche-bevægelsen, har i 50 år udgivet {Executive Intelligence Review}. Det er et magasin, der har et fantastisk ry i verden, det læses af mange parlamentsmedlemmer fra mange lande, og vi har i seks eller syv år produceret en {Daily Alert}. Det er et meget unikt nyhedsbrev, fordi det ikke bare er en samling af fakta og nyheder og så videre, men det er en fordøjet analyse, der afspejler erfaringerne fra 50 år med vores bevægelse, som blev startet af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, der, som du måske ved, udviklede en meget unik og specifik videnskabelig metode, der påvirkede og inspirerede den form for analyse, som vores redaktører laver. Og du kan hver dag få et skøn over, hvordan den strategiske situation har ændret sig fra i går til i dag. Jeg vil foreslå, at du tegner et gratis abonnement på fire uger og ser på det, sammenligner det med andre nyhedsbreve, og jeg er ret sikker på, at du vil blive helt imponeret over, hvor utroligt unikt det er. For det diskuterer ikke kun fakta og begivenheder, men det viser tendenser til løsninger; det viser altid, hvor vejen ud er. Så jeg tror, at det mest effektive, man kan gøre, er at udbrede dette strategiske beredskab som et alternativ til medierne.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der lige er kommet ind. Personen skrev: "Jeg er ikke tilhænger af krigen i Ukraine. Jeg mener, at dens fortsættelse er en vanvittig handling. Men synes du ikke, at det er uforsvarligt, at Putin fortsætter med

taktiske atomøvelser og annoncerer det offentligt?”

ZEPP-LAROUCHE: Jamen, så spørg dig selv, hvilke hensynsløse handlinger der har fået Putin til at sige det? Putin, og Rusland generelt, har gjort det meget klart, hvad der er den røde linje for dem i forhold til at bruge atomvåben. De har sagt det på skrift og i tale mange, mange gange, at de kun vil bruge atomvåben, når den fysiske eksistens af Ruslands territorium er truet. Det er deres fulde ret, og så længe vi befinder os i den vanvittige verden, hvor vi har våbenindustrier med potentiale til at slå hinanden ihjel 100 gange, vil vi have sådanne atomdoktriner. Og hvis man ser på NATO-doktrinen, så udelukker den amerikanske doktrin ikke engang den første brug af atomvåben! Hvad siger du til det? Hvorfor bliver det ikke diskuteret?

Så når du har dette, som jeg nævnte tidligere, Putins meddelelse om at øve brugen af taktiske atomvåben {som svar} på, hvad Macron sagde, hvad Cameron sagde, hvad Hakeem Jeffries sagde, udstationeringen af F-16 – alle disse udstationeringer betyder en trussel mod Ruslands fysiske eksistens! Så hvad er den store overraskelse?

Det er det, jeg tror, folk er nødt til at regne med, at årsag og virkning sker. Vi befinder os i et rationelt univers, hvor man, hvis man gør én ting, må forvente, at konsekvensen bliver den næste ting. Så måden at stoppe det på er ikke at være oprørt over Putin, men at være oprørt over de vestlige ledere, som tydeligvis – har du på noget tidspunkt hørt disse mennesker tale om en diplomatisk løsning? Nej, det har jeg ikke! Det, de gør, i marts 2022, mellem Ukraine og Rusland, var en perfekt fungerende aftale om at afslutte krigen efter stort set fire uger, mæglet af Tyrkiet. I Istanbul havde de en aftale klar, klar til at blive underskrevet for at stoppe denne krig, som på det tidspunkt var en begrænset særlig militæroperation. Og hvad sker der så? En anden person fra Storbritannien, Boris Johnson, fløj ind i Kiev og sagde til Zelenskyj: “Fortsæt krigen, vi vil støtte dig fuldt ud.” Så

alle de mennesker, der er døde i mellemtiden, for hvad? For at fylde lommerne på det militærindustrielle kompleks. Nu kan deres efterladte gå til Boris Johnson og takke ham for det!

Der må være en ende på det! Og vi er nødt til at gå tilbage til diplomatiet og forhandle os frem til en løsning. Nu har vi det kinesiske 12-punktsprogram, som er meget aktivt og ligger på bordet, og som inkluderer Rusland. Hvis Rusland ikke er med, kan man godt glemme det, så bliver der ingen løsning. Hvordan kan man tro, at der kan findes en løsning uden en af de parter, der er involveret i krigen? Derfor er den kommende konference i Schweiz et nytteløst foretagende, fordi den ikke omfatter Rusland. Men det kinesiske forslag ligger på bordet og bør gennemføres med det samme, og de europæiske ledere bør konfronteres, for hvorfor forsøger de ikke at afslutte en krig, som risikerer at eskalere til tredje verdenskrig?

SCHLANGER: Jeg har endnu et spørgsmål. Nogen skriver: "Jeg har ikke hørt noget nyt om BRIKS-udvidelsen. Har du en opdatering på de nye BRIKS-medlemmer? Bliver de fuldt ud integreret i BRIKS? Er de nu fuldgældige medlemmer?"

ZEPP-LAROUCHE: Der er en masse diplomatisk aktivitet i gang. Det er klart, at der er et stort angreb på nogle lande, som ønsker eller ønskede at være en del af BRIKS. For eksempel er Argentina ved at blive fuldstændig afmonteret lige nu, med denne meget mærkelige præsident Javier Milei, men der er også ved at udvikle sig en stor opposition mod ham. Egypten er under voldsomt angreb fra IMF. Det samme gælder Etiopien. I Sydafrika skal de have valg, og der er stor bekymring for, hvad der vil komme ud af det. Så det er ikke nogen nem proces. På den anden side, hvis man lytter til udtalelser fra andre lande, som Nigeria, eller vestafrikanske lande, eller Indonesien, eller mange, mange andre, så ønsker de alle at være en del af BRIKS-Plus, og der er i alt 40 lande mere, som ansøger om at blive medlemmer. Så jeg forventer, at denne proces vil accelerere i løbet af året, og ved det næste BRIKS-topmøde den 22.-24. oktober i Kazan, Rusland, forventer jeg,

at der vil være en meget større liste over lande, der har tilsluttet sig.

SCHLANGER: Vi har faktisk lige fået et andet spørgsmål til dig, Helga, fra en person, der reagerede på det, du sagde tidligere. "Hvad var meningen med, at Ursula von der Leyen" – som hun kaldte "von der Crazy" – "var med til disse møder?"

ZEPP-LAROUICHE: I betragtning af Ursula von der Leyens position var denne kvinde naturligvis ekstremt dårlig som Tysklands forsvarsminister; hun ødelagde næsten egenhændigt det tyske militær. Så blev hun formand for EU-Kommissionen. Og hun kan bare ikke finde ud af at gøre et godt stykke arbejde. Hun handler ikke i de europæiske medlemslandes interesse, og der er nu store bevægelser for at få hende ud af denne position, som jeg kun kan håbe vil lykkes. Men den sandsynlige efterfølger ville være Mario Draghi, og på den måde får man, som man siger på tysk "{vom Regen in die Traufe}" [fra slemt til værre, fra asken til ilden], det bliver ikke bedre.

Jeg tror, at Macron har – jeg ved ikke, om det var hans idé. Det var ham, der tog initiativ til, at von der Leyen blev formand for EU-Kommissionen, så Macron er ikke altid lige konsekvent i det, han gør. På den ene side vil han gerne have et forhold til Kina, men så har han nok haft hende med som modvægt. Jeg synes, det er et tåbeligt spil.

Jeg synes, at de europæiske nationer skal vende tilbage til de Gaulles tradition, de skal kræve deres uafhængighed, de skal ikke trækkes ind i tredje verdenskrig af anglofæren, og jo mere de europæiske lande begynder at hævde deres uafhængighed og suverænitet, jo bedre. Og fru von der Leyen er desværre ikke nyttig, hvis man ønsker at gå i den retning.

SCHLANGER: Nå, Helga, det er alle de spørgsmål, jeg har. Jeg håber, at folk vil tage dit forslag om at tilmelde sig det gratis {Daily Alert}-abonnement alvorligt. Nogle afsluttende ord fra dig?

ZEPP-LAROUCHE: Vi befinder os i et utroligt farligt øjeblik, og jeg vil gerne have, at folk virkelig tænker over, hvor vi står i forhold til faren for tredje verdenskrig? For kun hvis man anerkender, at det kan ske, vil det eliminere alt, hvad menneskeheden har skabt indtil nu: Jeg mener, vi taler om Beethovens {Niende symfoni}: Den smukke symfoni og alle andre ting, der er skabt af menneskelig kreativitet, ville forsvinde! Der ville ikke engang være en historiker tilbage til at undersøge, hvorfor det skete? Og for mig er den idé, at {alt} hvad menneskeheden har frembragt, er på spil på grund af hensynsløse mennesker, som bare fortsætter med at spille deres geopolitiske spil for magt, for penge, for kontrol, for privilegier, det skal stoppes. Og vi er nødt til at have en dramatisk ændring i den strategiske orientering, hvilket er grunden til, at jeg foreslår, at denne internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur kommer på bordet så hurtigt som muligt.

SCHLANGER: Mange tak, fordi du var med i denne uge, og vi ses igen i næste uge, Helga.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, på gensyn i næste uge.

Ikke Netanyahu, men USA er problemet – Beethoven er løsningen

Den 7. maj 2024

I forhandlingerne med Hamas om en aftale, der involverer frigivelse af gidslerne og sikring af fred, har et vigtigt stridspunkt været Hamas' insistensen på, at krigen skal bringes til ophør. Vigtige elementer i den pakke er, at Hamas opløser

sin militære fløj, og at Gaza får en 3-5 år lang periode med genopbygning. Men udfordringen har været, om Washington i løbet af de tre 42-dages faser med frigivelse af gidsler, håndtering af sult og sygdom og tilbagetrækning af israelske styrker er i stand til at bruge de faktiske forhold på stedet til rent faktisk at gøre en ende på Netanyahu's militarisme.

Det springende punkt er Hamas' insistensen på et ordvalg, der fastslår, at krigen er slut, og USA's forsøg på at erstatte det med et ordvalg, som de kan sælge til Netanyahu, såsom en "bæredygtig ro". Hamas har gode grunde til at tvivle på, at Washington kan få en afslutning på en krig, som ikke rigtig er en afslutning på en krig, til at fungere – da de har set, hvordan Netanyahu håndterer Washingtons forsøg på at manipulere.

I løbet af de sidste 24 timer, da Hamas tilsyneladende gik med til at gå videre med formuleringen "bæredygtig ro" – en stor satsning fra deres side – svarede Netanyahu på tordnende og morderisk vis ved at bombe civile i Rafah og afskære al livreddende hjælp. Hvad gjorde Bidens administration? De hørte Netanyahu påberåbe sig udtrykket "begrænset aktion", mens de påberåbte sig udtrykket "ingen større aktion". Hvordan har det fungeret indtil nu?

Sagt mere direkte er Vesten forpligtet til at håndtere en situation uden nogen væsentlig økonomisk udvikling for regionen, og et Israel, som på et tidligere tidspunkt måske havde været mere modtageligt for den åbenlyse fornuft i en "Oase-plan" – for rigeligt rent vand, rigelig billig energi og masser af jord, der kan overrisles og gøres frugtbar – har i stedet set "blod og jord"-galningene fra "Eretz Yisrael"-banden kapre Israels nutid og true dets fremtid. (Og det er faktisk den samme bande, som den 4. november 1995 myrdede premierminister Yitzhak Rabin, da han var i gang med at gennemføre Oslo-aftalen, og hvor sund fornuft havde mere end en spinkel chance). Den kyniske, beregnende Netanyahu trives i et sådant miljø.

Pointen er, at Washington, hvis de skulle ønske en løsning, ikke har kapacitet til at gennemføre en sådan – fordi de er afhængige af at tjene penge uden at gøre noget. Lederskab i et sådant valg ville samle den amerikanske befolkning ved at give vores unge et håb om en produktiv fremtid, en mission, der bringer USA i forbund – eller endog, til at begynde med, i konkurrence – med Kina om at udrydde fattigdom i hele verden. Udbruddet af ungdomsdemonstrationer råber på det – men de patetiske skikkelser som præsident Biden og formand for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, er involveret i et kapløb mod bunden om, hvem der mest effektivt kan knuse landets ånd.

Det, som Kinas Xi Jinping forklarede Frankrig på sit første stop på sin nuværende Europa-turné den 5.-10. maj, kan være svært at forstå for et kynisk Vesten, men det er præcis den kvalitet af statskunst, der er nødvendig for, at Vesten kan overleve. Xi begyndte med at foreslå Frankrig, at de to lande er nødt til at have den særlige sindstilstand, der førte til etableringen af diplomatiske forbindelser for 60 år siden, for nu at være i stand til sammen at fremme fred og udvikling i hele verden. Der er mere – men, ih du gode! hvordan indfører et land en sindstilstand?

I dag er det 200 år siden, at Beethovens enestående, ubønhørligt optimistiske niende symfoni blev født, den "korale" symfoni, der er baseret på Friedrich Schillers revolutionære digt An die Freude (Ode til glæden). Medstifteren og dirigenten af det eneste fælles israelsk-palæstinensiske orkester, Daniel Barenboim, fejrede fødslen af den niende symfoni ved at sætte ord på Beethovens genialitet: "Musikkens storhed, og den niende symfoni, ligger i rigdommen af dens kontraster. Musikken griner eller græder aldrig bare; den griner og græder altid på samme tid. At skabe enhed ud af modsætninger – det er Beethoven for mig. Musik, hvis man studerer den indgående, er en lektion for livet. Der er meget, vi kan lære af Beethoven. Han er mester i at bringe følelser og intellekt sammen. Med Beethoven skal du være i stand til at

strukturere dine følelser og føle strukturen følelsesmæssigt – en fantastisk lektion for livet!”

Beethoven lever der, hvor det menneskelige sind og hjerte har fundet ud af, hvorfor de eksisterer i det samme menneske, og hvor begge opdager deres rette plads og potentiale i ægteskabet. I den forstand havde Beethoven virkelig mestret Schillers uddannelse af følelserne, eller “æstetiske uddannelse” – fordi han altid kæmpede med verdens sorger ud fra en streng medfølelse for hele menneskeheden og drev de nødvendige løsninger frem – det, vi kalder “genialitet”.

Et land kan indtage en sindstilstand, fordi det er nødt til det, fordi rædslen ved ikke at gøre det er utålelig, fordi glæden ved at gøre det er så menneskelig. Så syng tillykke med fødselsdagen med Beethovens niende og dens efterfølger, sorgen og glæden ved “Oase-planen”, og del glæden med andre ved at ændre ens sindstilstand.

Foto: YouTube/Al Jazeera

Blæser der nye vinde i Vesten?

Den 6. maj 2024

Midt i de forfærdelige nyheder om, at Israel indleder sine operationer i Rafah, den sidste region i Gazastriben, som ikke allerede er pulveriseret af Israel, dukker der et andet paradigme op i Europa med den kinesiske præsident Xi Jinpings ankomst til Frankrig, Serbien og Ungarn.

Den kinesiske præsident Xi Jinping er nu i Paris på en todages tur, der omfatter et topmøde med præsident Emmanuel Macron og yderligere møder og arrangementer. Som det ofte er tilfældet, skrev den besøgende præsident et debatindlæg i Frankrigs ældste nationale avis, hvor han fremlagde tre forslag: For det første, at det perspektiv, der førte til etableringen af diplomatiske forbindelser mellem de to nationer for 60 år siden, igen skal blomstre i en ånd af fred og udvikling; for det andet, at udvide det bilaterale økonomiske samarbejde, f.eks. gennem nye processer med højere produktivitet; og for det tredje, at arbejde sammen for at bevare fred og stabilitet i verden.

Xi fortalte journalisterne, at han kun ville støtte en international fredskonference om Ukraine, hvis både Rusland og Ukraine deltog i den. I øjeblikket er der planer om at afholde en "fredskonference" uden Rusland i Schweiz i midten af juni. Præsidenten advarede mod at tilsmudse Kinas bestræbelser på at opnå en fredelig løsning på situationen i Ukraine.

Vesten ville gøre klogt i at lære af den skiftende verdensdynamik, som for nylig blev udtrykt af præsidenten for Den demokratiske republik Congo, Félix Tshisekedi, i et kontroversielt interview med fransk tv under hans besøg i Paris i sidste uge.

Georgiens premierminister pegede på et særligt grelt hykleri i Vesten: Regeringer, der støtter angreb på pro-palæstinensiske protester, mens de fordømmer politiaktioner i andre lande.

At pege på hykleri giver ikke i sig selv en løsning. Til det formål er LaRouche-bevægelsens Verdenslandbro, herunder dens særlige udtryk i Oase-planen, vejen frem. To kandidater i New York, den amerikanske senatskandidat Diane Sare og kongreskandidaten Jose Vega, går i spidsen for at føre aktiv kampagne for dette syn i USA.

Xi-Macron-møde viser, at der blæser nye vinde i Vesten

Den 6. maj 2024 (EIRNS) – Nye vinde blæser på topmødet mellem Xi Jinping og Emmanuel Macron, mod konfrontation og for konstruktiv dialog for at håndtere den turbulente situation i verden. Macron-Xi-topmødet i Frankrig er en lejlighed, som begge lande har benyttet til at diskutere eksistentielle spørgsmål som krigene i Ukraine og Gaza og forsøge at håndtere konflikter i handelsrelationerne mellem EU og Kina.

Ud over alle de detaljer, der diskuteres, afviser både Frankrig og Kina klart den metode med blokkonfrontation, som de vestlige oligarkier har anvendt i mange år for at svække enhver modstand mod deres magt; de opfordrer til, hvad man kunne kalde en ikke-geopolitisk tilgang.

Den 5. maj, en dag før sin ankomst til Frankrig til topmødet med Macron den 6.-7. maj, skrev Xi en kronik til {Le Figaro} "Jeg kommer til Frankrig med tre budskaber fra Kina udenrigsministeriet lagde præsidentens kronik ud på sin hjemmeside på både [engelsk] , under overskriften "Carrying Forward the Spirit that Guided the Establishment of China-France Diplomatic Relations, Working Together for Global Peace and Development", og [på fransk] ("Faire Rayonner l'Esprit Président à L'établissement des Relations Diplomatiques entre La Chine et La France et Promouvoir Ensemble la Paix et le Développement dans le Monde"), hvor han fremfører tre budskaber:

{For det første}, at få den sindstilstand, der førte til etableringen af diplomatiske forbindelser mellem Kina og Frankrig, til at blomstre, for sammen at fremme fred og udvikling i hele verden.

Frankrig har en særlig charme for kineserne, sagde han, med sine mange filosoffer, forfattere og kunstnere. Det var også det land, hvor de unge kinesiske ledere – herunder Zhou Enlai og Deng Xiaoping – som senere skulle ændre Kinas ansigt,

studerede, og det land, som først etablerede diplomatiske forbindelser med Kina. Xi Jinping gennemgår alle resultaterne af det fransk-kinesiske samarbejde i løbet af de 60 år, det har eksisteret, herunder det første samarbejde om civil luftfart og civil atomkraft.

“Kina vil åbne sig endnu mere for verden og uddybe samarbejdet med Frankrig og andre lande.”

{For det andet}, at udvide Kinas økonomiske åbninger på højt niveau til Frankrig og andre lande. Væksten forventes at blive på 5,2 % i 2023, og i den forbindelse vil Kina gerne importere flere af Frankrigs landbrugsprodukter og kosmetik. Kina, sagde han, har åbnet sit marked for produktion fuldt ud og vil åbne sit marked for sundhed og telekommunikation yderligere. Kina vil også opmuntre sine virksomheder til at investere i udlandet. Frankrig genindustrialiserer i øjeblikket ved hjælp af “grønne” teknologier og innovationer, og Kina fremskynder udviklingen af sine produktive kræfter af en ny kvalitet, som gør det muligt at uddybe samarbejdet med Frankrig og andre inden for innovation for at fremme grøn udvikling. Helt konkret har flere kinesiske virksomheder etableret sig i Frankrig for at producere batterier.

{For det tredje} vil Kina samarbejde med Frankrig om at bevare fred og stabilitet i verden. I den forbindelse mindede han om Zhou Enlais rolle, en velkendt skikkelse i Frankrig, hvor han studerede og senere samarbejdede med Pierre Mendès-France om at afslutte Indokina-krigen i 1954 og for første gang udarbejdede principper som respekt for suverænitet, territorial integritet, ikke-aggression og ikke-indblanding i andre landes anliggender, principper, som Kina har anvendt lige siden. I denne sammenhæng mindede han om sine forslag til det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Sikkerhedsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ.

Han afslutter sin kronik: “Kina forstår konsekvenserne af Ukraine-krisen for Europas befolkning. Kina startede ikke

Ukraine-krigen, og landet er heller ikke part eller deltager i den. Ikke desto mindre har Kina spillet en konstruktiv rolle i bestræbelserne på at finde en fredelig løsning på krisen... Jeg har fremsat mange appeller, blandt andet ... at atomvåben ikke må bruges, og at en atomkrig ikke må udkæmpes. ... Kina håber, at fred og stabilitet vil vende tilbage til Europa på et tidligt tidspunkt. Vi er klar til at samarbejde med Frankrig og hele det internationale samfund om at finde en fornuftig vej ud af krisen,” sagde den kinesiske præsident.

Foto: World Economic Forum

Hvilke ledere har USA?

Den 5. maj 2024 (EIRNS) – Præsident Joe Bidens mest liberale støtte, senator Bernie Sanders (I) fra Vermont, advarede i sidste uge om, at Biden kan blive “endnu en LBJ” (Lyndon B. Johnson – *red.*), der bliver tvunget til ikke at stille op til endnu en periode på grund af sin krigspolitik. Det er Bidens bevæbning og opbakning til Israel i en brutal kolonialistisk stedfortræderkrig mod Palæstina, som er blevet til et folkemord og har vendt den amerikanske ungdom imod ham, efter at han har kastet hundredvis af milliarder i NATO’s “Ukraine-krig” mod Rusland.

USA og Tyskland er de to “krigere” i det Globale NATO’s krigskampagne mod udviklingslandene. Begges krigspolitik kan ikke opretholdes uden at føre til et krak i banker og finansmarkeder eller en verdenskrig med Rusland og Kina. Tyskland er ved at ødelægge sig selv med hastig afindustrialisering og undertrykkelse af modstand mod krigene. Men Biden-administrationen er i færd med at fremkalde hele Vestens økonomiske undergang.

Denne regering har fra sin tiltrædelse presset på for en militær konfrontation mellem NATO og Rusland. Den har udstedt hidtil usete mængder af ubetalelig statsgæld, som stadig stiger – ikke kun for at betale for krige i det Globale NATO, men for at finansiere sin egen ubarmhjertige økonomiske krigsførelse mod Kina. Biden-holdet havde til hensigt at ødelægge den førende produktionsøkonomi i verden, som Kina er blevet, og stoppe dets ustoppelige teknologiske fremskridt og dets indsats mod fattigdom i udviklingslandene.

Det var hensigten, at Israels nedslagtning i Palæstina skulle splitte BRIKS-gruppen af nationer, vende de arabiske BRIKS-nationer mod hinanden, vende BRIKS-araberne mod BRIKS-Iran og tvinge Saudi-Arabien til at underskrive en traktat med Israel mod Iran som "prisen" for ikke at standse Israels udryddelse af palæstinenserne.

Men det, Biden-administrationen høster i stedet, er et opsvulmet, spekulantdrevet amerikansk finansmarked, som er på vej mod utilstrækkelig finansiering og en generel finanskriser. Som Bloomberg News beskrev det i en artikel den 1. maj: "Når handlere på det omkring 27 billioner dollars store amerikanske finansmarked har problemer med at handle, giver det anledning til langt større bekymring. Målinger af pengestrømme har ramt kriseniveauer ... hvilket giver anledning til bekymring for en underliggende skrøbelighed i et marked, der er en vigtig støtte for det globale finansielle system. Det er en af grundene til, at finansministeriet for første gang i mere end to årtier siger, at det regelmæssigt vil begynde at købe sine obligationer tilbage fra den 29. maj. Målet er at stabilisere situationen og købe tid til, at politikerne kan gennemføre mere holdbare løsninger."

Den "permanente løsning" er fredsskabelse og gensidig økonomisk udvikling; det er kredit til lave renter, så USA kan deltage i den økonomiske udvikling sammen med BRIKS-landene og eksportere kapitalgoder til projekter som "Oase-planen" for Sydvestasien.

Borgerne i USA bør se sig om efter ledere nu, nemlig de kandidater, aktivister og organisationer, som er imod nationens fortsatte krige og foreslår principper for en ny strategi og udvikling med de udviklingslande, som er de konstante mål for disse krige.

De uafhængige LaRouche-kandidater Diane Sare, der fører kampagne til det amerikanske senat i New York, og Jose Vega, der stiller op til den amerikanske kongres i Bronx (CD 15) mod Ritchie Torres, en krigsmager og undertrykker af krigsmodstanderes ytringsfrihed, er sådanne ledere. Det samme gælder i stigende grad deres kampagnemedarbejdere. De studerende, der protesterer mod den amerikanske regerings støtte til folkemord i Gaza, lærer om lederskab, mens Kongressen og præsidenten forsøger at rive det første forfatningstillæg i stykker for at undertrykke dem. Lederskabet i denne nationale krise kommer ikke fra toppen, fra en krigerisk regering og kongres, men fra disse kampagnemobiliseringer.

Titusinder samles i Israel for at stoppe Netanyahus 'vanvittige krig'

Den 5. maj 2024 (EIRNS) – I går aftes gik titusinder af demonstranter på gaden for at protestere mod den israelske regerings krigspolitik og kræve, at der indgås en aftale med Hamas for at "stoppe krigen". I USA ville en sådan begivenhed blive betegnet som "antisemitisk", men disse protester fandt sted i Jerusalem og Tel Aviv. Times of Israel rapporterede, at demonstranterne var rasende over den seneste regeringserklæring, som benægtede, at Israel ville forpligte sig til at afslutte krigen for at befri gidslerne. Selv om den "højtstående embedsmand" bag regeringserklæringen var anonym, tilskrev de fleste israelske medier den straks premierminister

Benjamin Netanyahu.

På plakater stod der "Stop krigen". Dele af menneskemængden forsøgte at blokere et stort trafikknudepunkt, og andre blokerede dele af Jerusalems letbane. Der var håndgemæng med politiet. Mindst tre personer blev arresteret, heriblandt en tidligere assistent for Knesset-medlem Naama Lazimi. Hun deltog selv i protesten i Tel Aviv og skrev derefter på X: "Disse falske anholdelser og vold fra [den nationale sikkerhedsminister Itamar] Ben-Gvirs tankegang må ophøre og håndteres med al vores magt. Vi vil handle mod dette vanvid med alle de redskaber, vi har til rådighed." Oppositionsleder Yair Lapid sagde til mødet, at Netanyahu "burde sende et forhandlingshold til Kairo i aften og bede dem om ikke at komme tilbage uden en aftale."

Tom Barkai, arrangør af "Forum for gidsler og forsvundne familier", sagde til demonstrationen i Jerusalem: "Vi vil ikke være tavse, og I vil ikke bringe os til tavshed, før de [gidslerne] vender tilbage. Og det er nu, der skal handles; det er nu, vi skal holde op med at tælle dagene og bringe dem tilbage nu."

I Tel Aviv forsøgte folkemængderne at blokere veje. I forsøget på at blokere Ayalon Highway blev en person arresteret, og 16 andre fik bøder. Hovedmarchen gik gennem hjertet af byen med en langvarig sit-in på Begin Street. Mængden ignorerede politiets instrukser om at sprede sig. Einav Zangauker, hvis søn er gidslet Matan Zangauker, sagde under en pressekonference i Tel Aviv, at en aftale med Hamas er inden for rækkevidde, men "Netanyahu forsøger igen at torpedere den eneste chance, vi har for at redde gidslerne." Han "begår en forbrydelse mod sit folk". Danny, hvis bror er gidslet Itzhak Elgarat, sagde til forsamlingen: "Bibi, du kan ikke narre os. Du trækker tiden ud for at behage Ben-Gvir og blive ved magten. Du er ligeglad med de 132 gidsler... At gå ind i Rafah er en dødsdom for gidslerne." Yael Or, hvis fætter Dror Or blev dræbt den 7. oktober, sagde: "Vi kan ikke længere lytte

til denne regering, disse ekstreme og grusomme mennesker, som drejer kniven i vores hjerter igen og igen, og vi kan ikke længere acceptere deres ondskab, deres ligegyldighed, afstumpethed og manglende respekt for menneskeliv.”

Ved et af de mindre møder erklærede Dr. Yolanda Yavor: “Vi er lovlydige borgere, men ordenen er blevet brudt. Det er ikke os, der har brudt den. Den skyldige i massakren, medlemmerne af hans blodige kabinet og hans foragtelige koalition, er dem der brød ordenen.”

I sidste uge fik formanden for det amerikanske Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, gennemført et lovforslag, der erklærer sådanne angreb på den israelske regering for “antisemitiske”. Det synes kun at være et spørgsmål om tid, før Johnson sender ekstra militære forsyninger til Israel for at håndtere dette masseudbrud af “antisemitisme”.

Foto: UN photo/Laura Jarriel

Det Globale Syds drivkraft for et nyt paradigme for én menneskehed

Den 4. maj 2024

En vigtig international dialog fandt sted i dag i den påtrængende proces med at støtte et nyt paradigme for én menneskehed og gøre en ende på det krigsparadigme, der stadig eksisterer på mange dødbringende måder. Schiller Instituttet i Frankrig og Sammenslutningen af Kina-Afrika Venskabsforeninger, en multinational gruppe med hovedkvarter i

Dakar, Senegal, sponsorerede i fællesskab en international videokonference, "Kina-Afrika Samarbejde i Strategi for Fattigdomsbekæmpelse". Diplomater, industriefolk og andre deltog i en tre timer lang dialog om konkrete planer og udviklingsstrategi med indledende udtalelser fra Schiller Instituttets grundlægger og leder Helga Zepp-LaRouche. Uddrag er gengivet nedenfor.

Denne dialog fandt sted, mens stadig flere stemmer siger, at der må sættes en stopper for folkedrabet i Gaza, at der skal føres forhandlinger for at afslutte katastrofen i Ukraine, og at der skal ske andre afgørende brud med det nuværende finansielle kompleks, der styres af militæret. I går sagde Cindy McCain, direktør for Verdensfødevareprogrammet, om Gaza (i NBC's "Meet the Press"): "Der er nu hungersnød – fuldstændig hungersnød – i nord, og den bevæger sig sydpå."

Studenterprotester for en våbenhvile, omfattende humanitær hjælp og en palæstinensisk stat er nu internationale, fra Irland til Venezuela og Tyskland, hvor en demonstration i Berlin fandt sted på trods af regeringens faktiske forbud.

I denne weekend er der også et todages topmøde i Organisationen for islamisk Samarbejde, hvor de fleste af de 57 medlemslande er repræsenteret af topministre, som både deltager i formelle møder og holder bilaterale møder om verdens kriser, især om Gaza. Til stede ved OIC-topmødet i Gaza er udenrigsministre fra den nærmeste sydvestasiatiske region – Egypten, Iran, Tyrkiet og andre, såsom Indonesien, der har forpligtet sig til at handle på krisen. Delegationen fra Rusland, som nu har permanent observatørstatus, ledes af Rustram Minnikhanov, leder af Republikken Tatarstan, hvis hovedstad Kazan er stedet for BRICS-topmødet den 22.-24. oktober og senere på måneden stedet for det russisk-islamiske økonomiske Kazanforum, hvor 10.000 deltagere fra 79 nationer er registreret til at deltage i en uge med økonomiske og relaterede samtaler.

Verden er i bevægelse for udvikling, samtidig med behovet for at stoppe den umiddelbare fare for krig og masse mord. Det kan ikke lade sig gøre uden en løsningsmodel, som kan ses i "Oase-planens" tilgang til Sydvestasien og i det hele taget.

Dette billede blev gennemgået grundigt i dag af Zepp-LaRouche i hendes tale til Afrika-Kina-videokonferencen. Andre talere var bl.a: Assane Mbengue, præsident for FAACA; Hans Excellence Ibrahima Sory Sylla, senegalesisk ambassadør i Kina; Zhang Hangbao, førstesekretær for Hans Excellence Xiao Han, kinesisk ambassadør i Senegal; Zhang Yun, CEO for SOMETA SA (Senegals førende jern- og stålvirksomhed); Edmond Moukala N'Gouemo, UNESCO-repræsentant i Ghana.

Omkring 50 personer deltog i hele konferencen, som omfattede en livlig diskussion med Sébastien Périmony fra Schiller Instituttet i Frankrig som ordstyrer.

Her er uddrag af Zepp-LaRouches præsentation:

... Vi står helt klart ved en korsvej i historien, og det er endnu ikke afgjort, hvordan det vil ende. På den ene side har vi en optrapning af krigen i Ukraine, som faktisk er en stedfortræderkrig fra NATO mod Rusland. NATO bliver snart nødt til at træffe en beslutning, fordi det ikke går godt for ukrainerne, om de vil forhandle eller optrappe. Der er mange kræfter i den transatlantiske verden, som opfordrer til optrapning, hvilket på kort sigt risikerer at føre til en global atomkrig.

Desuden er der folkemordet på palæstinenserne i Gaza og de israelske forsvarsstyrkers forestående angreb på Rafah mod mennesker, som allerede er ved at dø af sult, tørst og mangel på alt. Hele den sydvestasiatiske region er en krudttønde, som, hvis den antændes, også kan føre til global krig.

Så er der udvidelsen af NATO, eller NATO's bestræbelser på at blive et Globalt NATO ved at udvide sig til Indo-Stillehavet omkring Det Sydkinesiske Hav, Taiwan-krisen med Kina, som

bliver styret udefra.

Alle disse tre kriser er drevet af det transatlantiske finanssystems kollaps. For det, der ligger bag al denne optrapning, er et desperat forsøg på at forhindre fremkomsten af et nyt økonomisk system.

Lad os kort se tilbage på afslutningen af Den kolde Krig, hvor vi havde chancen for at skabe en fredsorden for det 21. århundrede. Sammen med LaRouche-bevægelsen fremmede Schiller Instituttet faktisk [fred] ved at foreslå den Eurasiske Landbro som begyndelsen på Verdenslandbroen, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur.

På det tidspunkt var der et løfte om ikke at udvide NATO en tomme mod øst, men det løfte blev brudt med det samme. De neokonservative etablerede Wolfowitz-doktrinen, som var ideen om, at USA skulle være leder af en unipolær verden og ikke tillade noget land eller nogen gruppe af lande at omgå USA økonomisk, militært eller politisk.

I stedet gik de efter at befæste denne unipolære verden ved at presse på for regimeskift, farvede revolutioner, intervention med krige. Alt dette har i de sidste 30 år ført til et gigantisk tilbageslag, fordi landene i det Globale Syd indså, hvad der foregik. De så effekten af sanktionerne mod Iran, mod Syrien, mod Yemen, mod Nicaragua, Venezuela og alle de andre lande, og de så, hvad det gjorde for at øge de fattiges armod.

Så hvad var konsekvenserne af de endeløse krige i Afghanistan, Irak, Syrien og Libyen? Millioner af mennesker døde. De så, hvordan dollaren blev gjort til et våben.

Men på den anden side er der Kinas fremgang, som først løftede 850 millioner af landets egne borgere ud af fattigdom, og da Xi Jinping i 2013 annoncerede Bælte- og Vejinitiativet, den Nye Silkevej – som faktisk var et ekko af vores oprindelige forslag om den Eurasiske Landbro fra 1991. Verden begyndte at ændre sig dramatisk.

I de ti år, der er gået siden da, eller næsten elleve år, har Bælte- og Vejinitiativet for første gang givet landene i det Globale Syd mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Fremkomsten af BRIKS, BRIKS+, som nu mere end 40 lande har ansøgt om, forårsager en tektonisk ændring i historien. Seks hundrede års kolonialisme er ved at være forbi, og vi oplever lige nu en genoplivning af Bandung-ånden ...

Det Globale Syd, den Globale Majoritet, er efter min mening i dag nøglen til at overvinde den strategiske krise og faren for atomkrig. For forholdet mellem NATO og Rusland og NATO og Kina er allerede så forgiftet og bagvasket, at det helt sikkert kræver, at den Globale Majoritet træder frem med en meget stærk stemme...

For nylig afholdt Schiller Instituttet en konference om en Oase-plan for Sydvestasien. Det er idéen om, at eftersom meget af Sydvestasien er ørken, er vi nødt til at producere masser af ferskvand ved at bygge kanaler fra Middelhavet til Det Døde Hav, til Det Røde Hav og derefter bruge atomenergi til at afsalte store mængder havvand, faktisk skabe nye floder på denne måde og have vand til kunstvanding af landbrug, skove, nye byer og et egentligt integreret infrastrukturprojekt.

Nu kan det samme koncept anvendes i hele Afrika. Egypten er allerede i gang med at bygge mange projekter, men man kan bruge Oase-konceptet til Libyen, Tunesien, Algeriet, Marokko og genvinde en stor del af Sahel-zonen i Sahara ved at afsalte havvand. Tag for eksempel Sudan. De har den mest frugtbare jord på planeten, og med vand kunne de få tre til fire høstudbytter hvert år.

Alt dette er ikke nok; vi har også brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred, som tager højde for sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på planeten, og som for første gang fremmer ideen om Én

menneskehed i første række. Og med dette nye paradigme tror jeg, at vi vil gå en meget lys fremtid i møde. Jeg ønsker jer alt det bedste.

Foto: Conference advertisement. CC/nstitutschiller.

Gazas Oase-projekt: ” Menneskehedens genialitet realiseres

Ikke korrekturlæst

Den 4. maj 2024. Midt i de tumultariske begivenheder i den forgangne uge – nogle håbefulde, som med de hundredvis af verdensomspændende studenterforsamlinger, der blev indkaldt for at udfordre angelfærens folkemord i Gaza; andre katastrofale, som de nylige katastrofale lovgivningsmæssige tiltag til finansiering af krig og undertrykkelse af tankefrihed, der blev vedtaget af den amerikanske kongres – er det vigtigt for LaRouche-organisationen at henlede opmærksomheden på det, der definerer den højere kamp, der er i gang om sjælen i det, der for kun kort tid siden var kendt og forsvaret som den vestlige civilisation og den suveræne nationalstat. Den fysiske økonom og statsmand Lyndon LaRouche skriver i sin undersøgelse fra 2003, “Shakespeare as a Scholar: U.S. Politics as Tragedy”:

“Akademikeres og andres hyppige forsøg på at nedgøre autoriteten i Shakespeares lærdom må konfrontere sig selv med så små detaljer, som for eksempel i Julius Cæsar, som karakteren Cascas berømte ironiske henvisning til sin revision af en refereret tale af den historiske Cicero: ‘Det var græsk

for mig'. I den faktiske historie er måden og omstændighederne omkring Ciceros død et afgørende vendepunkt i Roms historie, som kan spores fra det tidspunkt og frem til Roms ultimativt uundgåelige undergang. Hvor mange relevante akademikere, der hævder at være autoriteter, forstår faktisk denne historie lige så godt som Shakespeare gjorde; eller følger de i stedet Coleridge, Bradley eller lignende i sådanne spørgsmål? Beviset er, at kun et fåtal af nutidens akademikere eller politiske kandidater er kvalificerede til at praktisere historie som videnskab i samme grad som Shakespeare.”

Den 4. maj 1970 blev 11 mennesker skudt på Kent State University i Ohio, heraf 4 med dødelig udgang, under protester mod Vietnamkrigen. For tre dage siden, den 1. maj, advarede Josh Paul, tidligere direktør i Udenrigsministeriet for politisk-militære anliggender, som trådte tilbage i oktober i protest mod Biden-administrationens støtte til de forbrydelser mod menneskeheden, der begås i Gaza, om, at “denne generation af unge har tilbragt hele deres liv i frygt for at få våben rettet mod sig i skolerne; det er en skændsel for Amerika, at det nu er deres egne skoler, der retter våbnene mod dem.” Hvordan kan vi undgå tragedier – det, der i øjeblikket kan synes at være den uundgåelige gentagelse af netop sådanne hændelser på universitetsområder, enten et eller andet sted i USA eller i en anden nation? Svaret er, at vi skal tænke som Shakespeare: Vi må løfte dette øjeblik, hvor tragedien udfolder sig, ved at løfte emnet for protesterne til det, det faktisk er: selve menneskehedens værdighed.

Vi må samtidig overgå forsøget på at aflede fokus fra massegravene i Gaza, fra det forestående angreb på Rafah og fra den påtvungne hungersnød i stil med den i Britisk Indien, som allerede langsomt dræber titusinder af palæstinensere, og hvor konvojer med fødevarehjælp nægtes adgang. Vi må forstå det menneskelige terræn, som efterretningstjenesterne formulerer det. Kontakten mellem amerikanske politiafdelinger og Israels forsvarsstyrker gennem “antiterror-

træningsprogrammer”, som blev etableret efter 11. september 2001, kan forklare noget af den overdrevne retshåndhævelsesreaktion, som er inspireret af IDF’s reaktion på palæstinenserne i Gaza; faktisk blev noget af denne polititræning tilsyneladende gennemført i de besatte palæstinensiske områder. Dertil kommer den “oprørsbekæmpende” indsættelse af politiagenter til kontinuerlig udspionering af studerende, som på Columbia University, samt organiseringen af pro-zionistiske, ikke-uniformerede “paramilitære” enheder, som på UCLA. Årsagen til angrebet på de studerende er ikke blot at undertrykke deres budskab om massegravene i Gaza eller deres krav om våbenhvile osv. Årsagen er at knuse ideen om optimisme – at der kan og skal findes en løsning, som ikke kræver, at man slår mennesker ihjel.

“Da menneskeheden er den eneste kreative art, der hidtil er kendt i universet, og da menneskelig kreativitet er den eneste kilde til rigdom gennem den potentielt ubegrænsede opdagelse af nye universelle principper, må et af hovedformålene med den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur være at give adgang til universel uddannelse for alle levende børn og voksne mennesker. Menneskets sande natur er at blive en smuk sjæl, som Friedrich Schiller diskuterer det, og den eneste person, der kan opfylde den betingelse, er geniet”, siger det fjerde princip i Helga Zepp-LaRouches “Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur”. At rejse problemstillingen om, hvad der skal gøres, gennem LaRouches Oaseplan, og hvordan man gennemfører sådanne planer, ikke kun i tilfældet Gaza, men i tilfældet Sudan, eller Ukraine, eller South Bronx, dvs. for hele verden, er nu genstand for ægte uddannelse, potentielt på alle campus og i alle skoler i verden. Videregående uddannelse baseret på det højere princip, at “Alle Menschen Werden Brüder” – “Alle mennesker skal være brødre” – er vejen til genialitet, som faktisk kan læres og gengives, så tragedie bliver til håb.

Foto: Hosny Salah, Pixabay

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 48, den 3. maj 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 48. møde – jeg er næsten ved at miste overblikket over alle møderne, vi har haft så mange og gjort en masse fremragende arbejde. Jeg vil gerne takke alle, der har deltaget regelmæssigt i alt det arbejde, I har udført i løbet af de sidste 48 uger. Også velkommen til nye deltagere, som er med for første gang. Jeg ser en række nye personer, der har sluttet sig til os i dag. Vi har en diskussionsperiode, hvis du gerne vil præsentere dig selv og fortælle os, hvilken organisation du kommer fra, og hvilken type organisering du laver, vil vi hilse det hjerteligt velkommen. Tak igen, fordi I vil være med.

Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er moderator i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Vi har en række mennesker, der skal tale i dag, herunder en meget vigtig udtalelse fra Dr. Awad, som er grundlægger af Nonviolence International og koordinator for Freedom Flotilla. Han havde desværre utroligt travlt, men har sendt os en besked til IPC i dag i betragtning af vigtigheden af alt det, der er foregået. Vi får også en rapport fra Coleen Rowley på stedet samt andre rapporter fra hele verden. Med det vil jeg inkludere dagsordenen i chatten om et øjeblik, men jeg vil gerne åbne op for Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og

initiativtageren til International Peace Coalition. Så værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først hilse på jer alle. Situationen er naturligvis ekstremt dramatisk. Jeg synes, det er meget vigtigt, at studerende på omkring 90 eller 100 universiteter i USA og nu også i stigende grad i Europa og andre byer rundt om i verden begynder at udtrykke deres absolutte uenighed med den politik, der fører til folkedrabet i Gaza. Det er klart, at hele verden ser det som et tegn på, at menneskeheden endnu ikke er gået tabt, især i det såkaldte kollektive Vesten, og jeg synes, at det mest rørende udtryk for det var beskeden fra børnene eller nogle af børnene fra Gaza, der udtrykte deres absolutte taknemmelighed for støtten fra de amerikanske studerende. Det er meget, meget vigtigt, men jeg vil gerne placere dette studenteroprør i den strategiske situation, for det er meget tydeligt, at menneskehedens skæbne kan blive afgjort i løbet af de næste par måneder, i perioden op til det amerikanske valg. Jeg tror, det er vigtigt for Den Internationale Fredskoalition, at vi altid holder øje med den strategiske situation, hvor Gaza netop er et element, og Ukraine og Stillehavet er andre elementer i dette opgør mellem NATO og Rusland og Kina, men implicit også den nye økonomiske orden og den Globale Majoritet, der er ved at opstå.

Mens de studerendes protester selvsagt er meget håbefulde, har det på den anden side også vist sig på den mest utrolige måde, da politiet blev indsat på forskellige universiteter, at ordet "demokrati" er blevet fuldstændig hult, og at det første forfatningstillæg og ytringsfriheden faktisk ikke længere eksisterer.

Desværre har Repræsentanternes Hus i USA netop vedtaget en lovgivning med stemmerne 320-91 med en ny definition af, hvad antisemitisme angiveligt er, hvilket er et klart forsøg på at undertrykke enhver form for ytringsfrihed. Lad mig give jer en britisk journalist, Jonathan Cooks, syn på sagen: Han har

skrevet en artikel med titlen " Israels og USA's plan for Gaza stirrer os lige i ansigtet". I lyset af, hvad der er sket indtil nu, synes jeg, det er værd at overveje, hvad han siger. Han siger, at Biden kun lader, som om han er hård ved Netanyahu, og at han ikke bør gribe ind i Rafah. Hvis Hamas nu efter Blinkens rejse til regionen går med til "aftalen" om at holde våbenhvile i seks uger for at udveksle nogle gidsler og fanger, bliver hungersnøden i mellemtiden værre, og flere palæstinensere dør. Hvis Hamas nægter, vil de blive beskyldt for at fortsætte den såkaldte krig, selv om man næppe kan tale om en krig i et besat område. Under alle omstændigheder ville Israel i så fald starte interventionen i Rafah, alle kvinder og børn ville få besked på at komme ud, men mændene og de resterende kvinder og børn ville blive behandlet som væbnede fjender. Rafah ville blive ødelagt, og hungersnøden ville blive værre. I mellemtiden tager det ICJ, Den Internationale Domstol, meget lang tid at komme med konklusioner, og det er under alle omstændigheder for sent for palæstinenserne. I mellemtiden, når Rafah er færdig, vil Israel rykke ind på Vestbredden, og der vil det hele gentage sig.

Det bør motivere os til at kræve en fuldstændig ændring: nemlig Oase-planen, som er det, vi hele tiden bør fremføre, indtil vi får den accepteret som en løsning.

Med hensyn til Ukraine vil jeg gerne citere fra en ny artikel af tidligere general Kujat, tidligere generalinspektør for det tyske Bundeswehr, som også her kommer med en meget nøgtern vurdering. Han gennemgår grundlæggende, hvordan krigen er gået, at modoffensiven er slået helt fejl, og at situationen bliver værre dag for dag. Ukrainerne har mistet evnen til enhver offensiv operation, og efter råd fra USA forsøger de bare at reducere tabene og få organiseret et strategisk forsvar. De er ekstremt sårbare i forhold til deres luftforsvar, deres mangel på ammunition og det meget store underskud af uddannede soldater. Selv den seneste lovgivning om, at ukrainske mænd ikke længere kan få pas til at rejse til

udlandet, er et åbenlyst forsøg på at få alle de mange mænd, der har forladt landet, tilbage. Men det, man skal fokusere på, er, at en nylig meningsmåling i Ukraine gør det helt klart, at langt størstedelen af befolkningen ønsker at afslutte krigen, at de ønsker en fredsforhandling; og i mellemtiden forsøger Ukraine at kompensere for tabet af soldater på slagmarken ved at ramme mål dybt inde i Rusland i form af infrastruktur og energi. Rusland modarbejder det ved at ødelægge ukrainsk infrastruktur og energisystemer. Og dybest set er Ukraines mål om at genoprette landet inden for grænserne af 1991 ikke realistisk. Dette er blevet anerkendt i USA, men i betragtning af, at dette nu er et emne i den amerikanske valgkamp, med det perspektiv, at Trump kan blive genvalgt som præsident, at den eneste måde er at forhandle hurtigt. Det erkendte den daværende amerikanske chef for generalstaben, general Milley, allerede i november 2022. Men da Vestens mål var at svække Rusland permanent, militært, økonomisk og politisk, fortsætter den forkerte politik på trods af massive fejlvurderinger. CFR-magasinet {Foreign Affairs} anerkender det, og de har lige haft en artikel om, at de samtaler, der kunne have afsluttet krigen i Ukraine – med henvisning til forhandlingerne i marts-april 2022.

Så Kiev er i en situation, hvor spørgsmålet er, hvad der vil ske nu. Stoltenberg fra NATO har foreslået, at de 61 milliarder dollars fra USA skal suppleres med 100 milliarder dollars fra NATO over fem år, hvor NATO ville erstatte Ramstein-gruppen med hensyn til at forhandle om hele operationen. Men hvad ville det gøre? De 61 mia. dollars, som USA har sendt, har nemlig næsten ingen effekt på den militære situation, fordi 33,2 mia. dollars allerede er til våben, som allerede er produceret og leveret. Yderligere 13,8 milliarder dollars er allerede produceret og bliver nu leveret, hvilket kun efterlader 10 milliarder dollars til nye våben. Så det er meget tydeligt, at de 61 milliarder dollars kun er tænkt som en bro for Biden-administrationen for at nå frem til november, for at købe tid. Men det har russerne også bemærket, for som

Merkel, Poroshenko og Hollande har indrømmet, var Minsk II-aftalerne kun til for at købe tid og for at snyde russerne; på samme måde som da forhandlingerne i april 2022 fandt sted i Istanbul, og begge sider – Rusland og Ukraine – var klar til at forhandle, meddelte NATO Rusland, at hvis I trækker jeres tropper tilbage fra Kiev, så kan vi få en aftale i stand. Men i mellemtiden overtalte Boris Johnson Zelenskyy til at fortsætte krigen, så russerne blev snydt for anden gang. Og de vil helt sikkert ikke blive snydt en tredje gang.

På grund af USA's tilslutning til den såkaldte "21st Century Peace through Strength Act" er der allerede forslag i gang om at bruge 5 milliarder dollars af de konfiskerede russiske aktiver, som befinder sig i amerikanske banker, og sende dem til Ukraine til våben og andre forsyninger. Da Europa har 260 mia. dollars af de 300 mia. dollars, er det meningen, at hvis USA sætter disse 5 mia. dollars ind i den britiske forsvarsfond, og overførslen finder sted, skal det danne præcedens for, at Europa sender de øvrige 260 mia. dollars. Som gengældelse vil Rusland konfiskere det samme beløb af europæiske og amerikanske aktiver, og så eskalerer det hele.

Men det vigtigste sideaspekt er, at alt dette bliver observeret af det Globale Syd, som vil komme til den konklusion, at deres aktiver ikke længere er sikre i dollarsystemet. Hvis der bliver gjort en indsats for dette, i lyset af at der er dette store BRIKS-møde i oktober i Rusland i år, hvor man allerede har BRIKS 10, og man har de 40 lande, der også har ansøgt om at blive BRIKS-medlemmer, er det sandsynligt, at reaktionen på en sådan konfiskation vil være et afgørende skridt til at erstatte det amerikanske SWIFT-system med en alternativ global finansiell ramme.

Det skal alt sammen ske, eller vil ske på den ene eller anden måde, fra nu af og frem til november. Hvis hele denne udvikling får det vestlige finanssystem, som allerede er i en tilstand af akut bankerot, til at bryde sammen, kan det betyde en absolut strategisk krise lige før det amerikanske valg. Det

er derfor, jeg mener, at alt er på spil, og derfor faren for, at dette er den vigtigste og farligste periode i historien nogensinde, og behovet for at skabe en ændring i den overordnede politik. Selvfølgelig skal vi stoppe folkedrabet i Gaza; vi skal have den humanitære hjælp dertil; vi skal have en våbenhvile; vi skal have en tostatsløsning; vi skal have en samlet mellemøstkonference, hvor Oase-planen kommer på bordet. Men jeg tror, at hvis vi ikke løser denne overordnede geopolitiske konfrontation, som kommer i form af det, der sker i Gaza, men som også involverer Ukraine og nu det globale NATO, så tror jeg, at vi er nødt til at gøre det, jeg har sagt lige fra begyndelsen, efter at denne særlige militære operation startede: Vi er nødt til at ændre paradigme; vi er nødt til at erstatte geopolitik med ideen om samarbejde i stedet for konfrontation; og vi er nødt til hurtigst muligt at få en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på kloden. For hvis man ser på alle disse forskellige kriseområder, er de for langt væk, og de er alle en del af et strategisk billede, som skal afhjælpes i sin helhed, ellers er der risiko for fuldstændigt kaos. Det var det, jeg ville fortælle jer.

Bemærkninger under diskussionen

Jeg vil gerne sige tillykke til Coleen [Rowley] og dr. Awad for deres mod, og at vi virkelig er fast besluttet på at støtte deres operation på enhver måde, vi kan, ved at sprede nyheden om den og sørge for, at verden ved, hvad de gør.

Som svar til Cliff tror jeg, at det desværre er meget sandt, for samspillet mellem det religiøse højre, som opfordrer til Amalek i Gaza, og samarbejdet med Christian Scientists i USA er en meget uheldig dynamik, som kan føre til Tredje Verdenskrig. For hvis du har en ideologi, der tror, at du er det udvalgte folk, og at hvis der kommer et ragnarok, så er det dig, der vil sejre, enhver form for sådan tænkning – og desværre havde vi i Tyskland noget, ikke det samme, men noget

lignende med hensyn til at tro, at man er de udvalgte, og derfor bliver jeg altid ekstremt bekymret, når nogen tror, at de er bedre end andre, fordi det i sidste ende fører til den slags konsekvenser.

Jeg synes, at det, vi har hørt fra Cliff, gør det endnu mere klart og understreger, hvad jeg har sagt lige fra begyndelsen, nemlig at selve begrebet geopolitik er noget, vi er nødt til at overvinde. For så længe man tænker i termer som Palmerston, der var mester i manipulation, hele Great Game-politikken i Mellemøsten, Sykes-Picot, ideen om, at man trækker grænserne op, så man kan manipulere enhver fremtidig konflikt: Enhver sådan tankegang, som kommer fra dette giftkøkken, skal overvindes. Og vi er nødt til at erstatte den med principper, som først og fremmest starter med ideen om, at den menneskelige art er begavet med fornuft; at den fornuft er noget gennemsigtigt. Man kan lære om den, man kan finde ud af sandheden, og at vi er nødt til at fremkalde denne guddommelige billedlignende karakter hos mennesker i forhold til Skaberen. Det er en økumenisk idé, som findes i alle store religioner og endda i nogle af de andre filosofier, buddhismen, hinduismen – alle har denne idé om menneskets hellighed. Vi er nødt til at forholde os til hinanden på det niveau.

Jeg tror, at det vigtigste er at hæve den nuværende diskussion til, hvad menneskeheden er? Hvorfor er vi her? Hvad er formålet med menneskeheden i universet som helhed? Jeg har allerede nævnt, det er mere end et år siden, ideen om Nicholas af Cusa og dialogen mellem de store religioner – De Pace Fidei – det er det, vi bør tale om, hvis vi taler om religion. Og ellers mener jeg, at vi er nødt til at gå i retning af at adressere menneskers eksistentielle behov, hvilket inkluderer at spise, mad, vand, overvinde fattigdom, et sundhedssystem, uddannelse: Det er de materielle betingelser, som gør det muligt for mennesker at udfolde det potentiale, som Skaberen har givet dem. Derfor handler Gaza-projektet ikke kun om disse

materielle ting, men det er en ægte fredsplan, fordi den tager fat på det i mennesker, som gør os til mennesker. Intet dyr vil nogensinde komme på sådan en idé. Æslerne og aberne kan godt lide god mad, men de producerer den ikke. Men mennesker kan skabe rigeligt til alle deres medmennesker. Jeg tror, vi er nødt til at flytte diskussionen og øge antallet af rationelle mennesker. For jeg tror, at det er menneskehedens endelige test, om vi kan komme ud af en eksistentiel krise som denne ved at tage det mentale spring til at tænke på et højere niveau.

Afsluttende bemærkninger

Jeg synes, at det, Jack lige har foreslået, er meget værdifulde forslag, og jeg er helt enig i dem. Men jeg vil med eftertryk sige, at det, IPC siger, også er meget konkret. Det lyder måske lidt sværere, men Oase-planen er efter min mening den eneste måde, hvorpå man på kort sigt kan afbryde denne dynamik. Da vi afholdt Oase-plan-konferencen den 13. april for ca. tre uger siden, havde vi flere palæstinensiske ambassadører og diplomater fra flere lande til stede. Fire af dem støttede Oase-planen, og den 8. maj holder vi en opfølgingskonference i København, igen med flere ambassadører fra regionen, men også fra andre lande. Vi planlægger at holde dette som en mobilisering. Det er meget tydeligt, at de mennesker, der er i Gaza, eller som befinder sig i den umiddelbare situation, har en tendens til at sige: "Vi kan godt lide jeres plan, men først må vi stoppe folkemordet. Først skal vi have den humanitære hjælp" – alt det er sandt. Men hele idéen med Oase-planen er at give alle i regionen en vision for, hvordan man kommer ud af denne situation, hvordan man bryder cirklen af vold og terrorisme ved at give en smuk vision for en fælles fremtid for hele regionen, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfregionen.

Vi taler nu med mange enkeltpersoner, institutioner, firmaer, ingeniørfirmaer, universiteter og institutter: For den eneste måde, vi kan gøre os håb om at få gennemført Oase-planen på,

er ved at få et kor af stemmer, som i sidste ende vil påvirke nogle af regionens regeringer til at sætte den på dagsordenen. Så Oasis-planen er ikke bare et stykke papir, som man læser én gang, og så er det slut, men det er en kampagne! Jeg beder jer faktisk alle om at tage det materiale, vi har på vores hjemmeside, nemlig den 14 minutter lange indledende video af Jason Ross; så har vi de 7 timers Oaseplan-konference, og vi har lavet en kort version på ca. 1,5 time og endda en kortere version på ca. 8 minutter. Så du kan tage alle disse videoer og sende dem rundt; lægge dem ud på de sociale medier, kontakte institutioner, som du mener har noget med vand eller afsaltning at gøre, eller diplomatiske kontakter. Og vær med til at skabe momentum for realiseringen af Oasis-planen. Jeg synes, det er meget vigtigt. Hvis alle på denne konference hjælper med at gøre det, kan vi gøre det til et stærkt apparat og en maskine, der kæmper for dette. Det samme gælder for den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor det naturligvis er noget for intellektuelle, universiteter, tænketanke og naturligvis lande. Men for at få gang i diskussionen, som vi havde med de nicaraguanske professorer for et par måneder siden, vil den nok blive mest accepteret af intellektuelle, akademikere, diplomater og den slags mennesker, som ikke er involveret i den umiddelbare kamp på daglig basis, men som har tid og fritid til at tænke og til at hjælpe med at lægge planer for, hvordan vi kommer ud af denne situation.

Jeg synes, at ideen om at finde løsninger er virkelig vigtig. Man skal naturligvis gøre alle de andre ting, men i sidste ende skal vi overvinde dette, og jeg tror, at den eneste måde at overvinde det på er ved at sætte disse ideer i hovedet på mange mennesker, som indser, at hvis vi ikke ændrer paradigmet, er det hele måske ikke nok, for på grund af tidsplanen med det amerikanske valg, sammenbruddet i det finansielle system, reaktionen og modreaktionerne fra det Globale Syd på det, de opfatter som et forsøg på at underkue dem og fortsætte kolonialismen. Vi befinder os i en tidsplan,

som ikke er endeløs. Hvis man ser tilbage i historien, kan man altid identificere, hvornår det var for sent at stoppe Første Verdenskrig, hvornår det var for sent at stoppe Anden Verdenskrig, og hvorfor man ikke ved præcis, hvornår man lever hver dag i historien, fordi der er så meget information, man ikke kender. En historiker kan altid se tilbage og sige: "Åh, der var denne diplomatiske handling, der var denne indgriben fra efterretningstjenesten", der var dette og hint, og det var på det tidspunkt, det var for sent. Så med tilbagevirkende kraft kan man identificere det øjeblik i historien, hvor det var for sent.

Men vi kan med sikkerhed sige, at vi befinder os i en periode, hvor mulighederne for at redde menneskeheden fra afgrunden bliver mindre og mindre, og beslutningspunktet er virkelig meget, meget tæt på. Så det er derfor, jeg beder dig om – det kræver en lille indsats at tænke det hele igennem – men vi har brug for det nye paradigme, vi har brug for den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur; og som en konkret regional komponent af det, har vi brug for realiseringen af Oase-planen. Så vær venlig at hjælpe med at få det på plads såvel som de andre ting, Jack foreslog.

Ser børn i Gaza USA som et frihedens tempel og et håbets fyrtårn?

Her ved dagens slutning er USA's præsident Joe Biden og republikanerne i Repræsentanternes Hus, anført af husets formand, Mike Johnson, låst fast i en grim omfavelse, hvor de ikke tilbyder de amerikanske vælgere andet end den dårlige

vittighed med at knuse demokratiet for at stoppe angiveligt voldelige, antisemitiske demonstranter. Alligevel er dette, hvad der følger med sidste uges beslutning om at smide yderligere 95 milliarder dollars i militært isenkram i gryden, med en statsgæld på 34 billioner dollars, der hurtigt er på vej mod problemer, og med en militarisering af økonomien og den politiske meningsdannelse.

I sidste uge startede Johnson det bizarre komediespil ved at rejse op til Columbia University i New York for at optræde foran studerende, provokere dem og sørge for sociale medier og fotos til nedværdigelse af befolkningen. I dag talte Biden til amerikanerne og prædikede om at beskytte fredelige demonstrationer, men være nødt til at stoppe de voldelige – selv om den eneste vold er kommet fra demonstranternes modstandere. Mens han talte, var lejren ved UCLA, som netop var blevet overfaldet af bøller, ved at blive lukket ned af politiet – det samme politi, som dagen før ikke havde stoppet overfaldene, mens de fandt sted, og som ikke engang havde forsøgt at anholde nogen af overfaldsmændene.

Alligevel truer demonstranternes handlinger, mest synligt på dusinvis af amerikanske universiteter, med at få amerikanske borgere til endelig at spørge: Hvorfor fører vi krig? Hvorfor skrumper fremtidsudsigterne for mine børn? Hvad sker der, hvis dollaren kollapser? Hvorfor fører Kina ikke krig, men kommer os i forkøbet med projekter inden for den fysiske økonomi?

Uanset om nogen bestemt demonstrant var nået langt ned ad den vej i sine egne tanker indtil nu, blot det at rejse sig og sige "nej" til masse mord genindfører det længe udskældte og forsømte moralbegreb i landets offentlige debat. Noget gik tabt, da Dr. King blev myrdet i 1968, og anti-krigsbevægelsen gik i opløsning. At stå op, og så blive stående, udgør en trussel om et udbrud af offentlig fornuft.

I går holdt palæstinensiske læger, sygeplejersker, sundhedspersonale og børn en pause, efter alt det de har været

udsat for, og sendte en besked til de protesterende amerikanske studerende, hvor de takkede dem for blot at anerkende, at de er mennesker, og at de har lidt. CNN citerede Dr. Saad Abu Sharban for at sige, at han var "overlykkelig" over billederne af demonstranter i andre lande. Han sagde, at det betød, "at der rundt om i verden er mennesker, som ved hvad der sker her i Gazastriben lige nu." Børn talte til kameraet og takkede personligt de studerende på Columbia og andre amerikanske skoler. En af mødrene, Nadia Al-Dibs, sagde til CNN: "Arabiske befolkninger har været ligeglade med os, mens studerende på amerikanske universiteter har følt med os, har følt det blod, der flyder fra os, vores bygninger, der bliver ramt, og vores børn, hvis liv bliver ødelagt ... tusind tak til dem."

At en undertrykt befolkning får et glimt af amerikanere, der rent faktisk handler ud fra en moralsk impuls, antyder både, hvor smerteligt længe USA har vandret i ørkenen, og hvordan det svage lys fra USA som "frihedens tempel og håbets fyrtårn" for verden måske alligevel kan vækkes til live.

Den mest direkte måde at puste til de svage flammer på er at forankre sådanne håb i det, der altid har været grundlaget for jøder og muslimer, overlevende fra nazismen og Nakba, til at erobre ørkenen, LaRouches "Oase-Plan" – masser af ferskvand til vandingsprojekter, der kan gøre ørkenen grøn, masser af uddannelse og jobs til israelere og palæstinensere – samt hele regionens arabiske befolkning – så de kan forsørge deres familier uden at begære deres naboers land. Et så stort potentiale, at selv nogle vestlige banker kan blive reddet fra deres fremskredne spekulationssygdom.

Men demonstranterne har brug for "Oase-planen" for at overløste provokatørerne; dem der vil forsøge at forvandle frustration til vold. Amerikanerne har brug for den for at undgå at blive til rivaliserende bander, der skændes om, hvem der bedst kan foregive at forsvare jøderne mod alle de ikke-angreb. Politikerne har desperat brug for det, da de presses

mere og mere til at forsvare en politistat, fordi den økonomiske kræft bliver ved med at kræve det.

Og hvis palæstinensiske børn, som har en dag, hvor de ser amerikanere forsvare et moralsk princip, bidrager til at hjælpe amerikanerne med at genvinde deres identitet, vil det være et resultat af kræfter, som er mere i kontakt med virkeligheden end noget, Joe Biden-Mike Johnson-showet vil fremvise.

Foto: © UNICEF/UNI539219/ZAGOUT

Amerikanske studenterprotester mod folkedrab breder sig i ind- og udland

EIRNS 1. maj. På trods af over 1.600 anholdelser, snesevis og måske hundredvis af suspenderinger og bortvisninger af studerende fra universiteter og en række tilfælde af opflammende politivold – som på Emory University og nu Washington University i St. Louis – fortsætter og udvides protesterne på amerikanske universitetscampusser mod det uophørlige folkedrab i Gaza. De er moralens stemme i en verden på kanten af atomkrig.

Det transatlantiske etablissemments forsøg på at undertrykke disse stemmer vil kun øge polariseringen og faren for krig, advarede Helga Zepp-LaRouche i sit ugentlige Dialogue-webcast den 1. maj. "Bestræbelserne på at opretholde magtstrukturen i den unipolære verden ved at fremme krigen i Ukraine, krigen i

Mellemøsten, ved at forsøge at udvide det Globale NATO – alt dette er bestræbelser på at opretholde og faktisk udvide den eksisterende orden – vil ikke lykkes”, understregede Zepp-LaRouche. “Der er ingen chance i dette univers for bestræbelserne på at vende tilbage til en status quo, hvor USA er verdenspolitiet, og de europæiske allierede bare er underdanige slaver, en verden, der drives af Vestens formodede og indbildte moralske overlegenhed – det er helt udelukket!”

Lederne i det Globale Syd holder øje, sagde Zepp-LaRouche, for at se, om Vesten har mistet al moral, eller om der stadig er håb om et skift væk fra den unipolære verdensorden med økonomisk kollaps og geopolitiske krige. De holder øje med, om “der er nogle mennesker i det såkaldte etablissement, som har modet til at støtte de studerende, som nogle har gjort, men der er brug for flere.”

Der er hårdt brug for flere stemmer som den ungarske udenrigsminister Peter Szijjartos, der i går udtalte, at “det vestlige krigsgalskab har fået en ny dimension og er vokset til et atomkrigsgalskab.” Med tanke på Ukraine tilføjede han: “Der må indgås en våbenhvile så hurtigt som muligt, og de stridende parter skal sætte sig til forhandlingsbordet.”

Det samme gælder for Sydvestasien. Folkemordet i Gaza må stoppe; der skal etableres en øjeblikkelig våbenhvile sammen med øjeblikkelig humanitær hjælp i meget store mængder. Og der bør indkaldes til en international konference for at etablere en varig politisk to-statsløsning på Israel-Palæstina-krisen, hvilket kun kan ske i forbindelse med den slags gensidigt fordelagtige økonomiske udviklingsprojekter, som Lyndon LaRouche beskrev i sin Oase-plan for regionen.

Vent ikke på, at der kommer et svar fra det amerikanske præsidentvalg – det gør der ikke. Som LaRouches uafhængige senatorkandidat fra New York, Diane Sare, har sagt ligeud, er der ingen kandidater, som er kompetente til at bestride det embede. For eksempel var Donald Trumps sms-besked om

studentermobiliseringen: "STOP PROTESTERNE NU!!!" Og Joe Bidens forsøg på at vinde de forsvindende ungdomsstemmer tilbage til sin kampagne er ikke at stoppe myrderierne i Gaza – hvilket sker takket være amerikanske våben, amerikanske penge og amerikansk politisk dækning af Netanyahu – men i stedet at tilbyde unge amerikanere legaliseret hash! "Kan de ikke lide krigene? Lad dem ryge stoffer", er Bidens budskab.

Det etablerede samfund ønsker, at de unge bliver bedøvet i en ny opiumskrig i stedet for at deltage i den politiske beslutningsproces som tænkende, moralske mennesker.

Zepp-LaRouche opfordrede lytterne til at gå sammen med Schiller Instituttet om at organisere en ny topstyret international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal erstatte det nuværende bankerotte system. Hun hævdede, at "de studerendes omvæltning, især i USA, men også i flere europæiske lande, er en håbefuldt forandring, fordi det er et udtryk for, at der er et betydeligt udsnit af befolkningen, som går i brechen for det, der er rigtigt."

Foto: CC/eibad diraniun

**Vil studenteprotester gøre
en ende på det
militærindustrielle kompleks?
Webcast med Schiller**

Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 1. maj 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 1. maj 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org.

Helga, vi er vidne til et voksende oprør på universitetscampusser i hele USA, hvor studerende udtrykker deres modstand mod Biden-regeringens og Kongressens politik om at finansiere det israelske angreb på Gaza, som indtil videre har dræbt mere end 34.000 mennesker. En meningsmåling fra CNN forleden viste, at mere end 80 % af de unge mellem 18 og 34 år er imod Bidens politik om at støtte Netanyahu. Alligevel er der i kongressen og fra ledende skikkelser, herunder Biden selv, opfordringer til at "lukke munden på oppositionen", som kommer til udtryk i disse demonstrationer på universiteterne.

Vores første spørgsmål lød: "Hvad er dine tanker om det, der sker på universiteterne? Og kan det gøre en forskel?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det, vi oplever, er, at den yngre generation, studerende, men også andre, tydeligvis ikke er købt af et korrupt etablissement, og de har bevaret deres absolutte fornemmelse for, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Og jeg tror, det vil være ekstremt vigtigt, at der er nogle mennesker i det såkaldte "" etablissement"", som har modet til at gøre det samme og støtte de studerende, som nogle har gjort. Men der er brug for flere. For vi befinder os i en strategisk situation, hvor bestræbelserne på at opretholde den

unipolære verdens magtstruktur ved at fremme krigen i Ukraine, ved at fremme krig i Mellemøsten og ved at forsøge at udvide det Globale NATO er tydelige: Alt dette er forsøg på at opretholde og udvide den eksisterende orden, og det vil ikke lykkes. Der er ingen måde i dette univers, hvorpå bestræbelserne på at vende tilbage til en status quo, hvor USA er verdens politimand, og de europæiske allierede bare er underdanige slaver, og at verden kan styres af en antaget og indbildt moralsk overlegenhed i Vesten. Jeg tror, det er helt ude.

Og nu er det store spørgsmål, at politiets forsøg på at undertrykke de studerende, ved at true med at suspendere dem fra deres uddannelse, ved at bortvise dem fra selv deres sovesale, så de ikke kan vende tilbage til deres soveværelse, sker under pres fra hedgefonde og virksomheder, der truer med at afskære universiteterne fra finansiering, og naturligvis fra nogle elementer i Kongressen. Det vil ikke lykkes. Det vil øge polariseringen. Det vil gøre det endnu sværere at finde en diplomatisk løsning, at finde en måde at løse dette på en fredelig måde. Og jeg tror faktisk, at det øger faren for en absolut polarisering. For hvis man ser på de sociale mediers tid, kan man ikke længere kontrollere medierne, som man kunne for et par år siden. Så de studerende og de unge og alle mennesker i det Globale Syd ser, hvad der sker i USA, og de ser, hvad den tyske holdning er, og så drager de deres egne konklusioner og kommer til den konklusion, at regeringerne i det såkaldte Globale Vesten er håbløst fortabte, de har mistet deres moral. Og hvis du f.eks. ser på nogle billeder, hvor den tyske ambassadør på Vestbredden og ambassadøren i Pakistan blev hidset op og buhet ud af studerende, som fordømte Tyskland for dets støtte til den amerikansk-israelske politik.

Så jeg kan kun håbe, at der vil være fornuftige amerikanere, amerikanere som de forskellige medlemmer af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), der er mange grupper, der kæmper for en fredelig løsning som Pax Christi,

og mange andre grupper, der støtter en anden løsning – jeg håber, at det vil påvirke den offentlige debat i USA og andre steder på en sådan måde, at flere mennesker lægger pres på Israel for at stoppe dette, for det er ikke til at stoppe! Blinken, som løber rundt i regionen lige nu, lader, som om han insisterer på, at dette er den store chance for Hamas til at gå med til et kompromis, mens Netanyahu mødes med sine kabinetsmedlemmer, som fortæller dem, at det ikke er muligt. Og så siger Netanyahu, at offensiven i Rafah vil finde sted, uanset hvilken aftale der måtte blive indgået med Hamas. Så det hele ser ud til, at rædselsforestillingen fortsætter. Og siden du nævnte 34.000 døde, har de lige fundet ud af, at mindst 10.000 andre er begravet under murbrokkerne i de forskellige ødelagte huse i Gaza.

Så det er en ufattelig situation, og jo flere mennesker, der rejser sig og støtter de studerende, jo bedre er det, og jeg kan kun opfordre folk til at gøre netop det.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål, som viser præcis, hvad du siger om polariseringen og reaktionen internationalt. Lad mig starte med et, som jeg modtog fra en kontakt i Cameroun, som sagde: "Vi har set videoer af New Yorks politi, der stormer Hamilton Hall på Columbia University, smadrer vinduer for at komme ind og arresterer mere end 100. Mine kolleger og jeg vil gerne spørge præsident Biden og alle dem, der opfordrer til at lukke munden på de studerende: "Hvor er det demokrati, I altid råber op om?"

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Jeg synes, det viser sit sande ansigt! Du ved, demokrati, selvom det måske er et godt koncept, og det var det helt sikkert i det gamle Grækenland, selvom sofisterne allerede dengang begyndte at give det et dårligt ry, men i virkeligheden er demokratiet forsvundet trin for trin i lang tid, og vi befinder os ikke i en regelbaseret orden, men i regeringer i det såkaldte kollektive Vesten, som bøjer reglerne, som de finder det nødvendigt.

Det er det, jeg prøver at sige: at der bør være voksne mennesker, og de kan være meget unge – man kan være voksen i en meget ung alder – men der bør være mennesker, der erkender, at hvis man har en så hård linje, at man bruger ordensmagten mod demonstrerende studerende, som ikke har været voldelige – det er et faktum – så ødelægger man demokratiets ry, ryet om, at der er noget, der hedder retsstatsprincippet og menneskerettigheder. Og jeg tror, det er en potentielt uoprettelig skade, som kun kan føre til et blodbad eller en revolution; det fører ikke til fredelige forhandlinger. Og jeg tror, at diplomati, ikke-vold og en dialog for at finde en fornuftig løsning mere end nogensinde før er tidens krav.

For den anden dimension af det hele er, at krigshysteriet stiger over hele kloden, især hvis man ser på de forskellige udstationeringer omkring NATO, at det absolut er på tide at træde et skridt tilbage og tænke sig godt om, for hvis man optrapper, optrapper, optrapper, ender man i Tredje Verdenskrig, og jeg tror, det er en dimension af konflikten, så hvis demokratiet kommer i miskredit i hele verdens øjne, som det gør lige nu, har det strategiske implikationer.

SCHLANGER: Med hensyn til spørgsmålet om, hvad der sker på universiteterne, var der en rapport på Fox News om, at der i går aftes var en moddemonstration på UCLA i Los Angeles, og en af de studerende fortalte Fox News, at moddemonstranterne ikke var studerende, men ønskede at skabe et påskud for at tiltrække politiet. Nu har vi et spørgsmål fra Arnold i Michigan, som spørger: "Hvilke operationer er blevet sat i værk for at få demonstrationerne til at blive grimme og endda voldelige?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke detaljer om, hvad der skete i L.A., men hvis man ser på konflikthistorien, ikke kun i USA, men også internationalt, så har operationer under falsk flag, provokationer, modbander, bander/modbander været imperiernes repertoire for at bevare kontrollen. Så jeg tror, at det kræver, at alle er meget opmærksomme, og at der er et absolut

krav om ikke at afvige fra ikke-vold.

I Tyskland cirkulerer der nu en video, hvor journalisten fra den anden tv-kanal blev taget i at blande sig i en fredelig demonstration af landmænd for nogle uger siden, da de demonstrerede mod regeringens og EU's foranstaltninger, og de var ganske fredelige og fortsatte med deres demonstration: Pludselig kommer der en fyr ind fra sidelinjen med en plakat, hvor der står "Flere våben til Ukraine", måske Taurus eller noget i den stil. Og pludselig vendte tv-holdet deres kameraer mod denne fyr fra en sådan vinkel, at det så ud, som om han var en del af landmændenes demonstration. Så var der nogle landmænd i nærheden, der genkendte svindelnummeret og påpegede, at denne fyr ikke tilhørte dem. Og så kunne man se på videoen, hvordan tv-holdet omhyggeligt dirigerede denne fyr bag en linje, hvor han var beskyttet mod den vrede, der blev udtrykt over for ham.

Dette er et tydeligt eksempel på, hvordan man forsøger at få provokatører ind i en fredelig demonstration. Og jeg tror, at denne taktik er veldokumenteret, og det ville nok være nyttigt for folk at samle en historie om sådanne provokationer internationalt, hvor fredelige demonstrationer pludselig blev voldelige, fordi der var en eller anden agent provocateur eller en anden provokation. Og det ville være ret nyttigt at cirkulere disse historiske eksempler – der er tonsvis af dem – for at vaccinere folk mod sådanne provokationer.

SCHLANGER: Helga, der var en hændelse mandag aften, hvor Israels finansminister Bezalel Smotrich opfordrede til "total udslettelse" af byer i Gaza, herunder Rafah, med henvisning til en bibelsk passage om Amalek, om udslettelsen af Amaleks folk, at angrebet ikke efterlod en eneste mand eller kvinde i live. Der kom et spørgsmål fra Texas, hvor personen skriver: "Denne erklæring er i strid med de midlertidige foranstaltninger, som Den Internationale Domstol har udstedt. Vil de handle, før flere mennesker dør?" Lad mig lige tilføje, at den israelske avis Haaretz i dag bragte en leder, hvor

Smotrich blev opfordret til at blive fjernet fra regeringen på grund af sine gentagne opfordringer til folkemord.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, jeg synes, det er meget klart, og hvis Den Internationale Domstol – jeg ved ikke, hvad procedureerne er – om de kan reagere på stedet på egen hånd, eller om de har brug for, at en regering som den sydafrikanske eller den nicaraguanske kræver handling, men jeg synes, det er så absolut, 100 % indlysende, at der ikke er plads til tvivl. Henvisningen til Amalek er beviset, og det er blevet dokumenteret før.

Jeg synes, at det internationale samfund virkelig bør gøre dette til et problem, for det er meget tydeligt, at Netanyahu forsøger at forlænge krigen, for hvis der var nyvalg, ville han være ude, og så kunne han få juridiske problemer. Så jeg tror helt sikkert, at det er en situation, som kræver en hurtig, hurtig indgriben udefra. Og Netanyahu sagde, at uanset hvad, disse såkaldte forhandlinger med Hamas lige nu – jeg tror, de finder sted i Egypten, i Cairo lige nu – at uanset hvad, så vil han foretage angrebet på Rafah.

Og alle planerne, den latterlige adfærd, at nogle regeringer kaster mad og anden humanitær hjælp fra fly ind i Palæstina, og i mange tilfælde endda dræber folk, fordi de bliver ramt ved et uheld, eller fordi de er så desperate efter at få lidt mad. Og samtidig er der flere våbenleverancer til Israel for at fortsætte drabene! Det skal helt klart stoppe, og jeg tror, at det internationale krav er meget klart, at det kun kan komme udefra. Men det er ikke lykkedes, for USA støtter Israel, det er helt klart.

SCHLANGER: Du har tidligere nævnt de igangværende NATO-militærøvelser og krigsprovokationer fra Vesten. Vi har et spørgsmål fra Irland, hvor personen skriver: "Der synes ikke at være nogen forsigtighed i NATO-regeringerne med hensyn til det sprog, de bruger om krig med Rusland. Det russiske svar har for det meste været afmålt. Men er de, der taler om krig,

ikke bekymrede for, at snak om at være 'krigsklar' og sende tropper kan være en provokation for meget?"

ZEPP-LAROUICHE: Det tror jeg tydeligvis ikke, for ellers ville de ikke være så uansvarlige, når de taler om alt det her. Jeg mener, når man hører nogle af disse politikere, er jeg helt overbevist om, at de har en skolerevy i hovedet, for hvordan kan man tale om atomkrig – den ungarske udenrigsminister Peter Szijjarto har lige været i Dushanbe, hvor han kom med en helt klar advarsel om, at alt dette hysteri om krig mod Rusland og brug af atomvåben skaber en sådan hype, at det kan føre til det på meget kort sigt! Eller se på NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, som lige har sagt, at man bør sikre, at våbenleverancerne til Ukraine er garanteret, uanset hvad de forskellige NATO-landes indenrigspolitik bliver, for det kan naturligvis ændre sig ved valg og så videre. Så han foreslog, at NATO skulle overtage koordineringen af våbenleverancerne til Ukraine, og han talte om fem år. Jeg mener, har du nogensinde tænkt på, at demokrati måske stadig er et problem? Det var det, den tyske udenrigsminister Baerbock sagde – hun sagde: "Jeg vil sørge for, at der bliver leveret våben til Ukraine, uanset hvad mine vælgere mener derhjemme." Jeg mener, er vi et demokrati? Åbenbart ikke!

Jeg synes, det er virkelig vigtigt, at vi begynder at indsamle den slags udtalelser, for det vil stå klart for selv den mest ureflekterede person, at vi er ved at miste demokratiet. Så jeg kan kun sige, at vi har brug for en meget stærkere fredsbevægelse, jeg tror, vi har brug for, at mange flere mennesker engagerer sig i Schiller Instituttets og Den Internationale Fredskoalitions indsats ved at forsøge at lægge løsninger på bordet, som ændrer geometrien. For hvis den slags snak får lov til at fortsætte – eller bare tag en anden ting, der lige er blevet rapporteret: På U.S. War College var der netop mellem U.S. Stratcom og andre enheder krigsspil, som øvede en krig på flere niveauer og med forskellige facetter, der involverede flere atommagter, naturligvis Rusland, Kina,

muligvis Iran, muligvis Nordkorea. Men at have krigsspil, som gennemgår en flerstrengt plan for sådanne krige. Man kan sige: "Okay, det er bare et krigsspil", men krigsspil er en forberedelse til noget, der meget hurtigt kan blive til virkelighed.

Faren for eskalering af krigsmagere, mener jeg, kan man se på den tyske politiker Marie-Agnes Strack-Zimmermann, der er formand for Forbundsdagens forsvarsudvalg, og som var det liberale partis (FDP) spidskandidat til EU-Parlamentet i juni, og nu har en domstol i Düsseldorf besluttet, at det er legitimt at sige, at hun er en krigsmager, for det er hun. Ville du stemme på en krigsophidser? Det er klart, at vi er nødt til at få folk til virkelig at – når man er afskåret fra konsekvenserne af sine handlinger, når man er afskåret fra virkeligheden, så er man klinisk sindssyg, og jeg tror, at det er en diskussion, der er hårdt brug for. Og jo flere, der deltager, jo bedre, men endnu vigtigere er det at deltage i vores bestræbelser på at ændre dagsordenen til en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred. For vi er nødt til at ændre den generelle retning, vi er nødt til at gå tilbage til diplomati og forhandling og forlade tanken om, at krigens udfald afgøres på slagmarken, eller at våben kan afgøre udfaldet på slagmarken, for det kan meget snart være enden på det.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere her, Helga. Menashe, som er en regelmæssig deltager, spørger: "Hvorfor truer USA Den Internationale Straffedomstol på grund af den mulige israelske arrestordre? Hvad ville konsekvensen være af denne handling?" Jeg går ud fra, at han mener, at hvis ICC har udstedt en arrestordre, hvorfor reagerer USA så imod den?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, at USA har underskrevet ICC-traktaten, så de føler ikke, at de har noget med den at gøre, men det er igen sådan, at hvis man hele tiden nedlægger veto i FN's Sikkerhedsråd, hvis man ikke lytter til resolutioner

vedtaget af FN's Sikkerhedsråd, hvis man siger, at hvad end FN's Sikkerhedsråd beslutter, er det "ikke-bindende", hvilket var reaktionen efter den sidste FN-resolution om Gaza, så siger man faktisk, at international lov ikke eksisterer, og at det kun er den stærkestes magt, der gælder. Denne idé, som kommer fra visse kræfter i Kongressen, om at gøre gengæld mod ICC – det må jeg sige – har ikke noget godt ry, for de var tidligere kendt som den domstol, der kun retsforfølger afrikanske ledere. Og faktisk har de aldrig retsforfulgt nogen, der tilhører Vestens establishment, så at sige. Nu er situationen sådan, at de udstedte en arrestordre mod Putin, og ingen protesterede imod det, så bare muligheden for, at de kunne gøre det mod israelske personligheder, er for meget for nogle mennesker, som tydeligvis har udelukket tanken om, at der findes en international lov, som står over national lov. Og de siger: "Nej, vi er politiet, og vi vil gøre gengæld mod dommerne."

Jeg ved ikke, hvad der fik Den Internationale Domstol, som ikke er ICC; ICJ er et FN-agentur, og det er to forskellige domstole – i går afsagde ICJ en kendelse, der afviste øjeblikkelige foranstaltninger mod den tyske regering i den sag, som Nicaragua havde anlagt for våbenleverancer og dermed medvirken til folkedrabet mod Gaza. Så ICJ traf ikke en afgørelse, der forbød Tyskland at gøre det, men de smed ikke sagen ud. Nu vil den blive efterforsket, og det kan tage mange måneder eller endda år, så det vil ikke umiddelbart påvirke den nuværende katastrofe. Jeg ved ikke, hvorfor de gjorde det; er de blevet presset? Jeg ved det ikke, det er et meget godt spørgsmål. Det er meget tydeligt, at den tyske regering har ændret strategi: Før afviste de arrogant alle sådanne antydninger, og for nylig skiftede de strategi ved at sige, at vi allerede reducerer våbensalget, og at vi kun sælger ting, som ikke rigtig er våben – det er kun hjelme og andre ting.

Så de prøver at smigre deres egen støtte, men jeg tror ikke, det holder, for den moralske verden er så oprørt over det, der

sker, at det bare vil bidrage mere og mere til fremmedgørelsen af det Globale Syd, som er vidne til alt dette. Det er meget slemt, men mit håb er stadig, og jeg opgiver ikke håbet, at vi kan finde en måde at få landene i det Globale Syd og landene i det såkaldte kollektive Vesten til at samarbejde, for det er den eneste måde!

Men jo flere af den slags handlinger, som at true med at gøre gengæld mod ICC eller forsøge at påvirke situationen på en eller anden måde, jo mere polarisering vil det føre til, og det er skadeligt for idéen om en fredelig løsning.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der dykker ned i politisk filosofi. Spørgeren skriver: "Der er meget forvirring om ordet 'demokrati', men teknisk set er USA en republik, som vælger sine embedsmænd gennem demokrati. Men det er en republik. Det var der mange diskussioner om blandt grundlovsfædrene. Kan du sige noget om det?"

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Selvom demokratiet er den hellige ko for de mennesker, der kæmper for en unipolær verden, er det faktisk historisk set ikke så velanset. For eksempel konkluderede Platon – og i øvrigt også Thukydide – at demokrati kun er den anden side af tyranniets mønt. For de siger, at demokratiet ikke fungerer, fordi man har de manges styre, hvilket ikke kan lade sig gøre; hvis man for eksempel styrer på en grundlæggende demokratisk måde om alle emner, kommer man ingen vegne, for hver lygtepæl, man sætter op på gaden, hver person, man udnævner, hver eneste lille detalje skal have en flertalsafstemning, og det fungerer naturligvis ikke. Så jeg tror, at demokratiet i virkeligheden er den anden side af, hvad der i virkeligheden er et tyranni, og det kan man finde mange eksempler på. Er USA for eksempel stadig et demokrati, eller er det blevet et plutokrati, hvis det kræver så mange millioner dollars at få en plads i Kongressen; hvis det kræver så mange tocifrede millioner for at få en plads i Senatet, hvis man virkelig får penge nok til at blive præsident, så ved jeg ikke, om "demokrati" virkelig er det rigtige udtryk til at

karaktarisere det. Og af gode grunde er tanken om, at USA blev grundlagt som en republik, et bedre begreb, fordi det var Nicholas af Cusa, den store tyske filosof og tænker fra det 15. århundrede, som var den første til at udvikle begrebet et repræsentativt system, hvor den valgte repræsentant er i et gensidigt, juridisk forhold, hvor han både repræsenterer statens, regeringens interesser over for vælgerne, over for folket; men samtidig repræsenterer han sin valgkreds' interesser over for regeringen. Så han er i denne repræsentative, gensidige position, og det var virkelig, hvad republikanisme betyder. Og det var det, der blev etableret med den amerikanske revolution og den amerikanske forfatning.

Så problemet er naturligvis, hvis man har repræsentanter, som har dette gensidige ansvar, men som dybest set følger et andet kodeks, nemlig at man for at blive genvalgt skal følge klubbens regler, ellers bliver man smidt ud. Og det er det samme i Tyskland, hvor mange parlamentsmedlemmer i årenes løb har sagt til mig: "Det, du siger, er så interessant, men jeg kan ikke tage det op i min fraktion, for jeg ville aldrig blive nomineret til min valgkreds igen, hvis jeg bare nævnte det." Så de siger måske privat, at det er gode ideer, men hvis det kommer til spørgsmålet om at møde op, har mange af dem ikke ryggrad, fordi de siger: "Hvis jeg mister mit job, kan jeg ikke gøre noget godt." Men hvis de har jobbet, er de forhindret i at gøre noget godt, så hvad er det argument værd?

Jeg tror, at problemet er, at man kan give regeringen og Kongressen skylden, men min afdøde mand Lyndon LaRouche ville altid sige, at det er folkets skyld. For hvis man bliver ved med at vælge folk, som er helt uegnede til embedet, og som tydeligvis følger andre interesser end de mennesker, der stemmer på dem, så er det i høj grad befolkningens skyld, at det sker. Og det er indlysende, at hele spillet går ud på at forhindre folk i at tænke klart, i at have den viden, de har brug for til at bedømme disse ting; der er et enormt apparat i gang for at forhindre folk i at tænke klart. En af dem er

narkopesten med frigivelse af stoffer. I Tyskland har de nu stort set gjort brugen af cannabis lovlig. Hvis folk konstant bliver underholdt, og deres mentale evner bliver forvirret af forskellige stoffer, gør det det meget lettere at regere. For det eneste middel mod det er at have statsborgere, borgere, der tager ansvaret for deres liv, for nationens liv og for menneskeheden som helhed så alvorligt, at de kvalificerer sig til at blive opfordret til at være præsident eller have ministerposter, økonomiminister, sundhedsminister, undervisningsminister. Men de fleste mennesker vil hellere se lidt mindre på det og nyde en grillfest og andre former for harmløs underholdning, ganske vist, men på bekostning af at sikre, at republikken bevares. Det var Benjamin Franklin, der svarede på et spørgsmål om forfatningen: "Jeg gav jer en republik, hvis I kan bevare den."

SCHLANGER: En af de bedste kritikere af demokratiet kom fra William Shakespeare i skuespillet Julius Cæsar, som ud over Platon også havde indflydelse på grundlovsfædrene. I scenen efter mordet på Cæsar, hvor Brutus først taler til mængden, og mængden hepper på Brutus, men så kommer Marcus Antonius op, håner Brutus' argument, og mængden kræver nu Brutus' hoved! Det er tydeligt, at ideen om "demokrati", som man hører fra Blinken og fra Chatham House og Atlantic Council, er det, som Shakespeare advarede imod.

Så, Helga, vi er nået til vejs ende. Har du nogle afsluttende bemærkninger til folk?

ZEPP-LAROCHE: Jeg vil bare gerne have, at du melder dig ind i Schiller Instituttet, at du melder dig ind i Den Internationale Fredskoalition, som mødes hver fredag. Hvis du skriver til os, vil vi fortælle dig, hvordan du kan deltage. Fordi vi er i en situation, hvor de studerendes oprør, især i USA, men det sker også i flere europæiske lande, synes jeg, at det er en håbefuldst forandring: Det er et udtryk for, at der er en betydelig del af befolkningen, som står op for det, der er rigtigt. Men det er klart, at de kræfter, der tjener stort på

krigen, ikke ønsker at dæmpe disse konflikter, de ønsker at holde dem i gang.

Jeg tror, at pave Frans lige er kommet med en ny udtalelse, hvor han fuldstændig fordømmer det at tjene penge på våbensalg. Han sagde, at det er den mest modbydelige og største synd af alle. Og jeg synes, at folk skal lytte til det, og vi er nødt til at omstille krigsmaskinen: Vi er nødt til at finde en måde at stoppe denne idé om, at mere og mere af realøkonomien er den militære del, og for at det kan opretholde gældsboblen, renterne og alt det her, er man nødt til at have denne permanente krig, den ene krig kommer efter den anden, den cyklus vil føre til ødelæggelse af menneskeheden på kort sigt, hvis vi ikke ændrer den. Så deltag i vores bestræbelser, og det er det bedste, jeg kan anbefale jer.

Politisk orientering den 1. maj 2024 med formand Tom Gillesberg

Studerende på de amerikanske universiteter protesterer imod USA's støtte til folkedrabet i Gaza

Politisk orientering den 1. maj 2024 med formand Tom Gillesberg

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem

Udvikling: • Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider: English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw

Hvad varsler protesterne på universiteterne og angrebene på dem om?

Den 30. april 2024 (EIRNS) – Hvordan reagerer det Globale Syd på videooptagelser, der cirkulerer på de sociale medier, hvor politiet arresterer dusinvis af studerende og lærere, der deltager i politiske demonstrationer, som nogle gange er store, ofte larmende, men indtil videre næsten udelukkende ikke-voldelige? Hvilken nation kan undgå at rynke på næsen af et foredrag fra USA om ytringsfrihed og demokrati? Hvordan kan krav om international overholdelse af en “regelbaseret orden” forenes med de skandaløse krænkelser af det første tillæg til den amerikanske forfatning gennem handlinger fra politiske ledere – fra Det Hvide Hus, til Kongressen, til statsledere og lovgivere, til en førende præsidentkandidat – som kræver, at protester lukkes ned på grund af de synspunkter, der udtrykkes?

I disse protester, og reaktionerne på dem, ses, i kontrast og samtidig, den herskende klasses tilsyneladende håbløse tilstand og de håbefulde holdninger hos de overvejende unge mennesker, der rejser sig for at forhindre nedslagtningen af

mennesker på den anden side af planeten.

Den Internationale Domstol har i en bemærkelsesværdig kortfattet kendelse meddelt, at den ikke vil indføre de midlertidige foranstaltninger, som Nicaragua har krævet over for Tyskland i forbindelse med landets militære leverancer til Israel. I mellemtiden arbejder medlemmer af den amerikanske kongres på en lovgivning, der skal sanktionere embedsmænd fra Den Internationale Straffedomstol, hvis dette organ udsteder arrestordrer mod israelske embedsmænd. (Disse lovgivere protesterede ikke, da ICC udstedte en arrestordre på den russiske præsident Putin!)

I selve Israel kræver de ledende tosser, Itamar Ben-Gvir og Bezalel Smotrich, at Netanyahu afviser enhver forhandling med Hamas, som kunne afslutte kampene. Netanyahu skal "endelig give kommandoen 'Rafah nu'," insisterer Smotrich.

På den anden side giver den overvældende støtte i den lovgivende forsamling på Hawaii til kravet om en øjeblikkelig våbenhvile grund til optimisme om, at presset fra USA vokser. Der kommer pres fra advokater og civilsamfundsgrupper for at få USA til at stoppe sine våbenleverancer til Israel, selv når hedgefond-milliardærer presser universiteter til at lukke ned for protester.

Og det igangværende samarbejde mellem Rusland og Kina i forbindelse med den voksende BRIKS-proces og det igangværende globale skift i det økonomiske og strategiske paradigme repræsenterer for verden en stabilitetsfaktor og en vej til at opnå en varig fred i Sydvestasien, som briterne i over et århundrede har brugt som en færdiglavet konfliktzone. Begge lande har været værter for ledere fra Fatah og Hamas, som arbejder på palæstinensisk enhed. Og Kina tager specifikke skridt til at øge interaktionen mellem mennesker på tværs af Taiwan-strædet.

Endnu en amerikansk regionalbanks fallit peger på den

underliggende spænding, som er den primære kilde til de store konflikter, der truer verdens sikkerhed og udvikling: Det transatlantiske finanssystem er færdigt, væk, kaput! Uden en grundlæggende reorganisering af både økonomier og politiske relationer er den eneste vej frem for den angloamerikanske "elite" global krigsførelse.

Deltag i live-diskussionen med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche om vejen frem, onsdag den 1. maj kl. 11.00 amerikansk østkysttid.

Foto: Creative Commons

Fremtiden afhænger af vores valg

Den 29. april 2024 (EIRNS) – Vi befinder os i en tid med dramatiske forandringer, hvor menneskeheden i den nærmeste fremtid står over for beslutninger, hvis konsekvenser vil kunne mærkes i generationer.

Vil det anglo-amerikanske NATO drive sit opgør med Rusland ud over kanten og sende os på randen af atomafgrunden? Vil Israels vildleder Benjamin Netanyahu fortsætte sit militære barbari og kaste regionen ud i en konflikt med Iran som en mulig retfærdiggørelse? Vil USA ophøre med at nøjes med strenge belæringer og handelssanktioner mod Kina, verdens førende økonomi, og i stedet forsøge at fremtvinge den militære konfrontation om Taiwan, som de hævder, at Kina planlægger?

Konflikt er ikke uundgåelig, og kolonialisme er ikke evig. Fremtiden skabes af de handlinger, der foretages hver dag af

både ledere og borgere. Mental stilstand behøver ikke at overmande fornuften; det er endnu ikke for sent at skifte!

Der er tegn på en ændring af den officielle politik og af nationernes og befolkningernes selvopfattelse af deres rolle i overvejelserne om den. [Hawaii](#) er blevet den første amerikanske stat, der kræver, at USA støtter en øjeblikkelig våbenhvile i Gaza. Landets unge er i overvældende grad [imod](#) Bidens politik over for Israel. Protesterne på universiteterne fortsætter og udvides, måske mest markant på Columbia University i New York City, hvor en frist, fremsat af administrationen til at stoppe, blev overskredet mandag eftermiddag. Rapporter fra Israel viser, at Netanyahu forsøger at finde ud af, hvordan han kan stoppe, hvad der ser ud til at være kommende arrestordre fra Den Internationale Straffedomstol.

Hvordan har Kina handlet efter den forlegne udenrigsminister Blinkens besøg den 26.-29. april, hvor han kom for at give en ordentlig skideballe? Kina har opfordret til en uafhængig, FN-ledet undersøgelse af Nord Stream-bombningen. Kina har kraftigt identificeret USA's hykleri. Om ødelæggelsen af Gaza sagde landets udenrigspolitiske talsmand: "Det faktum, at dette overhovedet sker i det 21. århundrede, er en skændsel for menneskehedens moralske samvittighed og tramper på det mest grundlæggende element i international retspleje." USA, sagde han, "må ikke længere vende det døve øre til opfordringen til retfærdighed fra mennesker med samvittighed over hele verden. De må ikke længere tale om behovet for en våbenhvile, mens de hælder våben ind i konflikten, og tale om hjælp, mens de skaber forhindringer for humanitær adgang. Det skal straks gennemføre relevante resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd, indføre en betingelsesløs og varig våbenhvile og tage konkrete skridt til at afslutte denne største humanitære tragedie i det 21. århundrede én gang for alle."

Faktisk ville intet være mere fornuftigt, set ud fra USA's og dets folks sande egeninteresse, end at vende tilbage til de revolutionære begreber, der førte til dets grundlæggelse. I

stedet for at bygge en ny flåde af dommedagsfly kan USA igen indføre det amerikanske system, som var drivkraften bag landets fantastiske succeser i de sidste to århundreder – et system, hvis ekko ironisk nok bedst ses i dag i Kina.

En genoplivning af det amerikanske system, som antager nye former, der passer til nutiden, vil sætte USA på kurs mod en smuk fremtid. Det vil sætte NATO-landene i stand til at frigøre sig fra den nærsynede og barnagtige holdning om at bevare sin relevans ved at forhindre andre i at vokse.

Overfloden er vores, hvis vi vælger den.

Hawaii bliver den første amerikanske stat, der officielt opfordrer til våbenhvile i Gaza

Den 29. april 2024 (EIRNS) – Med stemmerne 24-1 i Hawaiis delstats Senat og 48-3 i Repræsentanternes Hus vedtog den lovgivende forsamling i weekenden lovforslag SCR130m at opfordre den amerikanske præsident til at kræve en "øjeblikkelig og permanent våbenhvile" i Gaza, og at "medlemmer af Hawaiis kongresdelegation opfordres til at støtte Ceasefire Now Resolution", der blev introduceret af det amerikanske kongresmedlem Cori Bush (D-MO). Lokale aktivister brugte uger på at mødes med folkevalgte på alle niveauer for at tvinge denne lovgivning igennem. Som en aktivist udtrykte det: "Hawaii kan være stolt af sin lederrolle i forhold til at gennemtvinge en øjeblikkelig, permanent våbenhvile i Gaza."

Foto: CC/CC/Abbad Diraniya

Vi har alle ret til udvikling – og fred

28. april 2024 (EIRNS) – Den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche bemærkede for mange år siden, at den sværeste og mest forbudte ting at sige i amerikansk politik er: Palæstinensere er menneskelige væsener. Dette bevises nu på ny, ved fremkomsten af en voksende protest fra unge mennesker, gymnasie- og universitetsstuderende og andre imod Israels nedslagning i Gaza, blandt hvilke mange protesterer, fordi de mener, at palæstinenserne er menneskelige væsener og har uomstøtelige rettigheder, som længe er blevet nægtet dem.

Hele den nationale politiske klasse, tænketankene og de nationale medier, Netanyahu-regeringen fra udlandet mobiliserer for at stoppe dem, straffe dem og udrydde denne idé. Uanset deres fejl konfronterer demonstranterne den ligegyldighed, der er kommet over de fleste amerikanere og europæere i forhold til denne virkelighed: Alle dem, der bliver fanget og dræbt i geopolitiske krige – og snart også dem selv! – er menneskelige væsener med uomstøtelige rettigheder, herunder retten til at søge lykken og deres egen kreativitet.

Deres ret til at stræbe efter lykke omfatter alle nationers ret til og interesse i økonomisk og videnskabelig udvikling, som giver frihed til deres borgeres kreativitet og innovation.

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og leder af Den Internationale Fredskoalition, siger i konklusionen på sine "Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur", at: "Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser,

at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes. ” Dette princip betyder, at udvikling er vejen til fred, og at grundlaget for en nations ”sikkerhed” – som nu så absurd hævdes at være baseret på krig og forberedelse til krig – i virkeligheden ligger i alle andre nationers fremgang og udvikling.

De, der taler for en afslutning på krigen – våbenhvile! – skal komme med en vision om ”en bedre hverdag” – en forbedring af menneskets vilkår, som de stridende parter kan samarbejde om, hvis de har fået nok af krig. Zepp-LaRouche organiserede en international konference den 13. april om Oase-planen for udvikling af ferskvand, elektricitet, transport, nye havne og udviklingskorridorer i hele Sydvestasien som en del af en ”Verdenslandbro” med en sådan infrastruktur. Da hun talte til mødet i Den Internationale Fredskoalition den 26. april, sagde hun: ”Jeg tror, vi er nødt til at være opmærksomme på, at der faktisk er en overordnet strategisk krigsdrift, som bliver mere og mere højlydt. Det er i virkeligheden en militarisering, som trin for trin involverer alle områder af samfundet.”

Og hun konkluderede: ”Organiseringen af Oase-planen skal accelerere, indtil vi har et flertal af mennesker, der er enige om, at det nye navn for fred må være udvikling, og at der ikke er noget alternativ til et samarbejde mellem alle de store og små lande i verden.”

Senator Bernie Sanders retfærdiggør protester mod Israels 'etniske udrensning' i Gaza

28. april (EIRNS) – Idet han kaldte antisemitisme for ”afskyelig og modbydelig”, beskyldte Senator Bernie Sanders (I-VT) Israels premierminister Benjamin Netanyahu for at gennemføre en masseorderisk ”etnisk udrensningsskulptur” mod palæstinenserne ”uden fortilfælde i vores moderne historie”.

Sanders fremsatte sine bemærkninger under en optræden i CNN's "State of the Union" den 28. april.

"Tvivler jeg et øjeblik på," svarede Sanders på den første af mange provokationer fra værten Dana Bash, "at antisemitisme findes og vokser i USA, og at den findes blandt nogle mennesker i protestbevægelsen – selvfølgelig ikke. Men her er virkeligheden. Det, Netanyahus højreorienterede, ekstremistiske og racistiske regering gør lige nu, er uden fortilfælde i den moderne krigshistorie. I løbet af de sidste seks måneder har de dræbt 33.000 palæstinensere og såret 77.000, hvoraf to tredjedele er kvinder og børn. De har ødelagt over 60 % af boligerne. De har ødelagt sundhedssystemet. De har ødelagt infrastrukturen – ingen elektricitet, ganske lidt vand. Og lige nu ser vi på muligheden for massesult og hungersnød i Gaza. Når man kommer med de anklager, er det ikke antisemitisk. Det er virkeligheden."

Bash, som havde to videoer fra hver sin ende af USA – en af en enkelt demonstrant, der taler om, at zionister ikke har nogen rettigheder, og en anden af Ilhan Omar (D-MN), der taler om "folkemord" – kunne ikke ryste Sanders fra de konstante fordømmelser af Netanyahus regime. "Jeg er jøde," sagde han. "Min fars familie blev udslettet af nazisterne. Det Netanyahu gør er etnisk udrensning, og det skal stoppes."

Foto: CC/Suire2022

Helga Zepp-LaRouche til møde

i Den Internationale Fredskoalition 26. april 2024 (47)

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 47. møde, vi har haft i træk. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er ordstyrer i dag. Mine medmoderatorer Dennis Speed og Dennis Small slutter sig til os senere i programmet. Vi har en række talere klar i begyndelsen. Jeg kan se, at der er en række nye mennesker med, og vi har også folk, der kommer fra Freedom Flotilla. Jeg vil bestemt opfordre folk til at række hånden op, hvis de gerne vil tale eller stille et spørgsmål i diskussionsperioden. Hvis du er ny, må du meget gerne præsentere dig selv i løbet af diskussionsperioden – hvor du kommer fra, og om du er en del af en organisation eller anden form for organisering. Vi sætter altid pris på at have nye folk med og dele alle de forskellige former for organisering, vi laver; det er en stor del af det, vi gør her i International Peace Coalition, nemlig at kombinere vores indsats for at forstærke den. Det er den eneste måde, vi kan få ægte fred i verden på.

Jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og medstifter og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Vær velkommen, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Jeg vil tale om situationen i Sydvestasien og Østasien i Stillehavet, for det, vi ser i alle tre områder – Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet – er faktisk en optrapning. Men jeg tror, vi skal være opmærksomme på, at der faktisk er en overordnet strategisk krigsdrift, som bliver mere og mere højlydt. Det er

faktisk en militarisering, som trin for trin involverer alle områder af samfundet.

Det svenske forskningsinstitut SIPRI [Stockholm International Peace Research Institute] har netop offentliggjort deres årlige tal, og de rapporterer, at der er et rekordstort militært forbrug [globalt] på 2,4 billioner dollars i år; 109 milliarder dollars fra Rusland og omkring 1 billion dollars i USA. Så USA har, på trods af den igangværende krig, 10 gange så store militærudgifter som Rusland. Hvis man ser på stigningen i militærudgifterne, som stiger voldsomt overalt, kan man faktisk se, at der er paralleller til det, der skete før Første og Anden Verdenskrig. Mellem 1910 og 1914 var der også en massiv stigning i militærudgifterne på omkring 50 %. Efter Hitlers magtovertagelse i 1933 skete det samme i Tyskland og også i Italien, Japan og Storbritannien.

Nu har man faktisk en militarisering af Europa, som er betagende. Lige nu er vi stadig i gang med NATO-manøvren Steadfast Defender 2024, den største NATO-manøvre siden afslutningen af den kolde krig. Det tyske Bundeswehr deltager i en særlig manøvre inden for denne kaldet Quadriga 2024. Stabschefen for Bundeswehr, general Carsten Breuer, meddelte nærmest stolt, at Bundeswehr denne gang er all-in, hvilket betyder, at de ikke bare sender et kontingent for at deltage i manøvrer, men at de er totalt integreret all-in. Det, de øver, er alt, hvad der sker i krigsalarm, bevægelse af styrker og derefter engagement. Det flytter 90.000 tropper fra USA og alle NATO-medlemmer, herunder 12.000 Bundeswehr-soldater ad landevej, med jernbane, til søs og i luften til østfronten eller flanken, eller hvad man nu kalder det. Der er en hel koncert af politikere, som nu alle siger, at krigen vil komme, eller at krigen allerede er begyndt; den er uundgåelig. Det er bare et spørgsmål om, hvilken form den vil tage. Kuleba, den ukrainske udenrigsminister, siger: "Fredsperioden er definitivt forbi. Krig vil komme i fremtiden. De 61 milliarder dollars fra USA er ikke nok; hele Europa og NATO bør indgå i

en krigsøkonomi." Tusk fra Polen sagde: "Krigen startede for to år siden." Von der Leyen sagde også foran Europa-Parlamentet, at krig er meget mulig.

Ingen taler om diplomati, ingen taler om forhandlinger, kompromiser og om at finde en løsning. Macron har lige holdt en anden tale, hvor han var ret patetisk og sagde, at Europa er dødeligt, men at Frankrig vil have den stærkeste militære styrke inden for det. Tyskland diskuterer, hvad de kalder en operationel plan for Tyskland, som er ideen om, at alle aspekter af civilbefolkningen i tilfælde af krig vil blive integreret i at flytte tropperne og forsyne dem med logistik, herunder mad. Forbundsdagen har lige stemt for at indføre en ny veterandag hver 15. juni; hvorfor har man brug for en veterandag? De eneste soldater, der kæmpede i fortiden, var dem i Afghanistan og naturligvis nogle andre indsatser som Mali og så videre, men det ville have været mere passende med en undskyldning for at have sendt soldater ud i en fuldstændig nytteløs krig, som forårsagede enorme mængder død og ødelæggelse, men som var fuldstændig uigennemtænkt. I stedet for at lære af det, ønsker de at fortsætte.

Jeg tror, at krigsdriften, som hele momentet er rettet mod lige nu, er rettet mod en bestemt kommende krig imod Rusland og også Kina. Jeg tror, at Den Internationale Fredskoalition, siden vi startede, har ønsket at skabe alternativer. Men hvis jeg sammenligner denne mani, dette krigshysteri, med befolkningens generelle bevidsthed om, hvordan vi bevæger os som et tog, der kører mod en katastrofe uden at kunne stoppe det; hvis jeg sammenligner det med befolkningens bevidsthed om denne fare, tror jeg, at vi er meget langt fra at have nået den nødvendige mobilisering af befolkningen til at stoppe dette.

I Asien er Blinken nu tre dage i Kina. Han mødtes med Wang Yi, og Wang Yi sagde, at der er nogle positive forbedringer i forholdet mellem USA og Kina, men også at de negative faktorer, der påvirker Kinas kerneinteresser, er stigende. Det

er utroligt, men på sin offentlige pressekonference beskyldte Blinken faktisk Kina for at forsyne Rusland med teknologi med dobbelt anvendelse under krigen i Ukraine, hvilket Kina vredt afviste. Så Blinken tager tydeligvis derhen for at forsøge at afbryde forholdet mellem Kina og Rusland, hvilket jeg tror er en forgæves indsats, men det er ret åbenlyst, for samtidig kommer andre til Moskva og forsøger at fortælle dem, at de kan få en aftale, hvis de afbryder forholdet til Kina. Så ud over alle de ting, der er åbenlyse, er der mange af disse ting bag kulisserne.

I Sydvestasien påpeger flere mennesker – Chas Freeman, Alastair Crooke, Scott Ritter – alle mennesker, der har bevist deres dømmekraft i disse spørgsmål, at der med det nylige iranske angreb på Israel er sket en geopolitisk ændring, som ikke er set i årtier, fordi det nu har fastslået Israels sårbarhed over for iranske angreb, hvor som helst og når som helst, fordi deres luftforsvar tydeligvis ikke er sikkert nok til at beskytte Israel mod angreb. Så det er helt klart en faktor i situationen. Men de forfærdelige drab i Gaza fortsætter. Der var træfninger mod Rafah, men Netanyahu insisterer stadig på, at det endelige angreb på Rafah kun er et spørgsmål om tid. I mellemtiden forsøger Freedom Flotilla at nå frem til Gaza, og det vil vi høre mere om om lidt.

I forhold til USA er der massive demonstrationer og protester på mange universiteter. Myndighederne forsøger at arrestere dem, at bruge meget udemokratiske metoder mod disse studerende, som for det meste er ikke-voldelige. Det viser, at nerverne virkelig er på højkant, for hvis man undertrykker ytringsfriheden på denne måde, er det ikke et tegn på styrke, men på stor nervøsitet og en indrømmelse af skyld.

Jeg tror, at situationen derfor er præget af absolut geopolitisk uro med forandringer, som Xi Jinping altid siger, som vi ikke har set i 100 år. Jeg tror, vi er i stor fare for Tredje Verdenskrig, hvis vi ikke ændrer denne dynamik. Hvis vi ikke får fjernet ideen om, at der er en absolut uovervindelig

fjendtlighed mellem NATO, Rusland og Kina, med situationen i Sydvestasien, Ukraine og Fjernøsten som de regionale brændpunkter, så tror jeg, at vi bevæger os mod tredje verdenskrig, og det meget hurtigt. Det her er så anspændt, at enhver lille fejl, enhver lille uventet overraskelse kan udløse en katastrofe. Jeg tror, at ideen om, at vi absolut skal bevæge os i retning af alternativer, den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, skal fremføres med stor tydelighed. Jeg kan kun sige, at den form for konference, som Nicaragua afholdt for et par måneder siden, er et eksempel, som absolut bør gentages af universiteter, tænketanke og måske endda stater. Organiseringen af Oase-planen skal accelerere, indtil vi har et flertal af mennesker, der er enige om, at det nye navn for fred skal være udvikling, og at der ikke er noget alternativ til et samarbejde mellem alle større og mindre lande i verden. Det er det, vi har sat os som mål at opnå. Dette er mine indledende bemærkninger.

Afsluttende bemærkninger

Der er et par punkter, jeg gerne vil svare på. Det ene er forslaget om at nedsætte en løbende studiegruppe, der skal diskutere og finde ud af mere om energikilderne til Oase-planen. Jeg vil foreslå, at de mennesker, der er interesserede i en sådan dybtgående studiegruppe, lægger deres navne ind i chatten, og så vil vi prøve at se, om der er et tilstrækkeligt antal; det kan være få, men i det mindste nogle mennesker, der ønsker at gøre det. Jeg tror, det vil være i Oaseplanens interesse, hvis mange mennesker studerer, hvordan man bedømmer disse ting, så jeg vil foreslå, at vi tester det, og hvis der er interesse nok, så gør vi det.

For det andet bør vi også tænke i en international koordineret indsats. Det er ikke så let, for vi har startet Den Internationale Fredskoalition helt fra begyndelsen med den idé, at vi absolut skal forene alle elementer af fredsbevægelsen internationalt, for så længe det kun er en

gruppe her og en gruppe der, er vi naturligvis i undertal med hensyn til mediernes magt og alt det her. Men det ville kræve, at alle deltagerne i dette møde – og i løbet af året har vi haft næsten 2.000 forskellige mennesker, der deltager fra tid til anden – det ville kræve, at vi virkelig har en absolut klar forpligtelse til at nå ud til alle andre elementer i fredsbevægelsen. Der er spørgsmålet om frifindelsen af LaRouche ekstremt vigtigt, fordi mange mennesker viger tilbage fra at arbejde med IPC, når de hører mit navn. Jeg hedder også LaRouche, og nogle mennesker besvimer bare, når de hører mit navn, eller får en anden reaktion. Jeg er fuldstændig fornuftig: Hvis du tvivler på det, så diskuter lidt mere med mig, og du vil finde ud af, at jeg ikke har horn, at jeg ikke lugter af svovl og lignende ting. Men under alle omstændigheder kræver det en kamp. Jeg mener stadig, at vi er nødt til at kæmpe for at forene fredsbevægelsen. Jo hurtigere vi kommer videre, synes jeg bestemt, at en international aktionsdag er noget, vi bør overveje i en ikke alt for fjern fremtid.

Ellers vil jeg opfordre jer alle til at tænke alvorligt over idéen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur og fora til at diskutere den. For da nogen nævnte, at der først skal være retfærdighed til, at bosætterne skal fjernes fra det område, de har bosat sig i, er det helt sikkert rigtigt. Men spørgsmålet er, hvordan man gør det? Lige nu er der på grund af situationens desperate karakter mange bestræbelser på at påstå, at kun militære løsninger vil løse problemet i Ukraine, i forhold til Israel og så videre. Alle disse ting indebærer en risiko for, at det kommer ud af kontrol og fremmer dynamikken i en global konflikt. Så hvordan håndterer man det? Så har man naturligvis et element, som vi ikke engang er begyndt at diskutere endnu, men jeg tror helt sikkert, at det er en faktor, at mange af politikkerne i forhold til Israel og også den kristne højrefløj i USA har religiøse overbevisninger, som – lad os sige – tager udgangspunkt i gamle mytologier, som Netanyahu,

der flere gange nævnte Amalek, hvilket naturligvis henviser til meget ... Jeg vil ikke diskutere det her, men man har at gøre med kompleksiteter både fra det militære og det epistemologiske synspunkt, som man er nødt til at starte med fra toppen.

Det har jeg sagt lige fra begyndelsen, da den særlige militære operation i Ukraine startede. Jeg sagde, at det er gået så vidt, at vi kun har en chance for at komme ud af det her, hvis vi tager fat på alle problemer på samme tid på et højere niveau. Det er ideen om, at man skal have en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser. Man kan gøre det som med den Westfalske Fred, som virkelig var mulig på det tidspunkt, hvor folk erkendte, at ingen ville nyde godt af en sejr, fordi alle ville være døde, hvis kampen fortsatte. I en tid med atomvåben er dette endnu mere sandt. Og den atomkrig kan komme ud af krisen i Ukraine, Mellemøsten. Jeg kan diskutere dette med [navn udeladt]. Jeg tror også, at situationen i Fjernøsten og Stillehavet er en længere diskussion. Jeg vil bare gerne henvise til forfatteren af "Pentagon Papers", som sagde, at folk skulle sige, hvad der er diskussionen i Pentagon om dette spørgsmål om atomvåben. Jeg vil ikke uddybe det her, men tingene kan gå galt, hvis man fejlvurderer, hvad den anden side har tænkt sig at gøre.

Derfor tror jeg, at vi er nødt til at have en tilgang, hvor vi først og fremmest får folk til at tænke på den samlede menneskehed og gør det til en regel for alt, hvad man tænker, og hvordan man griber enhver konflikt an. For hvis man ikke kan løfte sit sind, sidder man fast i geopolitik, og så længe geopolitik eksisterer, og med den følger ideen om et nulsumsspil, hvor der altid vil være en part, der vinder, og en anden, der taber, vil vi ikke finde en løsning. Man er nødt til at tænke i det, Nikolaj af Cusa kaldte modsætningernes sammenfald. Det kræver et intellektuelt spring. Lad være med at være aristoteliker; Aristoteles sagde, at noget ikke kan

være A og B på samme tid, og at al udvikling kommer fra modsigelser. Det er en helt forkert måde at tænke på, som blev fordømt meget klart af Nikolaj af Cusa, der i sit meget vigtige forsvarsskrift *De Docta Ignorantia* tilbageviste de lærde fra skolastikken, som argumenterede på samme niveau som Aristoteles. Han sagde, at disse mennesker ikke forstår noget som helst.

Man er nødt til at klatre op i et højt tårn, og fra tårnet ser man den jagende, den forfulgte og jagtprocessen. Men hvis du tænker som en aristoteliker, tænker du enten som jægeren eller den jagede, men du kan ikke få en fornemmelse af processen som en helhed. Så hvis du vil nærme dig dette spørgsmål, skal det være fra dette Cusa-lignende tårn, at du ser på det ovenfra, og du ser på det fra en Ene, som har en højere magt end de Mange. Det er en måde at tænke på, for hvis man ikke udvikler sig på den måde, sidder man fast i alle disse konflikter. Jeg tror, vi er nødt til at overbevise nok mennesker om, at det niveau af tænkning er den eneste. For hvis man bliver på et lavere niveau, tænker man i militære løsninger, man tænker i en anden konfliktløsning, som ikke vil løse problemet. Man er nødt til at finde en helt anden tilgang på et højere niveau. Det er det, der er ideen. Når I er enige om, at den tilgang er nødvendig, kan I sætte jer ned og diskutere regionale spørgsmål, og I vil finde en løsning gennem dialog og diplomati. Man kan løse alle disse problemer, for det var det, der skete i forhandlingerne om freden i Westfalen, som varede i fire år. Men så gik de så at sige i gang med de små detaljer, men aftalen var der først. For fredens skyld må man erstatte had med kærlighed; for fredens skyld må man tilgive og glemme alle de forbrydelser, der blev begået på det tidspunkt. Når man er enige om det princip, kan man gå i gang med at diskutere detaljerne. Men uden den principielle aftale vil man aldrig nå frem til en løsning. Så jeg synes, det er en intellektuel øvelse, som der er et presserende behov for. Jeg synes, vi skal diskutere det mere, for jeg tror, det er det, der skal til for at løse dette problem. Det er, hvad jeg vil

give jer som stof til eftertanke.

At vise vej i en verden, der er vendt på hovedet

Ikke korrekturlæst

26. april 2024 (EIRNS) – I dagens omvendte verden bliver universitetsdemonstranter, der modsætter sig en nationalstats dødbringende militærpolitik, beskyldt for selv at være aggressorer, drevet af racemæssig eller religiøs fjendtlighed. Universitetsrektorer fordømmer ikke Israels ødelæggelse af samtlige universiteter i Gaza, men fortæller i stedet deres studerende, at deltagelse i en protestsammenkomst vil resultere i anholdelse og bortvisning. I stedet for at beskæftige sig med de hundredtusindvis af ofre for krigen i Gaza, fokuserer de gamle medier på de følelsesmæssige bekymringer hos mennesker, der føler sig utilpas på grund af politiske synspunkter, som de er uenige i. Massemorderen Benjamin Netanyahu præsenterer sig selv som offer for antisemitisme.

Eliten nægter helt at reflektere over modsætningerne mellem deres forestillinger og de begivenheder, der udspiller sig i verden, herunder det folkelige skift væk fra støtte til Netanyahus Israels handlinger, og peger fingre ad Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere amerikanske formand for Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi, peger på russisk indflydelse på protesterne. "Det er i Putins interesse, at 'hvad-han-nu-hedder' vinder", forklarede den hjernedøde Pelosi med henvisning til Donald Trump, "og derfor ser jeg en vis opmuntring fra russernes

side.”

Den republikanske senator Pete Ricketts fra Nebraska giver Kina skylden: “Pro-Hamas-aktivister overtager det offentlige rum og gør det umuligt for campusserne at fungere,” hvædede han. “Hvorfor sker det?” spørger han. “Lad os se på, hvorfra de unge henter deres nyheder. Næsten en tredjedel af ... disse unge mennesker i USA får regelmæssigt deres nyheder udelukkende fra TikTok. Pro-palæstinensiske og pro-Hamas-hashtags genererer 50 gange så mange visninger på TikTok lige nu... Disse videoer har større rækkevidde end de 10 største nyhedswebsteder tilsammen. Det er ikke tilfældigt. Det kinesiske kommunistparti gør det med vilje. De fremmer denne racistiske dagsorden med det formål at underminere vores demokratiske værdier.”

Jonathan Greenblatt, CEO for Anti-Defamation League, hjælper til ved at give Iran skylden, ikke bare for protesterne på de amerikanske universiteter, men i særdeleshed for de jødiske studerendes handlinger: “Iran har sine militære stedfortrædere som Hizbollah, og Iran har sine stedfortrædere på campus som disse grupper som Students for Justice in Palestine og Jewish Voices for Peace,” sagde Greenblatt til de få seere, der så ham på MSNBC.

Wall Street Journal beskylder “ Hamas, Hizbollah [og] houthierne ” for at “ pleje aktivister ” i USA. (I et tilfælde af “ verden er lille ” arbejder forfatteren Steven Salinsky for Middle East Media Research Institute, som blev grundlagt af en tidligere israelsk efterretningsofficer og af neocon Meyrav Wurmser, en bidrager til 1996-rapporten “ A Clean Break ”, som Lyndon LaRouche fordømte) (https://larouchepub.com/eiw/public/2002/eirv29n36-20020920/eirv29n36-20020920_052-the_pollard_affair_never_ended.pdf) for sin rolle i at fremme det, der blev til invasionen af Irak i 2003.

De etablerede medier bruger disse vanvittige påstande om

studenterprotester til at overdøve enhver dækning af massegrave i Gaza.

I Gaza har der været mortarangreb i det kystområde, hvor dæmningen til den amerikansk foreslåede mole til levering af nødhjælp skal bygges, hvilket både viser vanskelighederne ved Bidens højtidelige løfte om, at der ikke ville være nogen amerikanske "støvler på jorden" med risiko for at blive såret eller dræbt og trække USA ind i en konflikt. Hvis USA virkelig bekymrede sig om forsyninger til Gaza, ville de selvfølgelig kræve, at Israel lod lastbiler passere gennem kontrolposterne. Man kan undre sig over, hvilke andre formål der motiverer Israels accept af ordningen.

(I mellemtiden er en hjælpeflotille, der afspejler et ægte engagement i at hjælpe befolkningen i Gaza, undervejs).

Hvis verden skal bringes i orden igen, kræver det en fælles international indsats for at afslutte de konflikter og provokationer, der udspiller sig mod Rusland og Kina, og for at sikre en varig fred for israelere og palæstinensere. Denne indsats skal være drevet af en gennemarbejdet forestilling om fremtiden, af en vision om, hvor verden skal bevæge sig hen. De vejledende koncepter for en sådan verden er beskrevet i de "Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur", som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har fremsat, og i nutidige diskussioner baseret på Lyndon LaRouches Oase-plan for Sydvestasien.

Foto: CC/Montecruz

Fred kræver en ny strategisk arkitektur: Hvis vi står sammen, kan vi flytte bjerge

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Torsdag den 25. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er torsdag den 25. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, der har været nogle meget vigtige afstemninger, siden vi talte sammen sidst, herunder Biden-administrationens veto mod en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som ville have givet staten Palæstina medlemskab af FN. Desuden stemte det amerikanske Repræsentanternes Hus og Senatet for at vedtage et ekstra forsvarsbudget på 95 milliarder dollars, som blev brugt til at finansiere stedfortræderkrigen i Ukraine, det igangværende folkemord på palæstinenserne i Gaza og til at forberede en krig mod Kina i det indiske Stillehavsområde.

Jeg har modtaget en række e-mails fra folk: Nogle skriver for at fortælle, hvor overraskede de var over, hvor hurtigt republikanerne gav op og gik sammen med Biden-administrationen. Andre skriver og siger, at de ikke var spor overraskede. Men folk fra begge grupper har et spørgsmål til dig, og det er: Hvad gør vi nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk et godt spørgsmål. Det, vi har sagt fra begyndelsen, efter at den russiske særlige militæroperation i Ukraine startede i februar 2022, var det klart på det tidspunkt, at vi var på vej mod tredje verdenskrig, for selvfølgelig – man må ikke sige det, men det er et faktum, at historien ikke startede den 24. februar 2022. Nogle mennesker tror måske noget andet, men der var en hel forhistorie, og det var meget tydeligt, at vi var på vej mod en potentiel konflikt mellem NATO og Rusland. På det tidspunkt begyndte jeg at tale om behovet for at gå over til en [ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som ville tage hensyn til alle verdens landes interesser. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt havde diskussioner med nogle militære eksperter, og de sagde: “Det er et godt forslag, men det er alt for tidligt. Du er nødt til at vente, til det her sker, og når katastrofen er indlysende, kan du komme med sådan et forslag, og så vil folk måske lytte.”

Jeg svarede: “På det tidspunkt er det måske for sent,” og jeg tror, at vi meget hurtigt er ved at nå det punkt: For det, der ligger bag afstemningen om de tre emner, du nævnte, Ukraine, Israel og Stillehavet, hvis man tager alle de forskellige ting sammen, er der ingen tvivl om, at NATO-styrkerne, USA, Europa, briterne, alle er fast besluttet på at holde Kinas fremgang nede, grundlæggende at nægte Rusland en rolle som verdensaktør, de vil gerne have Rusland splittet i mange stykker.

Det er utroligt. På trods af, at alle disse beregninger tydeligvis ikke har holdt stik, er der kommet en ny, meget interessant strategisk vurdering i en artikel af general Harald Kujat, som er tidligere chef for NATO's militærkomité og før det tidligere generalinspektør for Bundeswehr, og hvis dømmekraft er højt respekteret internationalt: Han pegede

grundlæggende på det faktum, at begge sider fejlbergnede – Rusland fejlbergnede helt klart ved at tro, at den særlige militære operation kunne gennemføres meget hurtigt, hvilket naturligvis ikke skete, fordi de undervurderede træningsniveauet for tropperne i Ukraine, som var blevet trænet i næsten otte år af Vesten og NATO, men også Vestens, NATO's og USA's beregninger holdt absolut ikke stik. Ikke alene bragte sanktionerne ikke Rusland til fald, ikke alene fordampede den russiske økonomi ikke, men tværtimod blev den styrket, og Rusland er stadig i stand til at udvikle nye teknologier inden for våbensystemer, og de har netop annonceret, at de har et nyt missilforsvarssystem, S-500, som tilsyneladende også kan ramme hypersoniske missiler under flyvning, hvilket tydeligvis er rettet mod de kommende generationer af hypersoniske missilsystemer, der er under udvikling i Vesten.

Så potentialet for fejlbergning fortsætter absolut. Det er så tydeligt, at beslutningen i USA, som involverer begge partier – og vi bør tale om, hvad der fik formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, til at skifte side – men også i Europa, er tanken om militarisering af økonomierne, om at den tyske økonomi skal forberedes på en kommende krig i Tyskland, fuldstændig vanvittig. Det gør det endnu vigtigere at foretage det, jeg kalder "et intellektuelt spring", for på en eller anden måde at komme ud over ideen om geopolitisk konfrontation, [Wolfowitz-doktrinen] (<https://larouchepub.com/eiw/public/2002/eirv29n38-20021004/index.html>) i USA, som siger, at USA efter Sovjetunionens sammenbrud skal bevare sin status som nummer ét på alle områder, økonomisk, politisk og militært, og sikre, at intet andet land eller gruppe af lande overgår USA's magt i denne henseende, hvilket tydeligvis ikke er muligt. Man kan ikke forsøge at begrænse og bremse det Globale Syd. Det Globale Syd udgør nu allerede 70 % af BNP og 88 % af verdens befolkning. Kina er uden tvivl på vej frem: Hvis man bare ser på antallet af nye ingeniørstuderende, som de producerer hvert år, er det

meget mere end Tyskland, Japan og Italien tilsammen. Og det har noget at gøre med, at Kina har en befolkning på 1,4 milliarder mennesker, og de har en økonomisk politik, som er baseret på innovation, hvor de hele tiden tilføjer de mest avancerede teknologier.

Så jeg tror, det er nødvendigt med en smule realisme. Den eneste måde, vi kan komme ud af det på, er ved at få tilstrækkelig støtte til ideen om, at vi har brug for en ny verdensorden, som giver mulighed for trivsel og overlevelse for hver eneste nation på planeten, og det betyder intet andet end, at Europa og USA skal finde en måde at samarbejde med den Globale Majoritet på. Efter min mening er det det eneste, der kan løse dette problem. Jeg ved godt, at hele det militærindustrielle kompleks er på vej i en helt anden retning, men det er det problem, vi har. Jeg er overbevist om, at hvis vi ikke er i stand til at skabe en ny orden i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrig i Europa, fordi alle var overbeviste om, at hvis de fortsatte krigen, ville der ikke være nogen tilbage i live til at nyde en sejr. I en tid med atomvåben er det mere sandt end nogensinde.

Så det korte svar på dit spørgsmål er: Hjælp os med at organisere en sådan international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, begyndende med konferencer. Vi er nødt til at introducere dette emne på universiteter, i tænketanke og blandt grupper af lande, men vi er nødt til at begynde at diskutere det og overveje at implementere det for alvor.

SCHLANGER: I forbindelse med det forslag var der et par mennesker, der skrev ind med deres forslag, og de ville gerne vide, hvad du syntes. Den ene er Charles, som er fast korrespondent, og som siger, at han er lidt optimistisk, for mens Vesten bevæger sig mod et slutspil, er der håb om, at Indien som BRIKS-medlem måske kan støtte Oasis-planen, eller at Italien måske kan spille en rolle i at skubbe på mod krigen. Han peger også på, at det, der sker på de amerikanske

universiteter, hvor antikrigspotentialer eksploderer, er en positiv udvikling.

Men så har vi også Sivala [ph], som spørger, hvorfor vi ikke har støttet Robert F. Kennedy Jr. som en, der er imod virksomhedslobbyer og det militærindustrielle kompleks; og hvorfor ikke Sahra Wagenknecht i Tyskland, siden hun har organiseret antikrigsdemonstrationer? Hvorfor ikke støtte disse kandidater?

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår det første spørgsmål, så håber jeg faktisk, at der vil være andre lande som Indien, Italien og andre, som kan blive inddraget i udviklingen af Oase-planen. Det arbejder vi på efter den meget fremragende internetkonference' (<https://schillerinstitute.com/blog/2024/04/13/conference-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development-between-israel-and-palestine-and-for-all-of-southwest-asia/>), vi havde. Vi har nu et video-resumé (<https://youtu.be/7TvJt6nlYpI>), og vi laver massiv outreach til alle institutioner og alle lande. Hvis du har tid, så slut dig til os og hjælp os med at fremme dette, for jeg tror, at de lande, der er naboer til Israel og Palæstina, har en grundlæggende interesse i et fredeligt, stabilt miljø, og jeg udelukker ikke, at det vil lykkes os at overbevise dem, for det er i alles interesse. Men hvis du har tid, så se den ikke bare, men hjælp os med at få den ud og kom i kontakt med os, for vi har for meget arbejde i forhold til det antal mennesker, vi tæller.

Hvorfor støtter vi ikke Kennedy? Problemet er, at selvom Robert Kennedy Jr. har haft nogle fremragende pointer, for eksempel var hans tale i New Hampshire i traditionen fra hans onkel og hans [fredstale den 10. juni 1963]

(<https://www.presidency.ucsb.edu/documents/commencement-address-american-university-washington>) meget fremragende, men han er ikke så klar i målet på andre områder, som for eksempel politikken i Mellemøsten. Og vi har en meget høj standard, som blev sat af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, med hensyn til,

hvilke principper vi forsvarer, og derfor har vi ikke noget imod at gå ind i diskussioner og forhandlinger, og vi håber, at de kan føre til nogle afklaringer på nogle af disse punkter; men vi har et meget godt navn at bevare. Jeg er åben for at tale med fru Wagenknecht. Jeg tror, de er i færd med at opbygge deres parti. Jeg tror, de er ekstremt restriktive med, hvem de tillader at være medlem – selv nogle ældre medlemmer af Linkspartei klager over, at de blev udelukket, fordi de er meget forsigtige med ikke at blive infiltreret og ikke have bølgeagtige elementer.

Men jeg kan kun sige, at vi er i en sådan situation, at hvis nogen er fornuftige og ærlige, er vi helt åbne for at tale med dem alle, og hvis det er muligt, endda lave fælles mobiliseringer. Det er derfor, vi organiserer International Peace Coalition hver fredag, fordi vi ønsker at forene alle elementer i den internationale fredsbevægelse, for så længe vi og de alle er fragmenterede, tror jeg, at i betragtning af denne krigsmaskines enorme kraft og momentum, har disse bestræbelser indtil videre ikke været tilstrækkelige, og derfor vil vi byde enhver form for forslag i den retning, du har fremsat, velkommen, men de skal følges op.

SCHLANGER: Med hensyn til det spørgsmål, du stillede om, hvad der skete med formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, som tilsyneladende foretog en kovending, så har der været et par ting, som har været ret tydelige: Johnson var under enormt pres fra republikanske strategiske høge, herunder folk som Lindsey Graham; også kristne fundamentalister – Fisher Hady [ph] kom forbi lige før afstemningen og lagde pres på ham, og Johnson har en tendens til at være kristen fundamentalist. Demokrater og udenlandske ledere rottede sig sammen mod ham. Men der var også spørgsmålet om Donald Trump, som tilsyneladende ændrede sig fra at være modstander af at finansiere Ukraine, en modstander af at genautorisere FISA [Foreign Intelligence Surveillance Act], til i stedet at træde tilbage og sige til Johnson, værsgo, det er ikke kampen værd

lige nu.

Det spørgsmål, der kom op, var, at nogen skrev ind og sagde: "Viser den måde, dette udspillede sig på, ikke den pointe, som Lyndon LaRouche altid fremførte, at der ikke er nogen statsmænd, ingen mennesker med principper, der træffer beslutningerne? Og er det ikke det, vi skal begynde at lede efter, at finde folk, der har et princip bag det, de gør?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, absolut. Jeg er ikke indviet i, hvad der foregik i disse forhandlinger og diskussioner omkring Mike Johnson, men hvis man ser på det overordnet, hvad der sker på planeten, er det meget tydeligt, at der fra USA's side er en gigantisk indsats for at splitte Kina og Rusland. Jeg tror ikke, det er begrænset til republikanerne eller demokraterne, men der kommer ekkoer af det fra alle sider. For eksempel er udenrigsminister Blinken i øjeblikket på et tredages besøg i Kina, og forskellige stemmer pressede Kina og truede dem med sanktioner, hvis de ikke ville bremse al handel med Rusland for såkaldte "teknologier med dobbelt anvendelse". Nu har Kina hidtil fastholdt, at de ikke direkte støtter Rusland militært i krigen i Ukraine, men begrebet "teknologi med dobbelt anvendelse" er naturligvis meget fleksibelt. Du kan tage en hammer og sige, at det er en "dual use"-teknologi, fordi du kan bruge den til at slå et søm i væggen, og så er det fredeligt; du kan tage denne hammer og slå din nabo i hovedet, og så er det et militært objekt. Det samme gælder for næsten alt.

Så det er en gummiparagraf, som i virkeligheden er designet til at forsøge at sanktionere Kina, efter at man må erkende, at denne politik slog helt fejl i forhold til Rusland, fordi den russiske økonomi voksede efter sanktionerne, og de har reorienteret sig mod syd og øst, til stor ulempe for Vesten. Så det fungerede ikke, men nu forsøger de åbenbart at gøre det samme i forhold til Kina. Men på den anden side har Trump naturligvis lovet, at hvis han blev valgt til præsident, ville han afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Men der er

også elementer omkring Trump, som helt klart synes at følge Brzezinskis politiske tradition ved at håbe på en eller anden måde at få en alliance mod Kina, eller omvendt, med Kina mod Rusland, med Rusland mod Kina.

Jeg tror absolut ikke, at det vil lykkes, for jeg tror, at alliancen mellem Putin og Xi Jinping er meget solid. De har et klart venskab, men de har også klare strategiske interesser, som kombinerer deres indsats. Så det er efter min mening et håbløst geopolitisk forsøg på at forstyrre forholdet mellem disse to lande.

Jeg tror, der foregår et taktisk og strategisk spil, hvor folk ikke er principfaste, men hvor de f.eks. mener, at på trods af de enorme våbenpakker, som briterne og Stoltenberg diskuterer mere og mere, er der ingen garanti for, at de vil fungere af den simple grund, som tidligere general Kujat påpegede, at der er en utrolig mangel på soldater fra Ukraine, som man ikke kan opveje selv med de mest avancerede våbensystemer. Så et kollaps i Ukraine er ikke udelukket, selv før det amerikanske valg, og det er meget tydeligt, at skyldsspørgsmålet om "hvem tabte Ukraine?" muligvis er en faktor i beregningerne.

Men du har helt ret: Alt dette er fuldstændig principløst, og derfor kan det ikke lykkes. Og det faktum, at det ser ud til, at de store politikere er så svage med hensyn til principper, betyder, at vi er nødt til at have flere statsborgere, der rejser sig og sørger for, at de får den slags regering næste gang, som gennemfører sådanne principper. Netop nu er de eneste, jeg fuldt ud kan støtte, Diane Sare, som stiller op til det amerikanske senat fra New York, og Jose Vega, som stiller op til den amerikanske kongres fra den 15. valgkreds i Bronx, fordi disse to mennesker er principfaste, og jo mere man støtter dem og hjælper dem med at gøre deres kampagner til nationalt anerkendte kampagner – ikke en præsidentkampagne, men en nationalt anerkendt kampagne – jo bedre er det for USA og for verden.

SCHLANGER: Apropos at opgive principper, så er der et spørgsmål, der lige er kommet ind: "Kan du sige noget om ånden i Elbe-jubilæet i dag?" Det var den 25. april 1945, da sovjetiske og amerikanske tropper mødtes i Torgau, en by ved floden Elben, og der har været en mindehøjtidelighed for det møde, især i de senere år. Men personen skriver: "Jeg har hørt, at den amerikanske regering har forbudt den russiske ambassade at deltage i en gentagelse af ceremonien med USA ved en mindeplade på Arlington-kirkegården" i Washington. "Det synes at være den forkerte vej at gå for at opnå fred."

ZEPP-LAROUCHE: Det kan jeg kun være helt enig i. Det er fuldstændig dumt. Hvis der er noget håb om at komme tilbage til diplomatiske løsninger, så er det netop sådanne historiske milepæle, som betyder meget, eller burde betyde meget, i begge nationers identitet, og det faktum, at det bliver sparket til side, er virkelig tragisk. Problemet er lige nu, at ingen regering i Vesten – ikke én, jeg lige kan komme i tanke om – lige nu forfølger diplomati som en måde at løse konflikter på. Det hele handler om militær opbygning og militær sejr, og desværre har vi to eksempler fra det 20. århundrede, hvor et sådant syn på tingene førte til verdenskrige: Og vi er ekstremt tæt på en tredje verdenskrig!

Hvis man skal projicere det lidt videre, så tag bare det faktum, at Polens præsident Andrzej Duda nu beder USA om at placere amerikanske atomvåben i Polen. Ruslands viceudenrigsminister Sergey Ryabkov har lige sagt, at det gør disse atomvåben til et førsteklasses mål. Jeg mener..: De er på grænsen til Rusland! Det er som en omvendt Cubakrise!

Og folk er bare, der er ikke engang et ramaskrig i medierne, alle disse ting bliver diskuteret og rapporteret på en fuldstændig afslappet måde, som om det bare var ingenting. Men vi bevæger os skridt for skridt mod et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage, og enhver, der tænker klart over situationen, burde have søvnløse nætter over det.

Fordi spændingen allerede er så høj, er der kun én fejl, og så

har vi stadig den store NATO-manøvre, Steadfast Defender 2024, som bringer 90.000 NATO-tropper til Ruslands grænse for at øve et russisk angreb på et eller flere NATO-lande: Det er et mareridt. Jeg ville virkelig ønske, at folk ville vågne op og sige: Lad os vende tilbage til Elbens ånd, lad os finde diplomatiske løsninger, lad os redde liv. For så længe disse krige fortsætter, bliver der ofret flere liv, og familier bliver kastet ud i traumer for resten af deres liv.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, jeg fik, lige før vi gik i luften, fra en person fra Serbien: "Mens den tyske kansler Scholz var i Kina til samtaler, hævder det tyske indenrigsministerium, at det har afsløret en kinesisk spionageoperation med forbindelse til en leder af AfD, partiet Alternativ für Deutschland, der stiller op til europaparlamentsvalget. Det var højst sandsynligt ikke en tilfældighed og syntes at have til formål at sabotere Scholz' møder i Kina." Hun spørger: "Blev der opnået noget positivt på Scholz' rejse?"

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Jeg tror, at det faktum, at den tyske industri er rasende over den politik, der kommer fra Bruxelles, og også fra De Grønne og De Frie Demokrater i koalitionsregeringen. Under disse omstændigheder tog Scholz af sted med en stor delegation af administrerende direktører fra nogle af de største virksomheder, og besøget var, efter hvad jeg kan læse mig til, især hvad kineserne siger om det, men også en del vestlig dækning, under disse omstændigheder meget nyttigt. For holdet afviste risikoreduktionen og afkoblingen, som alt sammen er et forsøg på at forberede tredje verdenskrig, for det er det, risikoreduktionen og afkoblingen vil bane vejen for.

Så dette besøg var positivt, naturligvis inden for visse grænser, men denne kampagne for nu at opdage kinesiske agenter under hver eneste seng er bare absurd. Jeg kender ikke til det specifikke tilfælde med AfD's spidskandidat til EU-parlamentet Maximilian Krah, det var en af hans assistenter – det kan

være, at han var en kinesisk agent – jeg kan ikke sige det. Det, jeg kan sige, er, at den ude af proportioner, som denne sag bliver fremstillet på, er helt absurd. Hvis man ser på den overvældende fordel, som Kina og Tyskland og Europa, og hvis de gerne vil, også USA, men hvad de lande, der handler med Kina, er det en meget ligetil forretning – jeg mener – jeg håber ikke, at jeg gør nogle kinesere vrede lige nu, men min overbevisning er, at kineserne stort set ikke er i stand til at spionere. Den meget enkle grund er, at hvis man observerer dem, hænger de altid ud på kinesiske restauranter, de opholder sig kun blandt kinesere, de blander sig aldrig med såkaldte indfødte, så evnen til at spionere er virkelig ikke deres mentalitet. Under alle omstændigheder er den kinesiske udenrigspolitik i det store og hele baseret på et win-win-samarbejde. Hvorfor tror du, at størstedelen af det Globale Syd foretrækker at handle med Kina og ikke med Vesten? Fordi de får fordele! Ville de gøre det, hvis det bare var en måde at tvinge og snyde dem på? Naturligvis ikke!

Det er gået så vidt, at selv i [Foreign Affairs] (<https://www.foreignaffairs.com/china/chinas-alternative-order-xi-jinping-elizabeth-economy>), magasinet for Council on Foreign Relations, har de i denne uge en artikel af Elizabeth Economy, og bortset fra noget Kina-bashing i begyndelsen, men grundlæggende siger hun, at USA måske burde lære af Kina ved at have en tilsvarende attraktiv model, og måske ville vi komme længere, end vi er i øjeblikket. Så selv i USA er der en nytænkning: “Vent lige lidt: Måske gør kineserne noget rigtigt, og måske er det ikke så god en idé bare at presse lande til militært samarbejde uden at give dem økonomiske fordele.”

Jeg tror, at det er mit korte svar: Det er fuldstændig overdrevet. Selv om denne person havde en vis adgang på grund af sin position i Europa-Parlamentet, så er den begrænset, og i forhold til de strategiske spørgsmål er det blæst ud af proportioner.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra en ven fra Cameroun, som indleder med at sige: "Tak til Schiller Instituttet for jeres dækning af det Globale Syds fremgang. Det virker, som om meget få mennesker uden for det Globale Syd er klar over dette, så tak for det, I har gjort." Og så skriver hun: "Jeg er bekymret for gengældelse fra Vesten for det antikolonialistiske standpunkt, som regeringer i Vestafrika, såsom Niger, Mali, Burkina Faso og så videre, har indtaget." Og hun spørger: "Kan BRIKS, OPEC-landene eller en anden koalition gøre noget for at hjælpe dem økonomisk, f.eks. udstede kredit mod råstofreserver eller noget i den stil? Jeg takker dig igen som borger i det Globale Syd for dit svar."

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at det er det, der allerede sker. Det er naturligvis ikke så let, for det kan kun gøres på bilateralt niveau, eller måske nogle trilaterale ordninger, men det er endnu ikke nået til det punkt, hvor BRIKS for eksempel ville have en fælles reservevaluta, for det ville indebære flere forhandlinger. Så det er endnu ikke fuldt udviklet. Jeg vil tro, at i løbet af i år og næste år – i år har Rusland formandskabet for BRIKS. De holder et stort topmøde den 22.-24. oktober i Kazan. Jeg tror, vi kan forvente visse skridt til den tid.

Også næste år, efter 2025, vil Rusland være formand for Den Nye Udviklingsbank, som indtil da vil blive ledet af Dilma Rousseff. Så forudsat at vi ikke oplever en større strategisk katastrofe, der afslutter civilisationen, er jeg ret overbevist om, at BRIKS-landene er fast besluttede på at afværge alle forsøg på at sabotere den, og i sidste ende vil der blive givet en masse forskelligartet kredit, ligesom Kina allerede har gjort det ved at bruge alle sine statsbanker, bortset fra BRIKS-banken. AIIB [Asian Infrastructure Investment Bank] eksisterer stadig.

Så jeg kan kun sige, at jo flere mennesker, der definerer velvalgte, konkrete udviklingsprojekter og siger: "Se, her er, hvad vi gerne vil have i gang, for elektricitet, for vand, for

industri, for landbrug", og begynder at tale med BRIKS-landene, så vil det forhåbentlig lykkes. Det bliver en kamp, men jeg er optimistisk med hensyn til, at det forhåbentlig bliver flertallet i verden, der vinder. Det er virkelig nødvendigt for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Helga, her er et sidste spørgsmål for i dag, fra Menashe, du henviste til det tidligere, men han skriver: "Hvor vigtigt er det, at de universitetsstuderende protesterer i USA over Israel-Gaza-konflikten?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget vigtigt, fordi man forsøger at indskrænke ytringsfriheden og demokratiet og retten til at udtrykke vrede over det, der sker. Jeg mener, det regelbaserede samfund roser sig selv så meget for at være dem, der opretholder demokrati, menneskerettigheder og regler, men jeg tror, at jo mere undertrykkende de er, jo mere bliver selvmodsigelsen tydelig. Det gode er, at unge mennesker ikke altid tænker så meget over, hvad konsekvenserne kan være, men at de ofte gør det, de føler er det helt rigtige. Så i en vis forstand tror jeg, at meget af håbet afhænger af de unge mennesker, at de ikke vil kapitulere. Jeg synes, det er ret fantastisk, at der er dette oprør på alle de store universiteter i USA. Jeg var bare meget interesseret i et nyligt interview, som blev givet af [professor Jeffrey Sachs med dommer Napolitano] (<https://www.foreignaffairs.com/china/chinas-alternative-order-xi-jinping-elizabeth-economy>), hvor han beskriver dette i meget åbenhjertige og meget klare vendinger. Han er trods alt professor på Columbia University, så man kan kun håbe, at nogle af hans kolleger har en lignende standard, når det gælder om at opretholde disse værdier for ytringsfrihed, i hvert fald hvis man ikke går ind i emnet for det, de protesterer imod. Så jeg synes, det er meget vigtigt, og vi bør støtte dem.

SCHLANGER: En af hans kolleger på Columbia University er den ynkelige Victoria Nuland, som måske uddeler småkager til

nationalgarden, så de kan komme til Columbia og smadre demonstrationerne. Vi får se!

Helga, det er alle de spørgsmål, vi har. Nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Tag ikke imod småkager fra Victoria Nuland – aldrig!

SCHLANGER: [latter] Okay! Tak, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi ses i næste uge.